ஓம்

தத்ஸத்

பரப்ரஹ்மணே நம:.

மதுசூதன சரசுவதி சுவாமிகளருளிச்செய்த

சித்தாந்தபிந்து.

இது

நன்னிலந்தாலூக்கா, விஷ்ணுபுரம்

பிரம்மஸ்ரீ. வி. ஸா. இராமசந்திர சாஸ்திரியார்

அவர்களால்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

சென்னை, ஹிந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்களாலும்,

ம. சண்முக முதலியாரவர்களாலும்,

செவ்வியநடையிலெழுதப்பட்டு,

சென்னை, வேப்பேரி

கமலநாயகி அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

இதன் விலை, அணா 10.

To

M. R. Ry.

P. Rajarathna Moodr. Avl. B.A.,

a Presidency Magistrate in the

CITY OF MADRAS.

A man of towering intellect who combines in himself the virtues of the East and the culture of the West, a gentleman every inch and who is the pride of our Hindu community.

THIS SMALL WORK

is dedicated

on account of his profound knowledge of the Adwaita Vedanta Philosophy of the Hindus and as a humble token of affection and esteem.

BY THE PUBLISHERS.

ஓம்

தத்ஸத்

பரப்ரஹ்மணே நம:.

முகவுரை.

எக்காலத்தில் தருமத்திற்குக் குறையும் அதர்மத்திற்கு அபிவிருத்தியு முண்டாகின்றனவோ அக்காலத்திற் பரமேசுவரன் காலதேசநிமித்தங்களுக் கேற்றவாறு வந்தவதரித்து அதருமத்தைக் குறைத்துத் தருமத்தை யபிவிர்த்தி செய்கின்றா ரென்று பெருநூற்கள் கூறியவாறு, பரமேசுவரன் சங்கரபகவத் பாதாசாரிய சுவாமிகளாகவும் அவதாரஞ் செய்தனரென்பதும் பிரசித்தம். அவர் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 2000 வருடங்கட்கு முன்னர்க் கேரளதேசத்தில், திருவாஞ்சிக்களத்திற் கடுத்துள்ள காலடியென்னுங் கிராமத்திலவதரித்து இளமையிலேயே துறவறத்தை மேற்கொண்டு கோவிந்த பகவத் பாதாசாரியர் வாயிலாகப் பிரஹ்மோபதேசம் பெற்று அவைதிகங்களான சார்வாகம், இருவகைச் சமணம், நால்வகைப் பௌத்தம், காபாலிகம், பைரவம் முதலிய மதங்களை நிராகரணஞ் செய்து அத்வைத சித்தாந்தத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தியதோடு அதனைப் பின்னுள்ளாரு மறிந்து சர்வதுக்க நிவிர்த்தியும் பரமானந்தப் பிராப்தியும் அடைதற் பொருட்டுப்

* பிரஸ்தானத்திரய பாஷியம், சகஸ்திரநாம பாஷியம், அஸ்தாமலக பாஷியம், விவேக சூடாமணி, ஆத்மானாத்ம விவேகம், ஆத்மபோதம், வாக்கியவிர்த்தி, சிவானந்த லகிரி, சௌந்தரிய லகிரி, சிவபுஜங்கம், ஹரிமீடை, விஜ்ஞான நௌகா, மாநீஷாபஞ்சகம், விவேகசட்கம், தட்சிணு மூர்த்தி யஷ்டகம், தசகம் முதலிய நூற்களையும் அருளிச் செய்தன ரென்பதும் பிரசித்தம்.

இப்பாஷிய முதலியவைகளுள் சில வறிதற்கரியன வாயும், சில வறிதற்கெளியனவாயு மிருக்கின்றன. அறிதற் கெளியனவாயிருக்கும் நூற்களுள் தசகமென்பதும் ஒன்று. அஃது இந்நூலின்கண் "நபூமி: நதோயம்" என்னும் சுலோக முதல் "நைகம் த்விதீயம்" என்றவரையிலுள்ள பத்துச் சுலோகங்களாம். அந்தத் தசகத்தின் வியாக்கியானந்தான் சித்தாந்தபிந்து வென்னும் இந்நூல். அச்சுலோகம் பத்தனுள் முதல் மூன்று சுலோகங்களால் வாதிவிவாத நிராகரண பூருவகமாகத் துவம்பதார்த்த நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டிருக் கின்றது. ஏனைய சுலோகங்களால் தத்பதார்த்த விஷயமான வாதங்கள் நிராகரணஞ் செய்யப்பட்டு அதனர்த்த நிர்த் தாரணமும், வாக்கியார்த்த நிர்ணயமும், அதன் பிரயோ சனமும் சங்கிரகமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

சங்கரபகவத் பாதாசாரிய சுவாமிகளது சிஷ்யப்பிர சிஷ்யபரம்பரையில் வந்த மதுசூதன சரஸ்வதி யென்னும்

* பிரஸ்தானம்—வழி; திரயம்—மூன்று. அவை உபநிஷத்து, கீதை, வேதாந்தசூத்திரங்களென்னு மூன்றுமாம்.

பெரியார்தாம் **சித்தாந்த பிந்து** வென்னும் இந்நூலை இயற்றியவர். இதன்கண் அத்வைததத்தின் விஷயம் யாவும் எளிதி லறியுமாறு சங்கிரகமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவர் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இருநூறு வருடங்கட்கு முன்னர் உத்தரதேசத்தி லிருந்தனரென்று வித்வான்களது வியவகாரத்தினுற் றெரியவருகின்றது. இவருக்கு விசுவேசுவர சரசுவதி குருவென்றும், இராமசரசுவதி பரமகுருவென்றும், மாதவசரசுவதி வித்தியா குருவென்றும் தெரியவருகின்றன. இவரது வரலாற்றைக் கிரமமாக அறிதற்குரிய ஏதுக்கள் ஒன்றுங்கிடைத்தில.

இம்மதுசூதன சரசுவதியாரா லியற்றப்பட்டவை அத்துவைதசித்தி, சம்க்ஷேபசாரீரக வியாக்கியானம், கீதையின் கூடார்த்ததீபிகை யென்னும் வியாக்கியானம், சிவமகிம்நஸ்தோத்திரத்தின் சிவவிஷ்ணுபரடீகா, ஆனந்த மந்தாகினி யென்னும் கிருஷ்ண பரமான ஸ்தோத்திரம், பிரஸ்தான பேதமென்னும் அத்வைதப் பிரகரணம், பக்திரசாயன மென்னும் பக்தி சாஸ்திரம், சித்தாந்தபிந்து வென்னும் தசசுலோகியின் வியாக்கியான முதலியவைகளாம்.

தசகமென்னுந் தசசுலோகியின் வியாக்கியானமாகிய சித்தாந்த பிந்துவிற்குப் பிரஹ்மானந்த சரசுவதியென்பவர் டீகாசெய்திருக்கின்றனர். அந்த டீகாவி (விளக்கவுரையி) னின்றுஞ் சிலவிஷயம் அத்தியாவசியகமாய் வேண்டுமிடத் தெடுத்து இப்புத்தகத்தின் குறிப்புரையி லெழுதப் பட்டிருக்கின்றன.

சித்தாந்தபிந்து வென்னும் இந்நூல், நன்னிலந் தாலூக்கா, விஷ்ணுபுரம் வியாச சூத்திர சங்கரபாஷியத் தமிழ்மொழிபெயர்ப் பாசிரியரும், தார்க்கிக சிரோமணி அப்பா சாஸ்திரியா ரவர்கள் சிஷ்யரும், தௌஹித் திரருமாகிய பிரஹ்மஸ்ரீ இராமசந்திரசாஸ்திரியாரவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

யாங்கள் இதனை செவ்வியநடையிலெழுதி யச்சுவாகன மேற்றி வெளியிட்டனம். இதன்கண் அத்தியாவசியமாய் வேண்டுமிடங்களில் இருதலைப்பிறைக்குள் அருந்தமும் விளக்கவேண்டிய விடங்களில் வேண்டிய வளவு சுருக்க மாகக் குறிப்புரையு மெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலிலுள்ள விஷயம் மனவுணர்வுடைய வொவ் வொருவரு மறிந்துய்வதற்குப் பரமசாதனமா யுள்ளதென் பது இதனது அநுக்கிரமணிகையினா லினிது விளங்கும். இந் நூலிலுள்ள விஷயம் விசாரசாகரம் முதலிய நூல்களில் மேற்கோளாக வெடுத்துக்காட்டி யிருப்பதனாலேயே இத னது ஏற்றம் நன்கு விளங்கும். இஃது ஆத்மானாத்ம விசாரம் செய்து அனாத்மாகார விருத்தி நீங்கி இடையீடின்றிய ஆத்மாகார விருத்தியினால் தமது நிஜசொரூபத்தை யுணர்ந்து ஆனந்தாகாரமாயிருக்க விரும்பும் எவ்வொருவர் கையிலும் இன்றியமையா திருக்கத்தக்கதென்பது இந்நூலின் இரண் டொரு பக்கத்தைப் படிப்பதினால் செவ்வனே விளங்கும்.

இந்நூலின்கண் எங்களது பிரம (பிராந்தி)ப் பிரமாதங்களாற் பிழைகள் நேரிட்டிருப்பின் அவற்றை அத்வைத சிரோமணிகள் அன்புகூர்ந்து தெரிவிப்பாராயின் அப்பிழைகளை மறுபதிப்பிற்றிருத்தியச்சிடுவதுடன் அவர்களுக்கு வந்தனமு மளிக்கப்படும்.

எங்கள் கருத்திற் கிசைந்தவண்ணம் தேக சிரமத்தை யொருபொருளாகக் கருதாது வடமொழியிலுள்ள இந்நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்த ஷை இராமச்சந்திர சாஸ்திரியா ரவர்களது நன்றி யென்ஞான்றும் மறக்கத்தக்க தன்றாம்.

தமிழுலகம் அத்வைதசித்தாந்த தாற்பரியத்தைச் சுருக்கமாக வெளிதிலுணர்ந்துய்யுமாறு இந்நூலைச் சம்ஸ்கிருதத்தினின்று தமிழில் மொழிபெயர்த்தச்சிட்டு முடியுமாறு பிரேரேபித்த பரமேசுவரன் இஃதென்ஞான்றும் நிலவுமாறும் அருள்புரிவாராக.

இதிற் பிழையுள தாயின் உலகம் பொறுக்க.

சென்னை,
3-7-06.

கோ-வ.
ம-ஏ.

உ

சிவமயம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
9	5	மில்லை	முடையனவன்று
14	12	ஆத்மாவானது	ஆத்மாவினது
27	6	மிருத்தி	மிருத்தியு
29	13	நிர்தர்மம்	நிர்த்தர்மம்
41	17	சைதன்னிய	சைதன்னியம்
45	18	டாதலால்	டானதால்
49	21	நியம	நியமத்
73	2	(ஆ) பிரஹ்மத்துடன்	பிரஹ்மத்துடன்
87	1	பீனம்	பீனம்—
91	12	பிரகாசமானந்த	பிரகாசமான ஆனந்த
96	5	இரண்ணியகற்பரோ	இரண்ணியகர்ப்பரோ
103	12	தத்தம்மால்	தத்தமால்
108	21	றும்	றும்)
117	23	ஆவ	ஆவர

ஓம்

தத்சத்

பரப்ரஹ்மணே நமஃ.

சித்தாந்த பிந்துவின்

அநுக்கிர மணிகை.

அகம்பிரத்தியத்திறைல் சுத்தமான சிதாத்மாவின்கண் வாதிகளின் விவாதத்தாற் சந்தேக முண்டாகும்போது

தத்பதார்த்த நிருபணப் பிரகரணம். (72-92.)

திருக்பதார்த்த நிரூபணப் பிரகரணம் (93-97)

திருசியபதார்த்த நிரூபணப் பிரகரணம் (98-107.)

சித்தாந்தபிந்துவின் அநுக்கிரமணிகை.

முற்றிற்று.

அறிக்கை.

		ரூ.	அ.
வேதாந்த சாரம் (வினாவிடை)	ராபர்	0	10
	காலிகோ	0	12
நவநீதசாரம் (வினாவிடை)	,,	0	8
நாநாஜீவவாதக்கட்டளை, குறிப்புரையுடன் ...	ராபர்	0	4
வாக்கியசுதையென்னும் திருக்குத்திருசிய விவேகம் மூலமும் உரையும்	,,	0	2
மோக்ஷசாதன விளக்கம் (வினாவிடை)	காலிகோ	2	0
வேதாந்த பரிபாஷை (சம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு, வசனம்	ஷை.	0	12
தாயுமானசுவாமிகள்பாடல் மூலம் பாடபேதத்துடன்	ஷை.	0	8
திருவாசகம் மூலம் (பாக்கெட்சைஸ்) புதிய பதிப்பு	ஷை.	0	10
திருக்குறள் பரிமேலழகருரை, தெளிபொருள் விளக்கம், கருத்துரை, குறிப்புரை, 2-வாலியம்	ஷை.	6	0
பாலபோதம்	ஷை.	1	0
விருத்திரத்னாவளி	ஷை.	0	12
அடயோகப்பிரதீபிகை	ஷை.	1	8
வேதாந்த பரிச்சேதம்	ராபர்	0	6
ஸ்ரீவிருத்திப்பிரபாகரம் ...	காலிகோ	4	0
பஞ்சதசப்பிரகரணம்	ஷை.	1	0
பிரபுலிங்கலீலை வசனம்	ஷை.	0	12

ஸ்ரீகுமாரதேவர் சாஸ்திரக்கோவை	காலிகோ	0	10
சூதசங்கிதை (செய்யுள்)	ஷை	1	8
ஸ்ரீபக்தலீலாம்ருத வசனம்	ஷை	3	0
நாலடியார் மூலமும், உரையும், இங்கிலீஷ்மொழி பெயர்ப்புடன்	ஷை	1	2
துவைதசைவகண்டனம் ஷை { முதற்பாகம்	ஷை	2	0
துவைதசைவகண்டனம் ஷை { இரண்டாம்பாகம்	ஷை	1	8
ஆசாரத்திரட்டு	ராபர்	0	4
ஔவைக்குறள்		0	2
ரிபுகீதைத்திரட்டு, குறிப்புரையுடன் (அச்சில்)			

வி-பி. சார்சு பிரத்தியேகம்.

கோ. வடிவேலு செட்டியார்,

தமிழ்ப்பண்டிதர்,

15, வெங்கடாசல ஆசாரிவீதி,

சோமஸேசுவரன் பேட்டை, சென்னை.

ஓம்

தத்ஸத்.

பரப்ரஹ்மணேநம:.

* சித்தாந்த பிந்து

துவம்பதார்த்த நிரூபணப் பிரகரணம்.

மங்கள பூர்வகமான *1. பிரதிஞ்ஞா சுலோகம்.

ஸ்ரீசங்கராசாரிய நவாவதாரம்
விஸ்வேஸ்வரம் விஸ்வகுரும் பிரணம்மிய
வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணாலஸாநாம்
போதாய குர்வே கமபிப்பிரயத்நம்.

(இதன் பொருள்.) சங்கரா சாரிய ரூபமாகப் புதிதாக அவதரித்தும் உலகங்களுக்குக் குருவாகவுமிருக்கிற விசுவேசனை நமஸ்காரம் செய்து வேதாந்த சாஸ்திரத்தைச் சங்கிரகமாகக் கேட்க இச்சை யுள்ளவர்கட்குப் போதமாம்பொருட்டு ஒரு கிரந்தமியற்றுகிறேன்.

---

* வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய சமுத்திரத்தின் பிந்து எனப்படும். சித்தாந்தம்-பிரமாணமுடையதென வுடன்பட்டது; பிந்து-துளி; எனவே, சித்தாந்தபிந்தென்பதன் திரண்டபொருள் சித்தாந்தமுடையதென வுடன்பட்ட விஷயத்தில் மக்களுக்கு மிகவுமின்றியமையாததான பகுதியை யுணர்த்தும் சிறுநூலென்பதாம்.

*1. பிரதிஞ்ஞை—தந்துணிபுரைத்தல்.

அவதாரிகை.

இந்தச் சம்சாரத்திலிருக்கிற சகல ஜீவர்களையும் நேராகவும் பரம்பரையாகவும் கரையேற்ற வேண்டுமென்னு மிச்சையுள்ள பூச்சியபாதரான ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் அநாத்மாக்களாகிய சரீராதிகளிலும் விலட்சணமான நித்திய சுத்த புத்த முக்த சுபாவமான ஆத்மசொரூபத்தைப் போதிக்கும் பொருட்டு அடியில் வரும் பத்துச் சுலோகங்களை யருளிச்செய்தனர்.

1. ஆத்மதத்துவப் பிரதிபாதனத்தின் ஆட்சேப சமாதானங்கள்.

(ஆட்சேபம்.) *2. இதமாகார விர்த்திக்கு விஷயமான அநாத்மாக்களிலும் வேருன *3. அஹமாகாரவிர்த்திக்கு விஷயமான ஆத்மாவைச் சகலப் பிராணிகளும் நானிருக்கிறேனென்றறிகின்றன; துக்கத்தையு மநுபவிக்கின்றன. ஆகையால், தெரிந்த அர்த்தத்தை (சாஸ்திரோக்தமாகமீண்டும்) தெரிவிப்பதாலும், பிரயோசன மற்றதா யிருப்பதாலும் ஆத்மதத்துவப் பிரதிபாதனம் வியர்த்தமாம்.

(சமாதானம்.) சித்பாசியத்துவ [சிரவணாதிகளால் பரிபாகத்தையடைந்த மனோவிர்த்தியில் அபிவியக்தமான சித்தினுல்விளங்கும் தன்மையாகின்ற] ஏதுவினுல்தேகேந்

*2. இதமாகாரவிர்த்தி-இதுவெனும் வடிவஞானம்.
*3. அஹமாகாரவிர்த்தி-நானெனும் வடிவஞானம்.

திரியமனங்கள் இதமாகார விர்த்திக்கு விஷயமா யிருந்தாலும் அகண்டாகாரமனோவிர்த்தி யுண்டாகின்றதற்கு முன்னர் அஹமாகாரவிர்த்திக்கு விஷயமாகத் தோன்றுகின்றன. தோன்றுவதால், அவைகளுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் *4. தாதாத்மியாத்தியாஸம் சம்பவிக்கின்றது. சம்பவிப்பதால் சுத்தமான ஆத்மாவிலும் துக்கம் முதலிய அத்தியாஸங்களேற்படுகின்றன. ஏற்படுவதால், *5. சமூலமான அந்த அத்தியாசங்கட்குச் சாஸ்திரீயமான ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானத்தால் நிவிர்த்தியுண்டாகிறது. ஆகையால் தெரியாத அர்த்தத்தைத் தெரியப்படுத்துவதாலும், பிரயோசனத்துடன்கூடி யிருப்பதாலும் ஆத்மதத்துவப் பிரதிபாதனம் வியர்த்தமன்று.

அந்த ஆத்மதத்துவத்திற்குத் "தத்துவமஸி" "அஹம் பிரமாஸ்மி" முதலிய வேதாந்த வாக்கியங்களே பிரமாணம். அந்தவேதாந்த வாக்கியங்களும் பதார்த்த ஞானமூலமாகவே பிரமாணம். ஆகையால், பிரகிருத வாக்கியார்த்தங்கட்கு அநுகூலமான தத்துவம்பதார்த்தங்கள் இதரப் பிரமாணங்களால் சித்திக்காமையால் அவற்றையும் சாஸ்திரவாயிலாகவே அறிந்து கொள்ளல்வேண்டும்; *6. யூபம் ஆக

*4. தாதாத்மியாத்தியாசம்-ஒன்றென்னும் பிராந்தி.

*5. சமூலமான-காரணமான அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய.

*6. "யூபத்தில் பசுவைக்கட்டு, ஆகவநீயத்தில் ஓமம் பண்ணு" என்னும் வாக்கியார்த்தங்களி லடங்கிய யூபமென்பது யாது? ஆகவநீயமென்பது யாது? என்று ஆராய்வுழி, எட்டுப் பட்

வநீய முதலிய பதார்த்தங்களைப்போலும்.

" யதோவா இமானி பூதாநி ஜாயந்தே
யேந ஜாதாணி ஜீவந்தி"

(இ-ள்.) எதினின்றும் இந்தப்பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ உண்டான பூதங்கள் எதனுல் ஜீவித்திருக்கிருக்கின்றனவோ.

என்றற்றொடக்கத்துச் சிருஷ்டியாதிகளைப் பற்றிக் கூறும் சுருதிகள் தத்பதவாச்சியார்த்தத்தைக் கூறுகின்றன.

" சத்தியம் ஞானம் அநந்தம்"

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளோ தத்பத லட்சியார்த்தத்தைக் கூறுகின்றன.

" தத்யதா மஹாமத்ஸியঃ உபேகூலே
அநுசஞ்சரதி பூர்வஞ்ச அபரஞ்ச ஏவமேவ
அயம்புருஷঃ ஏதாவுபௌ அந்தௌ
அநுசஞ்சரதி ஸொப்பனாந்தஞ்சபுத்தாந்தஞ்ச"

(இ-ள்.) ஒரு பெரிய மச்சமானது இருகரைக்குள் அங்குமிங்கும் சஞ்சரிப்பதுபோல் இந்தப் புருஷனும் ஜாக்கிர சொப்பன சுஷுப்தி அவஸ்தைகளில் மாறிமாறிச்செல்கிறுன்.

டையாய்ச் செதுக்கியுள்ளதோர் ஸ்தம்பம் யூபபதத்தின் அர்த்தமாகவும், ஆதானம் முதலிய சம்ஸ்காரத்தா லேற்பட்ட அக்னி ஆகவநீயபதத்தின் அர்த்தமாகவும் சாஸ்திரவாயிலாகவே அறியப் படுவனவா யிருக்கின்றன.

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள் துவம்பத வாச்சியா
ர்த்தத்தைக் கூறுகின்றன.

" யோயம் விஞ்ஞானமய:
பிராணேஷு ஹிர்தியந்தர்
ஜோதி: புருஷ: நதிருஷ்டே:
திருஷ்டாரம் பஸ்யே:.

(இ-ள்.) எவன் விஞ்ஞான மயனோ அவன் பிராணாதிகளிலும் பின்னன்; இருதயத்திற்குள்ளே ஜோதிசொரூபனான புருஷன் (விருத்தி) ஞானத்தைப் பிரகாசம் பண்ணுகிறவனைப் பார்த்தல் முடியாது.

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள் துவம்பத லட்சியா
ர்த்தத்தைக் கூறுகின்றன.

ஆகையால், முதலில் அவாந்தர வாக்கியத்தினால் சுத்த மான ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அநுபவம் உண்டாகித் தத்துவ மஸியாதி வாக்கியங்களில் அநுபவிக்கப்பட்ட முக்கியார்த் தங்களான ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதான்வயம் பொருந் தாதாகையால் இலக்கணையால் சுத்தர்களான ஜீவப்பிரஹ் மத்தின் *7. ஸ்மரணம் பொருந்தும்; ஏனெனின்,

*7. இந்த ஸ்மரணமுண்டாதற்கு முன்னர்ச் சுத்த (சைதன்னிய) த்தின் அநுபவமுண்டாகாமையின் அதன் ஸ்மரணம் (நினைப்பு) எங்ஙனம் பொருந்துமெனை ஆக்ஷேபித்தல் கூடாது; ஏனெனின், சுஷுப்தியில் நிர்விகற்பமான சுத்த சைதன்னியத்தின் அநுபவத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றமையின் அதன் ஸ்மிருதி பொருந்துமென்பதில் யாதோர் ஆசங்கையுமின்றாம்.

i. சுஷுப்தியில் நிர்விகல்பமான சாக்ஷி சைதன்னியத்தின் அநுபவம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும்,

ii. அத்விதீயமான பிரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுப் பிரவிர்த்தித்த சத்தியஞானாதி பதங்கட்கு உபாதி விசிஷ்டமான சைதன்னியத்தின்கண் சக்தியிருந்தாலும் சைதன்னியத்தின்மாத்திரம் தாத்பரியமாதலால் அச் சைதன்னியாம்சத்திலேயே சம்ஸ்காரம் பிரகாசத்தை அடைவதாலுமென்க.

2. பரவாதிகள் *8 சம்மதி.

ஆகாசாதி பதத்தாலும் நிர்விகல்பமான ஸ்மரணமுண்டாகின்றதென்று தத்துவசிந்தாமணிக்காரர் முதலியோர் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கின்றனர்; சப்தத்தின் சக்திஞானம் தாத்பரியாதீனமா யிருப்பதால்.

இதனால் மகாவாக்கியார்த்த ஞானமுண்டாகும்போது பிரமிதி பிரமாதா இவைகளின் பானம் (தோற்றம்) வேண்டியதென்னும் சிலர் பக்ஷமும் தள்ளப்பட்டது; *9. அசம்

---

*8. பரவாதி என்றது தர்க்கநூலு ளொன்றாகிய தத்துவ சிந்தாமணி நூலாசிரியரை.

*9. சமாதி-சம்பிரஞ்ஞாதம், அசம்பிரஞ்ஞாதமென இருவகைத்தாம். அவற்றுள் விஜாதீய பிரத்தியய விர்த்திகளின் அந்தராயமின்றிய (அனாத்மாகார விர்த்தியின் மறைப்பின்றிய) தயிலதாரைபோன்று இடையீடில்லாத சஜாதீய (தன்னினமான) பிர

பிரஞ்ஞாத சமாதி சுருதிஸ்மிருதிகளில் பிரசித்தமாயிருப்பதால்.

(மகாவாக்கியார்த்த போதத்தில் சுத்தப் பிரஹ்மமே விஷயமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்பதுகூடாது; அவாந்தர வாக்கியார்த்தமும் சுத்த சித்ரூபமாகையால் மகா வாக்கியம் *10. அநுவாதமாகுமெனின், விடை வருமாறு:—)

பிரஹ்மம் பரோக்ஷமாயிருக்கிறது, சத்விதீயமா (இரண்டாவதோடு கூடியதா)யிருக்கின்றதென்னும்பிராந்தியிருப்பதால் அவாந்தர வாக்கியார்த்தமாகிய தத்துவம் பதார்த்தமாத்திர அநுபவத்தாலேயே பிராந்தி நிவிர்த்தியுண்டாகிறதில்லை. வாக்கியார்த்தங்கட்கு அபேதம் தோன்றுவதால் புனருக்தி (கூறியது கூறல்) யில்லை.

இலக்ஷியார்த்தமும் ஒன்றாயிருப்பதால் அகண்டார்த்தமா யிருக்கிறது; பதத்தினு லுண்டான ஸ்மரணமும்

ஹ்மாகார விர்த்திப் பிரவாகம் சம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாம். இது சவிகற்பசமாதி யென்றும் சொல்லப்படும்.

சகல விர்த்திகளின் நிரோதத்தோடு சித்தம் நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாகாரமாக நிலைத்தல் அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாம். இது நிர்விகற்ப சமாதியென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

*10. அநுவாத மெனினும் வழிமொழிதலெனினும் ஒக்கும். ஒருபொருளை முன்னமெடுத்துக் கூறுவது புரோவாதம். அதனை யொருநிமித்தத்தாற் பின்னருமெடுத்துக் கூறுவது அநுவாதமாம்.

நிர்விகற்பமான வாக்கியார்த்தத்திற்கு அநுகூலமாயிருப்பதால்; நிர்விகல்ப அநுபவம்போலும். இதில் விரோதமின்று. சவிகற்பமான வாக்கியார்த்த போதத்தில் சவிகற்பமான பதார்த்த ஸ்மரணம் காரணம். பிரகிருதத்திலோ வாக்கியார்த்த போதம் நிர்விகல்பகமா யிருக்கின்றது. அது *11. பிரமையா யிருப்பதால் அதற்கே அஞ்ஞான நிவர்த்தக சாமர்த்தியமிருக்கின்றது. ஆகையால் *12. லக்ஷிய தாவச் சேதகமன்றி லக்ஷணை பொருந்தாமையில்லை. பிரகிருத வாக்கியார்த்தத்திற்கு அநுகூலமான பதார்த்த ஸ்மரணமே சக்தி லக்ஷணை சாத்தியமாயிருக்கிறது.

3. விசாரத்தின் ஆக்ஷேப சமாதானங்கள்.

(ஆ) அங்ஙனமாயின் வேதாந்த வாக்கியங்களாலேயே பதார்த்த ஸ்மரணமும் வாக்கியார்த்த ஞானமும் உண்டாயிருக்க அவ்வேதாந்த வாக்கியங்கள் சுயமாகவே பிரமாணமாயிருப்பதால் அவற்றால் அஞ்ஞானத்திற்கும் அதன்காரியத்திற்கும் நிவிர்த்தி யுண்டாகும்போது விசாரத்தால் பிரயோசனம் யாது?

(ச) நீசொன்னது வாஸ்தவந்தான். வேதாந்த வாக்கியங்கள் ஸ்வயமே பிரமாணமாயிருப்பதால் நிர்விகல்பகமான

---

*11. ஸ்மிருதியின் வேறாய் அபாதிதப் பொருளை விஷயமாகவுடைய ஞானம் பிரமையெனப்படும்.

*12. லக்ஷியதாவச் சேதகம்-லக்ஷணையாலறியப்பட்ட பொருளை வரைந்துகொண்டிருப்பது.

ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன; ஆயினும் அந்த வேதாந்த வாக்கியங்கள் மந்தபுத்தி யுள்ளவர்கட்கு வாதிகளின் விவாதத்தாலுண்டான சம்சயமாகிய பிரதிபந்த மிருப்பதால் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தி பண்ணும் சாமர்த்தியமில்லை. விசாரத்தாலோ சம்சயம் நிவிர்த்தியாகிறது. அப்போது நிர் அபவாத (சம்சயமின்றி) அஞ்ஞானநிவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. ஆகையால், சம்சயத்திற்குக் காரணமான வாதிகளின் விவாதத்தை யொழிக்கும் பொருட்டு விசாரம் ஆரம்பித்தல் தகுதியாம்.

அவற்றுள் முன்னர்த் துவம்பதார்த்தத்திலுள்ள விவாதங்கள் காட்டப்படுகின்றன:—தத்பதார்த்தம் சாஸ்திர தாத்பரியத்திற்கு விஷயமா யிருப்பதால் சிரேஷ்டமாயிருப்பினும் துவம்பதார்த்தம் (ஜீவன்) சாஸ்திரபலமாகிய மோக்ஷத்தை யடைவதால் தத்பதார்த்தத்தைவிட சிரேஷ்டமாம்.

4. துவம்பதார்த்த (ஜீவ) லட்சணபேதம்.

துவம்பதார்த்தத்தில் விவாதமானது சொல்லப்படுகின்றது:—

தேகாகாரமாகப் பரிணமித்த நான்கு பூதங்களே துவம்பதார்த்தமென்பர் சார்வாகர்கள்; சக்ஷுராதி முதலிய இந்திரியங்கள் தனித்தனியே துவம்பதார்த்தமென்பர் சார்வாகர்களுள் ஏகதேசிகள்; சக்ஷுராதிகளின் சமுதாயமே துவம்பதார்த்தமென்பர் சிலர்; மனமென்பர் சிலர்; பிராணனென்பர் சிலர்; க்ஷணிக விஞ்ஞான மென்பர் சுகதர்கள் (யோகாசாரர்); சூனியமென்பர் மாத்தியமிகர்கள்; தேகேந்

திரியங்களைக் காட்டிலும் வேருகத் தேகபரிமாணமுள்ளவனென்பர் திகம்பரர் (சமணர்); கர்த்தா போக்தா ஜடன் விபுவென்பர் வைசேஷிகர், தார்க்கீகர் (நையாயிகர்), பிரபாகரர்; ஜடன் போதசொரூபனென்பர் பாட்டர்கள்; போக்தாவும் (கர்த்தாவல்ல) கேவல போதசொரூபனுமாமென்பர் சாங்கியர், யோகியர்; அவித்தையினுல் கர்த்துருத்துவமுதலிய தர்மங்களுடன் கூடினவனும் பரமார்த்தத்தில் தர்மமற்றவனும் பரமானந்த போதசொரூபனுமாமென்பர் வேதாந்திகள். இப்படிச் சாமானியமாய் அஹம் பிரத்தியயத்தினுல் (நான் என்னுமுணர்ச்சியினுல்) சுத்தமான சிதாத்மாவினிடத்தில் வாதிகளின் விவாதத்தால் சந்தேகமுண்டாகும்போது அஹம்பிரத்தியயத்தின் விஷய விசேஷ நிர்ணயம் பண்ணுவதற்காகப் பகவானுன ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் சொல்லுகிருர்.

நபூமி: நதோயம் நதேஜோ நவாயு:
நகம்நேந் திரியம்வா நதேஷாம் ஸமூஹ:
அநேகாந்திகத்வாத் ஸுஷுப்த்யேக ஸித்த:
ததேகோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோஹம். (1)

பதவுரை.

சுஷுப்த்யேகஸித்த:—சுஷுப்தியில்சித்தித்திருக்கிறவனுகவும்,
ஏக:-அத்விதீயனுகவும்,
அவசிஷ்ட:-சர்வதுவைதத்திற்கும் பாதமிருப்பினும் பாதமற்ற வனுயும்,
சிவ:-பரமானந்தபோதரூபனுயும்,
கேவல:-தர்மமற்ற வனுயுமிருக்கிற,

அஹம்-அஹமாகாரவிர்த்திக்கு விஷயமானநான்
பூமிஃந-பூமியன்று,
தோயம்ந-ஜலமன்று,
தேஜஃந-தேஜஸன்று,
கம்ந-ஆகாசமன்று,
இந்திரியம்ந-இந்திரியங்களன்று,
வா-அல்லது,
தேஷாம்-இந்திரியங்களுடைய,
ஸமூஹஃந-கூட்டமன்று,
அநேகாந்திகத்வாத்-வியபிசாரியாயிருப்பதால்.

விசேஷவுரை.

அஹம்பிரத்தியயத்திற்கு ஆலம்பநம் (அஹமாகாரவிர்த்திக்கு விஷயம்) அத்விதீயம்: சர்வதுவைதப் பிரபஞ்சமும் பாதிக்கப் பட்டும், பாதிக்கப்படாமலுமிருக்கிறது; பரமானந்தபோத ரூபமா யிருக்கிறது; அதுவே மங்களரூபமாகையால். தர்மமற்றதா யிருக் கிறது. இதனால் அத்விதீய மென்றும், சர்வப் பிரமாணங்களாலும் பாதிக்கப்படாத தென்றும், பரமானந்த போதமே அஹம்பிரத்திய யத்திற்கு விஷயமென்றும் கூறும் வேதாந்திகளின் பக்ஷமேமேன் மையுடைத்து. இதனை நன்றாக உபபாதனம் பண்ணும்பொருட்டு (எடுத்துச் சொல்லும்பொருட்டு) பரவாதிகளின் மதங்களை நிரா கரிக்க வேண்டி, முதலில்

> ‘நபூமிஃ நதோயம் நதேஜோ
> நவாயுஃ நகம்’ என்னும் வாக்கியத்தினால்

தேகாத்மவாதத்தை நிராகரிக்கின்றார். எது பூமியோ அது நானல்ல, எது நானோ அது பூமியல்ல; ஆதலால் ஒன்றுக் கொன்று தாதாத்மியமில்லையென் றறியவேண்டும்.

வாதி (சார்வாகன்) தனித்தனியே பூமியாதிகளை ஆத்மாவென்று ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அவைகளின் சேர்க்கையே ஆத்மாவென்று ஒப்புக்கொண் டிருக்கின்றானாயினும் அவன் மதத்தில் அவயவியை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலும், (அவயவியை யொப்புக்கொண்டால்) ஐந்தாவது தத்துவத்தை யொப்புக்கொண்டதாக முடியுமாகையாலும், சம்யோகமுதலிய சம்பந்தங்களை யொப்புக்கொள்ளாமையின் சேர்க்கின்றவனிராமையாலும் சங்காதம் பொருந்தாதென்னும் அபிப்பிராயத்தினால் தனித்தனியே பூதங்களை நிராகரித்ததனால் பௌதிகமான தேகாத்மவாதம் நிராகரிக்கப்பட்டது.

பூத சதுஷ்டயந்தான் தத்துவ மென்று சொல்லுகின்றவன் மதத்தில் ஆவரணமின்றி (மறைவின்றி) யிருப்பதே ஆகாசம்; அஃது அசத்து; அந்த ஆகாசம் தேகத்தைக் குறித்து உபாதானமன்று. (அவன் ஆகாசத்தை யொப்புக்கொள்ளாமையால் அதனை நிராகரிக்க வேண்டுவதெற்றிற்கு?) ஆயினும் அத்வைத சித்தாந்தத்தில் ஆகாசம் பாவ பதார்த்தமே; அது தேகத்திற்கு உபாதானமென்றொப்புக் கொண்டிருப்பதால் ஆகாசமும் ஆத்மாவென்னும் பிரசக்தி (சங்கை) வருமாகையால் அஃது ஆத்மாவல்லவென்று நிராகரிக்கப்பட்டது.

அல்லது 'நவாயு:' (வாயுவல்ல) என்று சொல்லுகிற வரையில் தேகாத்ம வாதத்தின் நிராகரணம் செய்யப்பட்டது. "நகம்" என்பதனால் சூனியவாதத்தின் நிராகரணம் செய்யபப்பட்டது; 'க' சப்தமானது சூனியத்

தைக் கூறுகிறபடியால். இந்திரியமன்றென்பதனால் இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆத்மாவல்லவென்று நிராகரணம் செய்யப்பட்டது. அவைகளின் சமூகங்களல்ல வென்பதனால் தேகாகாரமாய்ப் பரிணமித்த அவயவியான பூதங்களின் சேர்க்கையும் இந்திரியங்களின் சேர்க்கையும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

முன்னர்ச் சங்காதத்தை யொப்புக் கொள்ளாமல் தனித்தனியாய்ப் பூதங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன, பின்னர்ச் சங்காதத்தை ஒப்புக்கொண்டும் பூதங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. இதுதான் (இரண்டு கக்ஷிக்குமுள்ள) பேதம்.

பூதங்களை நிராகரித்ததனால் பௌதிகமான பிராண மனங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

மனத்தை நிராகரித்ததனால் கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவ முதலிய தர்மங்களுடன் கூடியும் தேகத்தைவிட வேறாகவும் மனோ விருத்தியுமான க்ஷணிக விஞ்ஞானமும் ஆத்மாவன்றென்று நிராகரிக்கப்பட்டது; ஏனெனின்,

(1) சித்தாந்தத்தில் ஞானம், இச்சை, சுக முதலியவைகள் அந்தக்கரணத்தை யாசிரயித்துக் கொண்டிருக்கின்றன வென்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும்,

(2) காம சங்கல்பாதிகளைச் சொல்லத் தொடங்கிய "ஸர்வம் மநஃ ஏவ—எல்லாம் மனமே" என்னும் சுருதிப் பிரமாண முண்மையாலு மென்க.

இப்படி வியாக்கியானஞ் செய்வதால் தேகமுதல் கேவல போக்தா வரையிலுள்ள அவ்வவ்வாதிகளினுல் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட வஸ்துக்கள் அனுத்மாவென்று பிரதிஞ்ஞை பண்ணப்பட்டன. அதன் காரணத்தைக் கூறுகின்முர்.

(மேற்கூறிய பூதாதிகள்) 'அநேகாந்திகத் வாத்' (வியபிசாரியா யிருப்பதால் அஃதாவது நாசமுடையனவா யிருப்பதால் அநாத்மாக்கள்). ஆத்மாவோ தேசகாலங்களினுல் அபரிச்சின்னமாயிருக்கிறது. தேசகாலங்களினுல் பரிச்சின்னமான வஸ்துக்கள் அனுத்மாக்கள்; கடாதி போல்.

(ஆத்மாவானது) துவம்சப்பிராகபாவங்களைக் கிரஹிக்க முடியாததாலும், அனுத்மாக்க ளெல்லாம் ஜடமாகையாலும், தன்னைவிட இதரமானவைகளில் ஆத்மத்தன்மை பிராமையாலும், ஆத்மாவொன்முயிருந்தாலும் சுகதுக்காதிகளுக்கு ஆசிரயமான அந்தக்கரணங்களுக்குப் பேதம் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாலும் (சைத்திரன் சுகியாயிருக்கிமுன், மைத்திரன் துக்கியாயிருக்கிமுன் என்னும்) வியவஸ்தை பொருந்துகின்றது.

(தன்னுலேயே தன்னுடைய துவம்சப்பிராகபாவங்கள் கிரஹிக்கப்படட்டுமே யென்முல்) தன்னுலேயே தன்னுடைய அபாவத்தைக் கிரஹிப்பதில் விரோதமுண்மையால் கிராகிய (அறியப்படும்) காலத்தில் கிராஹக (அறிபவன்)

மின்று. கிராஹகமிருக்கும்போது கிராஹ்யமின்று. பண்ணினகர்மத்தின் ஹானியும், பண்ணாதகர்மத்தின் வரவும் நேரிடுமாகையால் துவம்சப்பிராகபாவங்கள் ஆத்மாவிற்கில்லை. சத்ரூபமான ஆத்மா எங்குஞ்சம்பந்தித்திருப்பதால் அத்தியந்தாபாவமும் சம்பவிக்கமாட்டாது. அவைதம் மித்தையாகையால் அதிஷ்டான சத்தையுடன் தாதாத்மியத்தையடைந்திருப்பதால் சுக்தி ரஜதாதிகள்போல் (ஆத்மாவின்கண்) அத்தியஸ்தமாயிருப்பதால் சத் தாதாத்மியத்தோடு கூடித்தோன்றுந் திரிசியத்தில் சந்பேதம் பொருந்தாது.

இதனால் (ஆத்மாவின் அப்பிரதியோகித் தன்மையைக் கிரஹிக்கும் பிரமாணமிருப்பதால்) ஆத்மா அபாவப்பிரதியோகி யன்றாம். தேகேந்திரியாதிகளோ அபாவப் பிரதியோகிகள். ஆதலால் அவைகள் ஆத்மாவன்று. ஆனால் சுவப்பிரகாச வடிவ அத்வைத ஆத்மாவினிடத்தில் அனாதி அநிர்வசநீய அவித்தையினால் கற்பிக்கப்பட்ட தேகாதிப் பிரபஞ்சமும் அநிர்வசநீயமாமென்பது வேதாந்தத்தின் இரஹசியமாம்.

(ஆ) ஆத்மா போதரூபமென்பதே உன்னுடையகொள்கை. சுஷுப்தியில் போதமில்லை; தூங்கி விழித்தவனுக்கு மிகவும் மூடனாயிருந்தே னென்கிற ஸ்மரணை முண்டாகின்ற படியால். அப்படியிருக்க ஆத்மா எங்ஙனம் அவிநாசியென்று சொல்லக்கூடும்?

(ச) "சுஷுப்தியேகசித்தஃ"—ஆத்மா சுஷுப்திக்குச் சாக்ஷிரூபமாயிருப்பதால் சுஷுப்தி காலத்தில் இல்லை

யென்று சொல்லக்கூடாது. சுஷுப்தியில் ஆத்மா இல்லை யென்று ஒப்புக்கொண்டால் நித்திரையில் நான் மூடனு யிருந்தேனென்று விழித்துக்கொண்ட காலத்தில் உண் டாகிற ஸ்மரணம் பொருந்தாமற் போய்விடும்.

மாதா, மானம், மிதி, மேயம் இவைகள் சுஷுப்திகால த்தில் வியபிசாரியா (நாசமுள்ளனவா) யிருந்தாலும் அவற் றின் பாவாபாவங்கட்குச் சாக்ஷியான ஆத்மாவிற்கு மூன்று காலத்திலும் நாசமின்ரும்.

(ஆ) பிரமைக்கு ஆசிரியம் பிரமாதா; அவனே கர்த் தா போக்தா; பிரதீபம் (விளக்கு) போல் தன்னையும் அன் னியத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்ருன். ஆகையால் அவன் கடாதிகள் சாக்ஷியை அபேக்ஷிக்கின்ற வாறுபோலன் றபேட்சிக்கிறதில்லை.

(ச) பிரமாதா *13. விகாரியாகையால் தன்னுடைய விகாரத்தைக் குறித்துச் சாக்ஷித்துவ மதற்குப் பொருந் தாது; திரிசியத்திற்குத் திருஷ்டாத்தன்மை பொருந்தாது. பிரமாதாவும் பரிணமியாகையால் திரிசியமாயிருக்கிருன். ஆகையால் ஏகமான கூடஸ்தன் சர்வசாக்ஷி. (ஆகவே மேற்கூறிய தோஷமின்று.)

(ஆ) ஏகனும் பிரமை முதலிய தர்மங்கள் அற்ற வனுயுமுள்ள கூடஸ்தனைச் சாக்ஷியாக ஒப்புக்கொள்ளுதல் கூடாது; பிரமாண மின்மையால்.

---

*13. பிரமாதா—(அந்தக்கரண வாபாச) ஜீவன்.

(ச) "தமேவபாந்தம் அநுபாதிசர்வம் தஸ்யபாசாசர்வமிதம் விபாதி"

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற அவனை அநுசரித்தே சர்வமும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவனுடைய பிரகாசத்தால் சர்வமும் பிரகாசிக்கின்றன.

"நதிர்ஷ்டே: திருஷ்டாரம் பஸ்யே:"

(இ-ள்.) சக்ஷுஸ் முதலிய இந்திரியங்களா லுண்டான ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றவனைப் பார்த்தல் முடியாது.

"அதிர்ஷடோ திருஷ்டா நான்னியோதோஸ்தி திருஷ்டா"

(இ-ள்.) அவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறவன்; மற்றவைகளால் பார்க்கமுடியாதவன்; இவனைவிட வேறான திருஷ்டாவில்லை.

இவ்வாறுகூறும் வேதாந்தப் பிரமாண ராஜாவினால் அவனே (கூடஸ்தனே) சர்வசாக்ஷியென்று பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றான். (ஆதலால் நீ கூறியது பொருந்தாது.)

(ஆ) பிரமைகளுக் காசிரயமான அகூடஸ்தரான பிரமாதாக்களை விட்டுப் பிரமைக்காசிரயமன்றி யிருக்கிற கூடஸ்தனைப் பிரமாண ராஜாவானவன் (வேதாந்தமானது) சர்வசாக்ஷியென்று சொல்வது இந்திரஜாலமே (மிக்க விந்தையே)!

(ச) இங்ஙனம் நீ இந்திரஜாலமாமென்று சொன்னது சரியே; (ஏனெனின்) சொப்பனம்போல் பிரமாதா அவித்தியா காரியமாயிருப்பதால்.

(ஆ) ஆயினும், திரிசிய (மன) மானது கடாதிகளைப் போல் ஜடமாகையால் எவ்வாறு பிரமைக் காசிரயமாகும்?

(ச) தர்ப்பணாதி (கண்ணாடி முதலியவை) போல் சொச்சமாயிருப்பதால் சித்தினுடைய பிரதிபிம்பத்தைக் கிரஹிப்பதனாலாவது சித்தோடு தாதாத்மியாத்தியாசத்தினாலாவது [பிரமாசிரயத்தன்மை திருசிய (மன) த்திற்குச் சம்பவிக்கும்].

(ஆ) ரூபமற்றதும் அவயவமற்றதுமான சைதன்னியத்திற்கு எப்படி பிரதிபிம்பங் கூடும்?

(ச) இவ்விடத்தில் என்ன பொருந்தாமை யிருக்கிறது? பிரம (மயக்க) காரணங்கள் அநேகமாயிருக்கின்றன. செவ்வரத்தம் புஷ்பத்தின் ரூபம் ரூபமற்றதா யிருந்தாலும் ஸ்படிகாதிகளில் பிரதிபிம்பித்ததாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றது. சப்தத்திற்கும் பிரதி சப்தமென்னும் பேருள்ள பிரதிபிம்பம் காணப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விரண்டு பிரதிபிம்பங்களும் யாவராலும் அங்கீகாரம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்மப்பிரதிபிம்பம் இவ்விரண்டற்கும் வேறுபட்டதென்று நிரூபிக்க முடியாது.

(ஆ) ஆயினும், இந்திரியகிராஹியத்திற்கே பிரதிபிம்பமுண்டாம்.

(ச) நீ சொன்னது சரியன்று; வியபிசாரதோஷம் வருகின்றபடியால். இந்திரியத்தினால் கிரஹிக்கப்படாததும்

சாக்ஷிப்பிரத்தியக்ஷத்தினால் விளங்குவதுமான ஆகாசத்திற்கும் ஜலாதிகளில் பிரதிபிம்பங் காணப்பட்டிருக்கின்றது. வேருயின், முழங்கால்வரைக்குமுள்ள ஜலம் அதிக ஆழமுள்ளதென்னும் ஞானம் உண்டாகாமற் போய்விடும்.

ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்பம் சாக்ஷிபாஸியமாயிருந்தாலும் அதிஷ்டானத்தைக் கிரஹிக்கும்பொருட்டுச் சக்ஷுஸ் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. இதனுல், ஆகாயம் நீலவர்ண முடையதென்னும் பிராந்தியிலும் சக்ஷுஸின் *14. அந்வய வியதிரேகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பிராந்தியில் பிரகாசத்தோடுகூடிய ஆகாசம் அதிஷ்டானமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் பிம்பம் சாக்ஷுஷமா (சக்ஷுஸுக்கு விஷயமா) யிருந்தாற்ருன் (பிரதிபிம்பிப்பதில்) ரூபத்தை அபேக்ஷிக்கும்; பிம்பம் சாக்ஷுஷமன்றியிருப்பின் ரூபத்தை அபேக்ஷிக்கமாட்டாது.

(ஆ) ஆயினும், ஆத்மா பிரதிபிம்பிப்பதில் யாது பிரமாணம்?

(ச) கேட்பாயாக. இதற்கு

---

*14. அது (காரணம்) இருந்தால் அது (காரியம்) இருத்தல் அந்வயமாம். அது இல்லாவிட்டால் அது இல்லாதிருத்தல் வியதிரேகமாம்.

"ரூபம் ரூபம் பிரதிரூபோபபூவ ததஸ்யரூபம் பிரதி சட்சாஞய"

(இ-ள்.) ரூபந்தோறும் பிரதிபிம்பமாக ஆய்விடுகிருன். நானென்னும் வியவகாரத்தின் பொருட்டு இவனுக்கிதுரூபம்.

"மாயாபாஸேந ஜீவேஸௌ கரோதி"

(இ-ள்.) மாயையானது பிரதிபிம்பத்தினல் ஜீவேசுரர்களாகச் செய்கிறது.

இவை முதலிய சுருதிகளும்,

"ஏகதாபகுதாசைவ திரிஸ்யதே ஜலசந்திரவத்"

(இ-ள்.) ஒன்ருகவும் அனேகமாகவும் ஜலசந்திரன்போல் காணப்படுகின்ருன். (வாஸ்தவத்தில் ஆத்மாவொன்ரு யிருப்பினும் உபாதிவசத்தால் பலவாகக் காணப்படுகின்றது.)

என்னும் ஸ்மிருதியும்,

"ஸஏஷஇஹ பிரவிஷ்டஃ"

(இ-ள்.) அவனே இந்தச் சரீரத்தில் பிரவேசித்தான்.

"ஸஏதமேவஸீமாநம் விதார்ய ஏதயாதுவாராபிராப [த்தியத"

(இ-ள்.) அவன் இந்த எல்லையை (பிரம்மாந்திரத்தை)ப் பிளந்து கொண்டு இதன் வழியாய் உள்ளே (ஜீவரூபமாய்ப்) பிரவேசிக்கிருன்.

"தத்ஸிருஷ்ட்வா ததேவாநு பிராவிசத்."

(இ-ள்.) அந்தப் பிரஹ்மமானது அதைச் சிருஷ்டித்து அதில் பிரவேசித்தது.

இவை முதலிய சுருதி (கேள்வி) அர்த்தாபத்தியும் பிரமாணமாம்.

“ஆபாஸஏவச—ஜீவன் பரமாத்மாவின் பிரதிபிம்பம்” என்னும் (2-வது அத்தியாயம், 3-வது பாதம்) பிரஹ்ம சூத்திரமும், “அத ஏவச உபமா சூரியகாதிவத்—ஆகையினாற்றான் சூரியப் பிரதிபிம்பம்போ லிருக்கின்றதென்னு முபமானமிருக்கின்றது” என்னும் (3-வது அத்தியாயம் 2-வது பாதம்) பிரஹ்மசூத்திரமும் பிரமாணமாம்.

அந்தப் பிரதிபிம்பத்தைச் சத்தியமென்று பிரதிபிம்பவாதிகளும், மித்தையென்று ஆபாசவாதிகளும் சொல்லுகின்றனர்.

சொரூபத்திலோ ஒருவருக்கும் விவாதமி (கட்சியி) ன்று. ஆகையால் அந்தவிசாரம் வேறாம். (பிரகிருதத்தில் உபயோகமின்றாம்.)

அந்தப்பிரதிபிம்பம் அசேதனத்தைப் பார்க்கிலும் விலக்ஷணமா (வேறா)மென்பது சுருதி சித்தமாயும் அனுபவசித்தமாயுமிருக்கின்றது. ஆகையால், அந்தக்கரணத்திற்கு ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பாத்தியாசத்தின் வாயிலாகப் பிரமாத்ருத்தன்மை சித்திக்கிறது.

(ஆ) அத்தியாசமும்பொருந்தாது; அங்ஙனமன்றோ, ஆத்மாவில் அனாத்மாவின் அத்தியாசம் பண்ணப்படுகிறதா?

அல்லது, அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாசம்பண்ணப் படுகிறதா? என்னுமிரண்டு பக்ஷத்துள்

முதலாவது பக்ஷம்பொருந்தாது; ஏனெனின்,

ஆத்மா சாமானியவிசேஷ தர்மங்களின்றி யெப் போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதாலும் சாதிருசிய (ஒப்புமை) *15. முதலியவை யிராமையாலும் அதற்கு அதிஷ்டானத்தன்மை சம்பவியாது.

இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின்,

(1) அநாத்மாவை மித்தையென்றங்கீகரித்திருப்ப தாலும்,

(2) மித்தியாவஸ்துவை அதிஷ்டானமாகக் கூறின் சூனியவாதமதத்தை அநுசரிப்பதாக முடிவதாலும்,

(3) அநாத்மா சத்தியமென்று சொல்லுமிடத்து அதற்கு நிவிர்த்தியுண்டாகாமையாலும் மோட்சம் சித்திக்காது.

சத்தியவஸ்து ஒரு அதிகரண (இட)த்திலும் நிவிர்த்தி யடைவதின்று, ஞானத்தால் நிவிர்த்தி யடைகிறவஸ்து சத்தியமாகமாட்டாது.

---

*15. முதலியவை என்றதால் இந்திரியத்திற்கு விஷய மாதல் முதலியவைகளுங் கொள்க.

"பித்தியதே ஹிருதயக் கிரந்திः சித்தியந்தே ஸர்வஸம்சயாः க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மின் திருஷ்டே பராவரே"

(இ-ள்.) பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்திருக்கும்போது ஞானியின்கர்மங்கள் நாசத்தை யடைகின்றன; சர்வ சம்சயங்களும் நிவிர்த்தியாகின்றன; காமாதிகளும் நாசத்தையடைகின்றன.

"தமேவவிதித்துவா அதிமிருத்யுமேதி நாந்யः பந்தா வித்தியதே அயநாய"

(இ-ள்.) அந்தப் பிரஹ்மத்தையே யறிந்து அவிச்சையை நாசம் பண்ணுகிறான்; மோக்ஷத்தையடைய வேறு மார்க்கமின்று.

"தரதிசோகமாத்மவித்—ஆத்மஞானி துக்கத்தைக் கடக்கின்றான்."

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள் ஞானத்தால் சகல சம்சாரமும் நிவிர்த்தியாகின்றனவென்று பிரதிபாதித்துக்கொண்டு அந்தச்சம்சாரம் மித்தையென்று சூசிப்பிக்கின்றன (குறிப்பிக்கின்றன).

"ஏகமேவாத்விதீயம்—ஒன்றே இரண்டாவதின்று."

"அதோந்யத் ஆர்த்தம்—இதை (பிரஹ்மத்தை) விட மற்றவை யெல்லாம் நாசமுள்ளவை."

"நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந—இந்தப் பிரஹ்மத்தின்கண் பின்னமான யாதொன்றுமில்லை."

"அதாத ஆதேசோ நேதிநேதி-இதுவுமன்று இதுவுமன்று என்னும் உபதேசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது."

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள் அநாத்மாவைச் சாக்ஷாத்தாகவே மித்தையென்று பிரதிபாதிக்கின்றன.

அநுமானம்.

அநாத்மா மித்தை; திரிசியத் தன்மையால்; சுக்தி ரஜதாதிபோல் என்னும் அநுமானத்தாலும் (அநாத்மா மித்தையாம்).

ஆத்மாவில் அத்தியஸ்தமா யிருப்பதினாலேயே அநாத்மா சித்தித்திருக்கின்றது. அவ்வநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசம் (ஆத்மாவின் சம்சர்க்காத்தியாசம்) உண்டாகின்றது; (எங்ஙனமெனின்) அநாத்மாவின் அத்தியாசத்தால் ஆத்மாவிற்குத் தோஷசாதிரிசிய முதலிய அத்தியாச காரணங்கள் சம்பவிப்பதால். ஆத்மாவினிடத்து அநாத்மாத்தியாச மிருக்கிற தென்பதில் ஆத்மாசிர *16. யாதி தோஷம் வருவதால் (அத்தியாசம் பொருந்தாது.) இதனானே ஆத்மாநாத்ம

*16. ஆதியென்பதனால் அன்னியோன்னியாசிரயம், சக்கிரி, அநவஸ்தையாகிய விவைகளையுங் கொள்க.

ஆத்மாசிரய தோஷம்—தன்னைப்பற்றுத லென்னுங் குற்றம். அஃதாவது ஒன்று தானே தனதுற்பத்தியில் காரணமாதல். இங்கு அஞ்ஞானம் தனது அத்தியாசத்திற்குத் தானே காரணமென்று கூறுதல் ஆத்மாசிரய தோஷமாம்.

அத்தியாசம் அவித்தியா வடிவ மாகையால் விகற்பத்திற் (வேறுபாட்டிற்) கிடமில்லை யென்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. சுவப்பிரகாசமான ஆத்மாவில் அவித்தையும் பொருந்தாது. அங்ஙனமன்றே;

அவித்தையானது அத்தியஸ்தமா? அல்லது அநத்தியஸ்தமா? அவற்றுள்

(1) முதலாவது பக்ஷத்தில் ஆத்மாசிரய முதலிய தோஷப்பிரசங்கம் எங்ஙனம் வாராமற்போம்?

(2) இரண்டாவதுபக்ஷத்தில் அதற்கு (அவித்தைக்கு) நாசமிராமையின் மோக்ஷம் வாராமற்போம். சகலவியவகாரமும் அத்தியாசத்தினு லுண்டாகின்றன வென்று சொல்லு மிடத்து இது பிரமை இது பிராந்தி யென்னும் வியவஸ்தையி (வேறுபாடி) ன்றிப்போம்.

ஒரே ஆத்மாவிற்குப் *17. பிரமாணத்தன்மை, பிரமேயத்தன்மை, பிரமிதித்தன்மை, பிரமாத்ருத்தன்மைகள் சம்பவித்தல் விருத்தமாகும். விரோதமில்லா தங்கீகரிக்கின்

---

*17. பிரமாணத்தன்மை முதலியவை ஒரே ஆத்மாவிற்கு விரோதமின்றிச் சம்பவிக்குமென்றுரைக்கு மிடத்து அது சுகதமதத்திற்குச் சமானமாகும்; ஏனெனின், சுகதர் (பௌத்தர்கள்) க்ஷணிக (கணப்போதிருப்பதான) விஞ்ஞானமொன்றே பிரமாணத்தன்மை முதலியனவாகப் பரிணமிக்கின்றதென்று கூறுகின்றமையினென்க.

றனமென்று சொல்லுமிடத்துச் சௌகத (விஞ்ஞான வாதியின்) மதப்பிரவேசம் சம்பவிக்கும்.

(ச) நான் மனிதன், கர்த்தா, போக்தா என்றற்றொடக்கத்து ஞானம் சர்வஜனப் பிரசித்தம். அந்த ஞானம்

i. ஸ்மிருதியுமன்று;

(1) பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குவதால்,

(2) பேதஞான அபாவத்தினாலுண்டான விசிட்ட புத்தித்தன்மையால்.

ii. பிரமையுமன்று; சுருதி யுக்திகளினால் பாதிக்கப் படுவதால்.

"யோயம் விஞ்ஞாநமய: பிராணேஷு ஹிருத்தியந்த: ஜோதிః புருஷః"

(இ-ள்.) எவன் விஞ்ஞானமயனோ அவன்பிராணனிலும் விலட்சணமாய் இருதயத்தி லிருக்கிறஜோதி ரூப புருஷன்.

"அயமாத்மா பிர்ம்மா"

(இ-ள்.) இந்த ஆத்மாப் பிரஹ்மம்.

"ஸத்தியம் ஞாநம் அநந்தம் பிர்ம்ம"

(இ-ள்.) சத்தியமாயும், ஞானசொரூபமாயும், அநந்தமாயுமிருக்கின்றது பிரஹ்மம்.

"விஞ்ஞாந மாநந்தம் பிரும்ம"

(இ-ள்.) விக்கியானமாயும் ஆனந்தமாயு மிருக்கிறது பிரஹ்மம்.

"யః ஆத்மா அபஹதபாப்மாயத் ஸாக்ஷாத் அபரோக்ஷாத்பிர்ம்மயః ஆத்மாஸர்வாஸந்தரః யோசநாயாபிபாஸே

சோகம்மோஹம் ஜராம் மிர்த்தியும் அத்தியேதி ஸயத்தந் திரகிஞ் சித்பஸ்யதி அநந்வாகதஃ தேநபவதி அஸங்கோஹ்யம் புருஷஃ"

(இ-ள்.) எந்த ஆத்மாவானவன் பாபமற்றவனே, எந்தப் பிரஹ்மம் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறதோ, எந்த ஆத்மா சர்வாந்தரியாமியோ, எந்த ஆத்மா பசிதாகங்களையும் சோகம், மோகம், ஜரை, மிருத்தி மாய இவைகளையும் தாண்டுகிறானே, எவன் சொப்பனகாலத்தில் எதைப் பார்க்கிறானே அவன் அதனுடன் சம்பந்தப் படாதவன். இந்தப் புருஷன் சம்பந்தமற்றவன்.

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள் அகர்த்தா அபோக்தா பரமாநந்த பிரஹ்மரூபமென்று ஆத்மாவைக் காட்டுகின்றன.

விகாரமுடையது பரிச்சின்னமாகும். பரிச்சின்னமுடையது அநாத்மாவாம். (ஆத்மா) தன்னாலேயே தன்னைக் கிரஹிக்கும் பக்ஷத்தில் (அதற்குக்) கர்ம கர்த்துருத்துவமாகப் பொருந்தும் தன்மை சம்பவிக்க மாட்டாது.

திருக்குவிற்கும் கிரியத்திற்கும் சம்பந்தம் பொருந்தாமையாலும், *18. பேத சம்பந்தத்தினலாவது அபேத சம்பந்தத்தினலாவது *19. தர்ம *20. தர்மிபாவம் பொருந்

*18. சையோக சமவாய சம்பந்த மிரண்டும் பேத சம்பந்தமாம்; தாதாத்மிய சம்பந்தம் அபேத சம்பந்தமாம்.

*19. தர்மம்-கர்த்திருத்துவ முதலியவை.

*20. தர்மி-அவற்றை யுடையது.

தாமையாலும், ஞானமநித்திய (அநேக) மென்று சொல்லுமி டத்து அந்தந்த (ஞான) வியக்திகளுக்குப் பேதம், அவற்றின் துவம்சம், பிராகபாவம், சமவாயம், ஞானத்துவ மென்னும் ஜாதிமுதலியவற்றை ஒப்புக்கொள்ளின் *21. கௌரவமாம்.

ஞானம் ஏக (நித்திய) மென் றொப்புக்கொள்ளுவது மிகவும் லாவகமாம் (எளிதின் முடிதலாம்). கடஞான மென் றும் படஞான மென்றும் தோன்றும் ஞானபேதம் கட முதலிய உபாதியினாற்றான் தோன்றுகின்றது. சுபாவத் திலோ ஞானம் ஞானம் என்றே ஏகரூபமாகவே அறியப் படுகின்றது. ஞானங்களின் உற்பத்தி நாச ஞானமோ அவசியம் கற்பிக்கவேண்டிய விஷய சம்பந்தத்தையே (அந்தஞானம்) விஷயமாகவுடைமையால் பொருந்தும்.

*22. உபாதிபராமரிச (சம்பந்த) மின்றிக் கடத்திற் கும் கடாந்தரத் (வேறுகடத்) திற்கும் பேதம் தோன்றுமை யாலும், பிரதிபந்தக (தடையின்) ஞானமிராமையாலும் கடாதிகளுக்கு ஏகத்துவம் (ஒன்றுந்தன்மை) இருக்கட்டும்; இருப்பினும் ஒவ்வொரு புருஷனுக்கும் ஞானம் வெவ்வே றாக அங்கீகரித்தல் வேண்டும்; ஏனெனின், சைத்திரனது

*21. ஒருவஸ்துவினாலேயே ஒருகாரியஞ் சித்திக்கக்கூடியதா யிருக்க, அதற்குப் பலவஸ்துக்களை ஹேதுவாகக்கற்பித்தல் மிகை படக் கூறலென்னும் கௌரவதோஷமாம்.

*22. இவ்விஷயம் வியாக்கியானத்தையொட்டி விரித்தெழு தப்பட்டது.

ஞானம் மைத்திரனிடத்தின்மையால். இவ்வாறு கூறின் ஆகாசம், காலம், திக்காகிய விவற்றிற்கும் கடாகாசம் படத்தின்கணின்று; அந்தக்கடகாலத்தில் இந்தக்கடகாலமின்று; கிழக்குத்திக்கு மேற்குத்திக்கன்று என்றற் றொடக்கத்து ஞானத்தால் பேதம் வரல்வேண்டும். அந்தப் பேத ஞானமோ உபாதியாலாகியதாம். ஞானமொன் றென்பதிலும் அங்ஙனமாம்.

கர்த்திருத்துவாதி வாஸ்தவமென்று சொல்லுமிடத்து மோக்ஷஞ் சித்திக்காமற்போம்.

ஆத்மா சுவப்பிரகாச வடிவமென் றங்கீகரிக்காவிடத்து ஜகத்திற்கு ஆந்தியம் (குருட்டுத்தன்மை) சம்பவிக்கும். ஆத்மா அதிகப் பிரீதிக்கு ஆசிரயமாயிருப்பதால் ஆநந்த ரூபமாம். ஆகையால் ஆத்மா நிர்தர்மம், நித்தியம், சுவப்பிரகாசம், சுகசொரூபமாம். இவை முதலிய யுக்திகள் ஆத்மாவை நித்திய மென்றும், சுவப்பிரகாசமென்றும், பரமானந்த மென்றுந் தெரிவிக்கின்றன. ஆகையால் நான் மனிதன், நான் கர்த்தா என்றற்றொடக்கத்து ஞானம் *23. பரிசேஷத்தால் பிராந்தி யென்று பெறப்பட்டது. பெறப்பட்டமையின், பிராந்திக்கு யோக்கியமான காரணமும் கற்பித்தல் வேண்டும். கற்பிக்கின்றகாரண

*23. பலபொருள்கள் நிகழ்ந்தகாலத்து மற்றவை நிஷேதிக்கப்பட எஞ்சிநிற்கும் ஒருபொருளிலுண்டாகும் நிச்சயமெதுவோ அது பரிசேஷமெனப்படும்.

மும் அத்விதீயமான ஆத்மாவின்கண் அத்தியஸ்தமாக என்னை நானறியவில்லை யென்னும் ஞானத்தால் சித்திக்கின்றது. ஆகையால் நான்அறியேனென்னும் சாக்ஷி ஞானத்தால் சித்தமான அநிர்வசநீய அஞ்ஞானமே காரணமாம். இது (அஞ்ஞானம்) அபாவரூபமன்று.

ஞானம் நித்திய மாகையால் அதற்கு அபாவம் சம்பவியாதென்று முன்னரே சொல்லப்பட்டது. *24. தர்மி ஞானம், பிரதியோகிஞானம், *25. தர்மிஞானுபாவம், பிரதியோகி ஞானுபாவம் இவைகளால் *26. வியாகாததோஷம் சித்திக்கும்.

---

*24. வேறொன்றை யாசிரயித்ததாய்ச் சுதந்தரமின்றி யிருப்பது தர்மமெனப்படும். அதனையுடையது தர்மியெனப்படும்.

*25. அபாவ ஞான முண்டாவதற்குத் தர்மிஞானமும் பிரதியோகி ஞானமும் காரணமாம். அஞ்ஞானத்தை ஞானுபாவமென்று சொல்லு மிடத்து ஞானுபாவஞானத்தைக் குறித்து ஞானமாகிய பிரதியோகியின் ஞானமும் தர்மியாகிய அதிகரண (இட)த்தின் ஞானமும் காரணமாம். பிரதியோகிஞானமும் தர்மி ஞானமு மிருக்கும்போது அவற்றின் அபாவ ஞானம் வாமாட்டாது. எஞ்ஞான்றும் பிரதியோகியாகிய ஞானமும் தர்மியாகிய ஆத்மாவின்ஞானமுமிருத்தலால் அவற்றின் அபாவம் ஒருபோதும் வருதற்கிடனின்று. ஞானமுள்ளபோது அதன் அபாவமு மிருக்குமென்பது எனக்குநாக்கில்லை யென்பது போன்ற தோஷமாம்.

*26. ஒன்றற்கொன்று விரோதமுள்ள இரண்டு தர்மங்கள் ஒரு அதிகரணத்திற் (தர்மியிற்) கூடியிருப்பது வியாகாததோஷ

இந்தஅஞ்ஞானம் பிராந்தி, சம்சயம், இவற்றின் சம்ஸ்காரபரம்பரை வடிவமு மன்றும்; (நானஞ்ஞானி யென்று) பிரத்தியக்ஷமாயிருப்பதால். இறந்தகால எதிர் காலத்திய பிராந்தி சம்சயங்கள் இவற்றின் சம்ஸ்காரம் ஆகியவிவற்றைப் பிரத்தியக்ஷமாக அறிதல்முடியாது; ஆவரணமாயிருப்பதாலும், பிராந்திக்கு உபாதான காரண மாயிருப்பதாலும், ஆத்மா நிர்விகாரமாகையாலும், அந்தக் கரணாதிகள் அஞ்ஞான ஜன்னியமாகையாலும்,

"தேவாத்ம சக்திம் ஸ்வகுணைஃ நிகூடாம்"

(இ-ள்.) சிருஷ்டியாதிலீலையோடு கூடிய பிரஹ்மத்தின் சக்தி (பிரஹ்மத்தை யாசிரயித்துக் கொண்டும் விஷயமாக்கிக் கொண்டு மிருக்கின்ற சக்தி) சத்துவராஜஸ்தமோ குணங்களுடன் கூடியிருக் கின்றது.

"மாயாந்து பிரகிருதிம் வித்தியாத் மாயிநந்துமஹே சுவரம்"

(இ-ள்.) மாயையை (உலகத்திற்கு) உபாதானகாரண மென்ற றியவேண்டும். மஹேசுவரனை மாயையோடு கூடினவனென்றறிதல் வேண்டும்.

"இந்திரோமாயாபிஃ புருரூப ஈயதே"

(இ-ள்.) பரமேசுவரன் மாயைகளினாலே அநேகரூபமாயறியப் படுகிறான்.

மெனப்படும். அது என்றாய்மலடி எனக்குநாக்கில்லை என்றாற் போல்வனவாம்.

“ அநிருதேநஹி பிரத்தியூடாঃ ”

(இ-ள்.) மித்தியாவடிவ அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டவர்கள்.

“ நீஹாரேண பிராவிருதாঃ ”

(இ-ள்.) பனிக்குச்சமானமான அஞ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டவர்கள்.

“ பூயச்சாந்தே விசுவமாயா நிவிர்த்திঃ ”

(இ-ள்.) முடிவில் மறுபடியும்தேகாதிகாரியமாகிய விசுவமாயா நிவிர்த்தி யுண்டாகின்றது.

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளாலும் (அஞ்ஞானமொன்றிருக்கின்றதென்று தெரியவருகின்றது.)

மாயை, அவித்தை, அநிர்வாச்சியம், அநிர்தம், தத்துவஞான நிவிர்த்தியம் (நிவிர்த்தியாதல்) என்றிவ்வாறு சொல்லப்படும் அஞ்ஞானமே *27. தனதத்தியாசத்திற்கும் மற்றவற்றின் அத்தியாசத்திற்குங் காரணம்.

---

*27. தனது பிரகாசத்தின் பொருட்டு வேறுபிரகாசத்தின் அபேக்ஷையின்றியதா யிருத்தலின், தன்னையும் பிறவற்றையும் நிர்வகிக்குந் தீபத்தைப்போலவும், சாங்கியர் முதலியோர் கொண்டுள்ள தன்னையும் பிறவற்றையும் நிர்வகிக்கும் சொப்பிரகாச ஆத்மாவைப்போலவும், நையாயிகர் கொண்டுள்ள தன்னையும் பிறவற்றையும் நிர்வகிக்கும் கடபடங்களின் அந்நியோந்நியா பாவவடிவப் பேதத்தைப் பேதிப்பது தானேயாகின்ற பேதத்தினைப்போலவும் முற்கூறிய காரியாத்தியாசத்தின் காரணமாகிய மூலாவித்தை

(இவ்வாறு சொல்வதில்) ஆத்மாசிரயாதி தோஷ மூண்டாகாது.

அவ்வஞ்ஞானம் அநாதியா (உற்பத்தியில்லாததா) யிருப்பதால் அத்தோஷங்கள் தள்ளப்பட்டன.

சுவப்பிரகாசமான ஆத்மாவே ஞெப்தி (ஞான) ரூப மாகையால் ஆத்மாவிலே அத்தியாசம் சம்பவிக்கலாம்

யெதுவோ அது தன்னையும் பிறவற்றையும் நிர்வாகஞ்செய்வதா யிருத்தலின் சுத்த சேதனவடிவ அதிஷ்டானத்தில் தனது கற்பனைக்குக்காரணம் தானேயாம்".

"எங்ஙனம் கடபடங்களைப் பேதிப்பது (பேதஞ்செய்வது) அவ் விரண்டின் பேதமோ அங்ஙனமே அப்பேதத்திற்குக் கடமுதலிய வற்றோடுள்ள பேதமெதுவோ அந்தத் தனது பேதத்தையும் கட முதலியவற்றையும் பேதிப்பதும் தானாகிய ஒருபேதமேயாமென்று கொண்டிருக்கின்றனர். ஈண்டுத் தானே கிரியையின் கர்த்தாவும் தானே கிரியையின் கர்ம (விஷய) முமாயிருத்தலின் ஆத்மாசிரய வடிவதோஷமுண்டாகின்றது. அவ்வாத்மாசிரயம் அவர்களுக்குத் தூஷணரூபமன்று; ஆனால், பூஷணவடிவமாம். இவ்வாறே எமது சித்தாந்தத்திலும் தனது அத்தியாசத்தில் அவித்தை தானே காரணமாமெனக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டும்ஆத்மாசிரய வடிவ தோஷமுளது. அதுவும் தூஷணரூபமன்று; ஆனால் பூஷண ரூபமாம்" என்று பாலபோதத்தின் மூலத்திலும் உரையிலும் முறையே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மாயாகாரிய ஆவரணவிக்ஷேப சக்திகள் ஆற்றொழுக்குப்போல் பிரவாகவடிவ அநாதியாகையின் அவற்றின் காரணத்திற்கும் அநாதித்துவம் பொருந்தும்.

என்று மேற்கூறிய காரணங்களால் அத்தியாசத்துடன் கூடிய சைதன்னியத்தில் அகங்காராத்தியாசம், அந்த அகங்காராத்தியாசத்துடன் கூடிய சைதன்னியத்தில் காமசங்கற்ப முதலிய அகங்கார தர்மங்களின் அத்தியாசம், குருட்டுத்தன்மை செவிட்டுத்தன்மை நபும்சகத்தன்மை முதலிய இந்திரிய தர்மங்களின் அத்தியாச முண்டாகின்றன.

இந்திரியங்களோ பரோக்ஷமாகையால் அவைகளுக்கு அபரோக்ஷமான தர்மியின் அத்தியாசம் சம்பவிக்கமாட்டாதென்பது சித்தாந்தமாம். இந்திரிய தர்மாத்தியாசத்துடன் கூடிய ஆத்மாவில் "நான் மனிதன்" என்றற்றொருடக்கத்து ஸ்தூலதேகாத்தியாசம் மனிதத்தன்மை முதலிய தர்மங்களுடன் கூடியே யுண்டாகின்றதேயன்றி நான் தேகமென்று தர்மிசொரூபமாக வுண்டாகிறதில்லை; (ஏனெனின்) அவ்வாறு ஞானமுண்டாகாமையின்.

அந்த (ஸ்தூலதேக) அத்தியாசத்துடன் கூடிய ஆத்மாவில் ஸ்தூலத்தன்மை முதலிய தர்மங்களின் அத்தியாசமும், அந்த (ஸ்தூலத்தன்மை முதலிய தர்மங்களின்) அத்தியாசத்துடன் கூடிய ஆத்மாவில் பாஹியமான புத்திர பாரியாதிகளுடைய சாகல்ய (நிறைவு) வைகல்ய (குறைவு) முதலிய தர்மங்களின் அத்தியாசமு முண்டாகின்றன. இவ்வாறு சைதன்னியத்திற்கும் அகங்காரமுதல் தேகபரியந்தமான அநாத்மாக்களில் சம்சர்க்க (பிரதிபிம்ப வடிவ)

த்தினால் அத்தியாசம் சம்பவிக்கின்றது. அத்தியாசத்தின் விஷயதான (மறைப்பின்) தாரதம்மியத்தினால் பிரீதியின் தாரதம்மிய மேற்படுகின்றது.

" வித்தாத்புத்திர: பிரியம் புத்திராத்பிண்ட:
பிண்டாத் ததேந்திரியம் இந்திரியேபிய:
பிரிய: பிராண: பிராணாத்ஆத்மாபர: பிரிய: "

(இ-ள்.) தனத்தைவிடப் புத்திரன் பிரியன்; புத்திரனைவிட ஸ்தூல சரீரம் பிரியம்; ஸ்தூல சரீரத்தை விட இந்திரியம் பிரியம்; இந்திரியங்களைவிட அந்தக்கரணம் பிரியம்; அந்தக்கரணத்தை விடப் பரமாத்மா பிரியமாம்.

என்று வார்த்திகாமிர்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

தேகத்தைவிட இந்திரியாதிகள் பிரியமாம்; ஆயுதம், மழை முதலியவற்றால் உபத்திரவ முண்டாகும்போது கண் முதலிய இந்திரியங்களை மூடுவது அநுபவசித்தமா யிருக்கின்றமையின்.

" நான் அஞ்ஞானி" யென்றல் முதலிய விடங்களில் பரஸ்பர அத்தியாசம் ஒப்புக்கொண்டபடியால், அத்தியாசமுழுமையும் பரஸ்பர (அன்னியோன்னிய) அத்தியாசத்தினால் சித் அசித் கிரந்தி (முடிச்சு) ரூபமாயிருக்கின்றது. இரண்டிலொன்றற்கு அத்தியாசம் ஒப்புக்கொள்ளுமிடத்து இரண்டிலொன்றற்கே பானம் (தோற்றம்) நேரிடும்; (ஏனெனின்) அத்தியஸ்தமே பிராந்தியில் தோன்றுகின்றதென்னும் நியமமிருப்பதால்.

இவை ரங்க (ஈயம்) இரஜதங்கள் என்று சமூகாலம்பன பிரமம் (கூட்டத்தை விஷயமாகவுடைய பிராந்தி) போல்

இதரேதர (அன்னியோன்னிய) அத்தியாசம் அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளல் வேண்டும். சர்வபாத ஞானத்திற்குஞ் சைதன்னியம் அவதி (எல்லை) யாயிருப்பதால், அவ்வித பாத்திய (பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்ற) ஞானத்தில் விஷயமன்றியிருப்பதால் சைதன்னியம் மிச்சப் படுகின்றது. அங்ஙனமாவதால் சூனியவாதம் சம்பவிக்காது.

அத்தியாசத்தில் சத்தியாநர்த (பொய்) வஸ்துக்கள் தோன்றுகின்றன. ஆகையால், உத்தரோத்தரமான (பின்பின்னான) அகங்காராத்தியாசத்தைக் குறித்துப் பூர்வ பூர்வ (முன் முன்னான) அத்தியாசம் காரணமே. அது பீஜாங்குரம்போல் அநாதியாம். அவித்தியாத்தியாசமும் ஒன்றே; அதுவும் அநாதியாம்.

(ஆ) அத்தியாசம் அநாதியென்று சொல்லுமிடத்து

" ஸ்மிருதிரூப: பரத்ரபூர்வதிருஷ்டாவ
பாஸ: அத்தியாச: "

(இ-ள்.) ஸ்மிருதிரூபமாக வேறோரிடத்தில் முன்பார்த்த வஸ்துவின் தோற்றம் அத்தியாசம்.

என்று பாஷியக்காரர் அத்தியாசம் ஸ்மிருதிரூபமென்று சொன்னதால் அது சம்ஸ்கார ஜன்னியமென்று பெறப்பட்டது. அதற்கு விரோதம் வருகின்றது.

(ச) பாஷியக்காரர்வசனம் காரியாத்தியாச அபிப்பிராய மாகையால் மேற்சொன்ன தோஷமின்றும்.

"பரத்ர பராவபாஸ:—ஒன்றில் வேறொன்றின் தோற்றம் அத்தியாசமாம்"

இதுவே ஸாதி (உற்பத்தியுடையது) அநாதியா (உற்பத்தியில்லாததா)ன அத்தியாசத்திற்குப் பொதுவான லக்ஷணமாம்.

அல்லது "ஸத்யாந்ருதே மிதுநீக்ருத்ய—சத்திய வஸ்துவையும், மித்தியாவஸ்துவையும் ஒன்றாகக்கலந்து" என்னும் பாஷியவசனத்தினால் சத்திய மித்தியாவஸ்துக்கள் சேர்ந்துதோன்றுவது அத்தியாசமா மென்பது சித்தாந்த லக்ஷணம்.

இவ்வாறு லக்ஷணம் சொல்லுவதால் காரணாத்தியாசத்திலும் *28. அவ்வியாப்தியில்லை.

*29. பீஜாங்குரம்போல் காரியாத்தியாசமும் பிரவாகரூப அநாதியென்று சொன்னதினால் யாதொரு தோஷமு

---

*28. லக்ஷியத்தின் ஏகதேசத்தில் லக்ஷணமிருத்தல் அவ்வியாப்தி யெனப்படும்.

*29. பீஜத்தி (வித்தி) னின்று அங்குரமு (முளையு) ம் அங்குரத்தினின்று பீஜமுமுண்டாவதுபோல்.

யின்றும். இவ்வாறு அத்தியாசம் சித்தித்திருக்க ஒரு ஆத்மாவிற்கு ஜீவேசுவராதி வியவஸ்தையும் பிரமாண பிரமேயாதி வியவஸ்தையும் பொருந்தும்.

5. வார்த்திககாரர் மதம்.

அங்ஙனமன்றே அஞ்ஞான *30. உபஹிதமான ஆத்மா (ஈசுவரன்) அஞ்ஞானத்துடன் தாதாத்மியத்தை யடைந்தவனாகக்கொண்டு தனக்கும் தன் பிரதிபிம்பத்திற்கும் பேதமிராமையால் அந்தர்யாமி யென்றும் சாக்ஷியென்றும் ஜகத்காரண மென்றும் சொல்லப்படுகின்றான்.

புத்தியுபஹிதமான ஆத்மாவும் புத்தியோடு தாதாத்மியத்தையடைந்து தனக்கும் தன்பிரதிபிம்பத்திற்கும் பேதமிராமையால் ஜீவனென்றும், கர்த்தாவென்றும், போக்தாவென்றும், பிரமாதாவென்றும் சொல்லப்படுகின்றான்.

இவ்வாறு வார்த்திககாரர் சொல்லுகின்றனர்.

தேகந்தோறும் புத்தி பின்னபின்னமா யிருப்பதால் அதனையடைந்த சிதாபாச (சித்பிரதிபிம்ப) பேதத்தால் அதனுடன் ஒன்றான சைதன்னியமும் பின்னம்போல்

---

*30. உபஹிதம்—உபாதியுடன் கூடியது.

தோன்றுகின்றது. அஞ்ஞானத்திற்கோ சர்வகாலத்திலும் பேதமிராமையால் அதனையடைந்த சிதாபாசனுக்கும் பேதமின்று. பேதமிராமையால், அதனுடன் ஒன்றான (பிரிவற்ற) சாக்ஷி சைதன்னியத்திற்கும் ஒருகாலும் பேதம் தோன்றுகின்றதில்லை.

இந்தப்பக்ஷத்தில் தத்துவமுதலிய பதங்களில் ஜஹத் (விட்ட) லக்ஷணையே ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது; ஏனெனின், ஆபாசனுக்கு உபாதியாகிய வாச்சியார்த் தத்தை விட்டபடியால்.

ஆபாசனும் ஜடாஜட விலட்சணமா யிருப்பதால் அநிர்வசநீயமாயிருக்கின்றான். ஆகையால்,

"ஸாபாஸாஞாந வாசீ யதி பவதி புந: பிர்ம்மசப்த:
ததா அஹம்சப்தோ அஹங்கார வாசீ பவதிது ஜஹதீ
லக்ஷணா தத்ரபக்ஷே."[10]

(இ-ள்.) பிரஹ்மசப்தமானது ஆபாசத்துடன் கூடின அஞ்ஞானத்தைச் சக்தியால் பிரதிபாதித்ததே யாயின் அப்போது அஹம் சப்தம் அகங்காரத்தைச் சக்தியால் பிரதி பாதிக்கும். இந்தப் பக்ஷத்தில் (தத்துவமாதி பதங்கட்கு) ஜஹத் லக்ஷணையாம்.

என்று சம்க்ஷேப சாரீரகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(ஆ) 1. ஆபாசனுக்கே பந்தம்; கேவலசைதன்னியமோ முக்தம். ஆகையால் பந்த மோக்ஷங்கள் ஓர் அதிகரணத்திலின்றாம்.

2. (மேலும்) தன்னுடைய நாசத்தின் பொருட்டும் பிரவிர்த்தி பொருந்தாது.

6. வார்த்திககாரர் மதம்.

ஆபாசவாதம்.

(ச) கேவல சைதன்னியத்திற்கே ஆபாசத்துவாரா (வாயிலாக) பந்தம் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் (மேற்சொன்னதோஷம் பொருந்தாது).

"அயமேவஹிநோ நர்த்தோயத் ஸம்ஸாரியாத்ம தரிசநம்."

(இ-ள்.) ஆத்மாவைச் சம்சாரியாய்ப் பார்ப்பது எதுவோ அதுவே அநர்த்தம்.

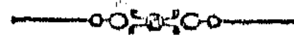
என்று வார்த்திககாரரால் சொல்லப்படுகின்றது.

(1) சுத்த சைதன்னியத்திற்கு ஆபாசமே பந்தம், அதன் நிவிர்த்தியே மோக்ஷம். ஆதலின் ஒரு தோஷமுமின்றாம்.

(2) அல்லது, ஆபாசனுடன் கூடிய சைதன்னியமும் தத்துவமசிபதவாச்சியம்; அதனால் வாச்சியத்தின் ஏக

தேசத்தைப் பரித்தியாகம் பண்ணுவதால் ஜஹதஜஹத் (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையாம். ஆகையால் ஒரு தோஷமு மின்றும்.

இந்தப் பக்ஷந்தான் ஆபாசவாதமென்று சொல்லப் படுகின்றது.

7. விவரணகாரர் மதம்.

பிரதிபிம்ப வாதம்.

i. அஞ்ஞான உபஹிதமான பிம்பசைதன்னியம் ஈசுவரன்.

ii. அந்தக்கரணம் அதன் சம்ஸ்காரம், இவைகளோடு கூடிய அஞ்ஞானத்தில் பிரதிபிம்பித்த சைதன்னியம் ஜீவ னென்று விவரணகாரர் சொல்லுகின்றனர்.

8. சம்க்ஷேபசாரீரகாரர் மதம்.

i. அஞ்ஞானத்தில் பிரதிபிம்பித்த சைதன்னியம் ஈசுவரன்.

ii. புத்தியில் பிரதிபிம்பித்த சைதன்னியம் ஜீவன்.

iii. அஞ்ஞான உபஹிதமான பிம்ப சைதன்னிய சுத்தமென்று சம்க்ஷேபசாரீரகாரர் சொல்லுகின்றனர்.

மேற்சொல்லிய இரண்டு பக்ஷத்திலும் புத்திபேதத்தால் ஜீவபேதம் பெறப்படுகின்றது.

பிரதிபிம்பம் பாரமார்த்திகமானமையால் தத்துவமாதிபதங்களில் ஜஹத ஜஹத் லக்ஷணையாம்.

இது பிரதிபிம்பவாத மென்று சொல்லப்படும்.

9. வாஸஸ்பதிமிசிரர் மதம்.

அவச்சேதக வாதம்.

i அஞ்ஞானத்திற்கு விஷயமான சைதன்னியம் ஈசுவரன்.

ii அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமான சைதன்னியம் ஜீவனென்று வாசஸ்பதி மிசிரர் சொல்லுகின்றனர்.

இந்தப்பக்ஷத்திலும் அஞ்ஞானம் பலவாதலால் ஜீவனும் நானாவாம்.

ஜீவன்தோறும் பிரபஞ்சம் வெவ்வேறே.

ஜீவனே தனதஞ்ஞான உபஹிதனாயிருப்பதால் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாயிருக்கின்றான்.

(ஜீவன்தோறும் பிரபஞ்சம் வெவ்வேறென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் நீ பார்த்த கடத்தை நான் பார்த்தேனெ

ன்னும்) *31. பிரத்திய பிஞ்ஞை எங்ஙனங் கூடுமெனின்; சாதிரிசியத்தினுல் பொருந்தும். ஈசுவரன் சப்பிரபஞ்சமான (பிரபஞ்சத்துடன் கூடினவனுன) ஜீவனுடைய அவித்தைக்கு அதிஷ்டான (விஷய)மா யிருப்பதால் காரணமென்று *32. உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகின்ருன்.

இஃது அவச்சேதகவாத மென்று சொல்லப்படும்.

10. திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதம்.

i அஞ்ஞான உபஹித பிம்பசைதன்னியம் ஈசுவரன்.

ii அஞ்ஞான பிரதிபிம்ப சைதன்னியம் ஜீவன்.

---

*31. பிரத்தியக்ஷஞானம் அபிஞ்ஞாரூபப்பிரத்தியக்ஷம், பிரத்திய பிஞ்ஞாரூபப் பிரத்தியக்ஷமென் றிருவகைத்தாம்.

(1) கேவலம் இந்திரிய சம்பந்தத்தா லுண்டாகும் ஞானம் அபிஞ்ஞாரூபப் பிரத்தியக்ஷமாம். அஃது 'இதுயானை' என்று நேத்திர சம்பந்தத்தாலுண்டாகும் ஞானம் போல்வதாம்.

(2) முந்திய ஞானத்தின் சம்ஸ்காரத்தினுலும் இந்திரிய சம்பந்தத்தினுலு முண்டாகும் ஞானம் பிரத்திய பிஞ்ஞாரூபப் பிரத்தியக்ஷமாம். அது முன் பார்த்தயானை யெதிரே காணப்படும் போது 'அந்த யானையிது' என்றுண்டாகும் ஞானம் போல்வதாம்.

*32. ஒன்றன் தன்மையை மற்ருென்றன் மேலேற்றிக் கூறுதல் உபசாரமெனப்படும்.

அல்லது (1) அஞ்ஞான *33. அநுபஹித சுத்த சைதந்னியம் ஈசுவரன் (2) அஞ்ஞான உபஹித சைதன்னியம் ஜீவன்.

முக்கியமானவேதாந்த ஸித்தாந்தம் இதுவேயாம்; இது *34. ஏக ஜீவவாதமென்றும், *35. திருஷ்டி ஸிருஷ்டி வாத மென்றும் சொல்லப்படும்.

இந்தப் பக்ஷத்திலும் ஜீவனே தன்னுடைய அஞ்ஞான வசத்தால் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாயும், நிமித்த காரணமாயுமிருக்கின்றான்.

கிரியை மெல்லாம் பிராதிபாஸிகமாம். தேகபேதத்தால் ஜீவபேதப் பிராந்தி யுண்டாகின்றது.

ஒருவனே தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட குரு, சாஸ்திரம், சிஷ்யன் இவைகளால் விர்த்தியடைந்த சிரவண மனனாதிகளின் திடத்தினால் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் பெற்று முக்தியடைகின்றான்.

---

*33. அநுபஹிதம்—உபாதியுடன் கூடாமை.

*34. ஏக ஜீவவாதம் விருத்திப்பிரபாகரத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

*35. திருஷ்டி யென்பது ஞானம்; அதன் சமகாலத்தில் ஸிருஷ்டியை (பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியை)க் கூறல் திருஷ்டி ஸிருஷ்டி வாதமெனப்படும். இப்பக்ஷத்தில் சேதனம் பாரமார்த்திக சத்தும் ஏனையவை பிராதிபாஸிகசத்துமாம்.

சுகவாமதேவாதிகளுக்கு மோக்ஷம் சொன்னது *36. அர்த்தவாதமாம்.

மஹா வாக்கியத்திலும் தத்பதமானது அனந்த பதம் சத்தியபத முதலியவைபோல் அஞ்ஞானுபஹித சைதன்னியத்தை லக்ஷணையாய்ப் போதிக்கின்றது. இப்பக்ஷத்தில் இவைபோன்ற அவாந்தர பேதங்களைத் தானுகவே ஊஹித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

(ஆ) வஸ்துவினிடத்தில் விகல்பம் சம்பவிக்காமையால் ஒன்றற்கொன்று விருத்தமான மதங்கட்கு எவ்விதம் பிராமாண்யம் கூடும்? ஆதலின் எம்மதத்தைத் தள்ளுகின்றது? எம்மதத்தைத் தழுவுகின்றது?

(சு) (நீ சொன்னது பொருந்தாது) கட்டையைப் பார்த்து, புருஷனு, இராக்ஷசனு என்னும் விகல்பம் (வேறுபாடு) வஸ்துவினிடத்திலும் கண்டிருப்பதால், வஸ்துவினிடத்தில் விகல்பம்சம்பவிக்கமாட்டாதென்று யாவர்கூறினர்?

(ஆ) கட்டையைப்பார்த்துண்டாய புருஷனு இராக்ஷசனுவென்னும் விகல்பமானது புருஷபுத்தியினுலுண்டாதலால் யதார்த்தமன்று.

ஜீவன், ஈசுவரன் முதலிய விபாகாதிவியவஸ்தை (பிரிவின்வேறுபாடு) சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இவ்விஷயத்தில் எங்ஙனம் விகல்பங்கூடும்?

---

*36. ஸ்துதியை அல்லது நிந்தையை யறிவிக்கும் வாக்கியம் அர்த்தவாத மெனப்படும்,

(ச) நீ அதிகமேதாவி! நிச்சயமே! அத்விதீயமான ஆத்மதத்வம் பிரதானமாம்; பிரயோசனத்தோடு கூடியிருப்பதால்.

இதரப் பிரமாணங்களால் அறியப்படாமலிருப்பதாலும் அது சாஸ்திரத்திற்கு விஷயமாயிருக்கின்றது. ஜீவேசுவர விபாகாதி கற்பனையோ புருஷபுத்தியினு லுண்டானாலும் சாஸ்திரத்தால் அநுவதிக்கப்படுகின்றது; தத்துவ ஞானத்திற்கு உபயோகமாயிருப்பதால்.

*37. பலவத்சன்னிதியில் அபலமாயிருப்பதெதுவோ அஃது அதற்கு (பலவத்திற்கு) அங்கமாமென்னும் நியாயத்தால் (தத்துவ ஞானத்திற்கு உபயோகமாயிருக்கின்றது).

பிரம (பிராந்தி) சித்தமான வஸ்துவிற்கு (ஜீவேசுர விபாககற்பனைக்கு) சுருதியினுல் அநுவாதம் சம்பவிக்கும். இதனாலே துவைத ஞானத்தால் அத்துவித ஞானத்திற்குப் பாதமுண்டாகின்றதென்னும் பக்ஷிதன்

* 37. பலவத்சந்நிதியில்—பிரயோஜனத்துடன் கூடியதன் சமீபத்தில், அபலமாயிருப்பதெதுவோ—பிரயோஜனமின்றியிருக்கின்றதெதுவோ.

பலவத்—ஆத்மதத்வம்.

அபலம்—ஜீவேசுவரகற்பனை.

ஆத்மதத்வத்தையறிய ஜீவேசுவாகற்பனை அங்க (சாதன) மாயிருக்கின்றதென்பதாம்.

ளப்பட்டது. கடாதிகளின் துவைதஞானத்திற்கும் அஞ்ஞாதமா (அறியப்படாததா)ன அத்வைத *38. ஸன்மாத்திராம் சத்தில் *39. பிராமாண்யம் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாலும், ஞாஞஞ்ஞானங்கள் சமானமான ஆசிரயத்தையுடையனவாயும் சமானமான விஷயத்தையுடையனவாயு மிருக்கின்றனவென்பது நியமமாம். ஆதலால் ஜடத்திலோ பிரமாணப் பிரவிர்த்திக்குப் பிரயோசனமிராமையால் அதில் அஞ்ஞானமுண்டென் றொப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. கடாவச்சின்னசைதன்னிய அஞ்ஞானத்தினாலேயே கடாதிகளிலும் அஞ்ஞானமிருக்கின்ற தென்னும் வியவகாரம் பொருந்தும்.

சகலப்பிரமாணங்களும் அஞ்ஞாத ஞாபகத் தன்மை (தெரியாத அர்த்தத்தைத் தெரியப்படுத்துந்தன்மை) யால் பிரமாணங்களாயிருக்கின்றன. இல்லாவிடின் ஸ்மிருதிக்கும் பிராமாண்யம் நேரிடும்.

இவ்வாறே வேதாந்தங்களில் எவ்விடத்திலும் *40. இப்படிப்பட்ட விரோதம் வரும்போது மேற்சொன்னவாறு பரிகரித்தல் வேண்டும்.

---

*38. ஸன்மாத்திரம்-சத்தாமாத்திரமா யிருத்தல். சத்து-உண்மை.

*39. அறியப்படாத பதார்த்தத்தை யறியப்படுத்துந்தன்மை பிராமாண்ய மெனப்படும்.

*40. இப்படிப்பட்ட விரோதம்—ஜீவேசுரபேத விரோதம்.

"யயாயயா பவேத்பும்ஸோ வியுத்பத்திः
பிரத்திய காத்மநி ஸாஸைவ
பிரக்கிரியா ஞேயாஸாத்வீஸா சாநவஸ்திதா"

(இ-ள்.) புருஷர்களுக்கு எந்த எந்தப் பிரக்கிரியையினால் பிரத்தியகான்மாவினிடத்தில் வியுத்பத்தி (போதம்) உண்டாகின்றதோ அந்தப் பிரக்கிரியைதான் நன்றென்றறிய வேண்டும்.

என்று வார்த்திககாரர் சொல்லியிருக்கின்றார்.

சுருதிதாற்பரிய விஷயமாயிருக்கின்ற அர்த்தத்திற்கு விரோதமான அர்த்தம் தள்ளத் தகுந்ததென்று நம்மைப் போன்ற ஆசாரியர்கள் அனேக விடங்களிற் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆதலால் இது தோஷமாகாது.

இப்படி ஜீவன் உபாதியினால் அபிபூதமாயி (மறைபட்டி)ருப்பதால் அவனுக்குச் சம்சாரம் காணப்படுகின்றது. பரமேசுவரனுக்கோ உபாதி அவர்வசமாயிருப்பதால் சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய தர்மங்கள் அவருக்குப்பொருந்தும். ஆதலால் மேற்சொன்ன ஜீவேசுவராதி வியவஸ்தை நன்றாகப்பொருந்துகின்றது.

(ஆ) அவித்தியாவசத்தினால் ஜீவேசுவர விபாக வியவஸ்தை பெறப்படினும், மான (பிரமாண), மேயாதி (பிரமேயமுதலிய) *41. பிரதிகர்ம வியவஸ்தை எங்ஙனம் பொருந்தும்?

---

*41. பிரதிகர்ம வியவஸ்தை—ஒருசமயத்திலேயே ஒருபுருஷனாலேயே ஒன்றே அறியப்படுகின்றதென்னும் காலவிசேஷ

(ச) 1. அவித்தை கிரியமாகையாலும், ஜடமாகையாலும், விநாசியா (நாசமுடையதா) யிருப்பதாலும், பரிச்சின்ன (கண்ட) மாயிருக்கின்றது;

அநிர்வசநீயமா யிருப்பதால் விசாரணைக்குட் படுவதன்று;

ஆவரண விக்ஷேபமென்னு மிரண்டு சக்திகளோடு கூடியது;

2. (பரிச்சின்னமா யிருந்தபோதிலும்) சர்வகத (வியாபக) மான சிதாத்மாவைச் சூரியமண்டலத்தை நேத்திரத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற அங்குலி (விரல்) மறைப்பதுபோலும் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது; சட்சுக்கே ஆவரணம் (மறைப்பு) நேரிடும்போது அங்குலிக்குமான (தோற்ற)ம் நேரிடாது.

அதிஷ்டானத்தின் ஆவரணமன்றி விக்ஷேப (தோற்ற)ம் பொருந்தாது. ஆகையால் அந்த அவித்தையானது பூர்வபூர்வ சம்ஸ்காரம், ஜீவர்களின் கர்மம் ஆகிய இவற்றோடு கூடிக்கொண்டு சகல ஜகதாகாரமாய்ப் பரிணமிக்கின்றது.

அந்த அவித்தையும் தன்னிடத்திலிருக்கிற சித்பிரதிபிம்பத்துவாரா சித்துடன் தாதாத்மியத்தை யடைந்திருக்

முதலியவைகளுடன் கூடிய ஞானவிஷயத்தின் வியவஸ்தா நியமத்தைத் தெரிவிப்பதாம்.

கின்றது. ஆதலின் அதன் காரியமெல்லாம் ஆபாச (பிரதிபிம்ப)த் துவாரா சித்துடன் கூடிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. ஜகத்திற் குபாதானமாயுள்ள சைதன்யம் பிரமாணாந்தரத்தை (வேறுபிரமாணத்தை) யபேட்சிக்காமலே தீபம்போல் தன்னோடு சம்பந்தமுள்ள யாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்வதால் சர்வஞ்ஞமா யிருக்கின்றது.

இதனால், மானமேயாதி வியவஸ்தை அதனிடத்தில் வேண்டப்படுவ தன்றாம். ஆனால், ஜீவன் புத்தியவச்சின்ன சைதன்னிய மாகையால்பரிச்சின்னனாயிருக்கிறான்; அங்ஙனமிருப்பதால் ஜீவனுக்கு மானமேயாதி வியவஸ்தை வேண்டப்படுவதாம்.

சித்தின் அபிவியக்திக் (பிரகாசத்திற்)கு யோக்கியமான எந்த அந்தக்கரணத்துடன் எப்போது எந்தச் சித்து சம்பந்தப்படுகின்றதோ அப்போது அந்தச் சித்தையே (ஞானத்தையே) அந்த அந்தக்கரண அவச்சின்ன ஜீவன் அநுபவிக்கிறான். ஆதலின் சாங்கரியம் (கலப்பு) நேரிடாது.

11. விர்த்தியின் நிர்க்கமனப்பிரகாரம் வருமாறு:—

சரீரமத்தியிலிருப்பதும், சரீர முற்றும் வியாபித்துக்கொண்டும், சத்துவகுணப்பிரதானமாயும், சூக்ஷுமமான பஞ்சபூதத்தினின்றும் உண்டானதாயும், அவித்தையின் விவர்த்தபரிணாம மாயுமிருக்கின்ற அந்தக்கரணம்தர்ப்பணாதி

போல் அதிசொச்சமா (பளபளப்பா) யிருக்கின்றது. அது நேத்திராதி துவாரா வெளிக்கிளம்பி யோக்கியமான கடாதிகளானவிஷயங்களை வியாபித்து அவற்றின் ஆகாரமாகி விடுகின்றது; *42. உருக்கிவிட்ட தாம்பிராதிகள்போலும்.

அதற்கும் சூரியப் பிரகாசாதிபோல் சீக்கிரமாய்ச் சங்கோச விகாசங் (குவிவு விரிவு)கள் பொருந்தும்.

அந்த அந்தக்கரணம் அவயவத்தோடு கூடியிருப்பதால் பரிணாமத்தை யடைகின்றது. அங்ஙனம் பரிணாமத்தை யடைந்த அந்தக்கரணம் தேகத்தினுள்ளும், கடாதிகளிலும், அவற்றின் மத்தியிலும் நன்றாய் வியாபித்து சக்ஷுஸ்போல் அவச்சின்னமாயு மிருக்கின்றது.

அவற்றுள்; தேகத்தினுள்ளிருக்கின்ற அகங்காரமென்னும் பேருள்ள அந்தக்கரணபாகமானது கர்த்தாவென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ii. தேகத்திற்கும் விஷயத்திற்கும் தண்டம்போல்மத்தியிலிருக்கிற விர்த்திஞானமென்னும் பேருள்ள அந்தக் கரணபாகமானது கிரியை யென்று சொல்லப்படுகின்றது.

---

*42. "உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்க ளாறைற் போல
விருத்திகள் கடபடாதி விடயமாய்ப் பரிணமிக்கும்"
என்று கைவல்லியநவநீதங் கூறுவது மிங்கறியத்தக்கதாம்.

iii. விஷயத்தை வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிற அந்தக் கரணபாகமானது விஷயத்திற்கு *43. ஞானகர்மத்துவ சம்பாதகமாம். இஃது அபிவியக்தி யோக்கியத்துவமெ (பிரகாசஞ்செய்வதற்குத் தகுதியாயிருப்பதெ)ன்று சொல்லப்படும்.

இவ்வாறு மூன்றுபாகமான அந்தக்கரணம் அதி சொச்சமாயிருப்பதால் அதில் சைதன்னியம் பிரகாசத்தை யடைகிறது. அபிவியக்தமா (பிரகாசத்தை யடைந்தது)ன அந்தச் சைதன்னியம் ஒன்றாயிருப்பினும் அபிவியஞ்சகமா (பிரகாசஞ் செய்வதா)ன அந்தக்கரணபாகம் வேறாயிருப்பதால் மூன்றுவித வியவகாரம் ஏற்படுகின்றன.

i. கர்த்ருபாகாவச்சின்ன சைதன்னியம் **பிரமாதா.**

ii. கிரியாபாகாவச்சின்ன சைதன்னியம் **பிரமாணம்.**

iii. அபிவியக்திக்கு யோக்கியமான விஷயபாகாவச்சின்ன சைதன்னியம் **பிரமிதி.**

பிரமேயமோ விஷயத்திலிருக்கிற பிரஹ்மசைதன்னியமே. அஃது அஞ்ஞாதமாயிருக்கின்றது. அதுவே ஞாதமாயிருந்தால் பலம்.

---

*43. ஞானகர்மத்துவ சம்பாதகம்—ஆவரண நிவிர்த்தியாதி ஞானக்கிரியாஜன்னிய பலத்தைச்சம்பாதிக்கத் தகுவதாம். ஞானக்கிரியை—விருத்திஞானம்.

12. ஷ மூன்று மதங்களின் பேதம்.

மேற்கூறிய பிரமாதாமுதலிய மூன்றனுள்

i. எந்தப் பக்ஷத்தில் அந்தக்கரண அவச்சின்னன் ஜீவனே,

ii. எந்தப்பக்ஷத்தில்சர்வகதன், அசங்கன், அவித்தியாப் பிரதிபிம்பன் ஜீவனே,

அவ்விரண்டு பக்ஷத்திலும் பிரமாத்ரு சைதன்னியத்திற்கும் விஷயசைதன்னியத்திற்கும் சம்பந்தத்தை யுண்டு பண்ணுவதற்கும் விஷயசைதன்னியத்திலிருக்கிற ஆவரணத்தை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டும் அந்தக்கரணவிர்த்தியுண்டாகின்றது.

iii. எந்தப்பக்ஷத்தில் அவித்தியாவச்சின்னன், சர்வகதன், ஆவிர்தன் (மறைக்கப்பட்டவன்) ஜீவனே அந்தப் பக்ஷத்தில் ஜீவனே ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமாயிருப்பதால் சர்வத்துடனும் சம்பந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால், ஆவரண நிவிர்த்தியின் பொருட்டு விர்த்தியுண்டாகின்றது.

(ஆ) "சிறுபராசார்த்தாவிர்த்தி:—ஜீவசைதன்னியத்திற்கும் விஷயத்திற்கும் சம்பந்தத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காக விர்த்தியுண்டாகின்றது" என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், விர்த்தியன்றி அந்தக்கரணத்துடன் சம்பந்திக்

துக் கொண்டிருக்கின்ற தர்மாதர்மங்கட்கும், பிரஹ்மத்திற்கும் விர்த்தியில்லாமலே எப்போதும் பானம் உண்டாக வேண்டும்.

(ச) அங்ஙனம் பானம் உண்டாகமாட்டாது; பிரமாத்ரு சைதன்னியம் தர்மாதிகளுடன் சம்பந்தப்படாததால் ஜீவனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் சம்பந்தாபாவமுண்டு; சொச்சமான பிரஹ்ம சைதன்னியம் ஆவிர்தமா (மறைபட்டு) யிருப்பதால். (ஆதலால் ஜீவனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் சமபந்த முண்டாக்குவதற்காக விர்த்தி வேண்டப்படுகின்றது.)

ஜீவன் அநாவிர்தனென்று சொல்லுமிடத்தும் சுத்தி இரஜதாதிகள் அசொச்சமாகையாலும், தர்மாதர்மங்கள் அசொச்சமா யிருப்பதாலாவது ஆவிர்தமா யிருப்பதாலாவது (பிரமாத்ரு சைதன்னியத்திற்கு) விஷயத்துடன் சம்பந்தமின்று. (சம்பந்தப்படுத்துவதற்கு விர்த்தி வேண்டும்).

விஷயம் சொச்சமாயிருந்தாலும் ஆவிர்தமா யிருப்பதால் பிரமாணவிர்த்தியினால் சம்பந்த முண்டாகின்றது. சுத்தி இரஜதாதிகள் அநாவிர்தமாயிருந்தாலும் அசொச்சமாயிருப்பதால் அவற்றுடன் ஜீவசைதன்னியத்திற்குச் சம்பந்த முண்டாதற் பொருட்டு அவித்தியாவிர்த்தி வேண்டப்படும்.

அநாவிர்தமாயும், சொச்சமாயுமிருக்கிற சுகதுக்காதிகளில் சுயமாகவே விர்த்தியுண்டாகிறபடியால் அந்தக்கரண சம்பந்தத்தினால்மாத்திரம் பானம் ஏற்படமாட்டாது.

(ஆ) பிரஹ்மம் தோஷமற்றதாயும் சொப்பிரகாசமாயு மிருப்பதால் சர்வஞ்ஞமாயிருக்கிறது; ஆனதால் அதற்கு ஆவரணம் எங்ஙனங்கூடும்?

(ச) நீ சொன்னது வாஸ்தவம். பிரஹ்மம் தன்னுடன் சம்பந்தப்பட்ட சகல வஸ்துக்களையும் பிரகாசஞ்செய்வதால் சர்வஞ்ஞமாயிருப்பினும், அந்தக்கரண அவச்சின்ன ஜீவனுடைய அஞ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதால் ஆவிர்தமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஆகையால் பிரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதானமென்று சொல்லுமிடத்து விர்த்தியானது ஜீவசைதன்னியத்திற்கு விஷயத்துடன் சம்பந்தத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கும் ஆவரண நிவிர்த்தியின் பொருட்டும் உண்டாகின்றது.

ஜீவன் ஜகத்திற்கு உபாதானமென்று சொல்லுமிடத்து ஆவரணநிவிர்த்தியின் பொருட்டே விர்த்தியுண்டாகின்றது.

(ஆ) ஒரு கடாதிஞானத்தினாலேயே ஆவரணத்திற்கு நிவிர்த்தியுண்டாகும்போது உடனே மோக்ஷமுண்டாக வேண்டும்; அஞ்ஞானம் ஒன்றாயிருப்பதால்.

அஞ்ஞானம் அநேகமென்று சொல்லும் பக்ஷத்திலும் ஒரு ஜீவனுக்கு ஒரு அஞ்ஞானம் உபாதியாதலின் (அந்த அஞ்ஞானம் கடாதி ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாதலால் உடனே மோக்ஷமுண்டாகவேண்டும்).

(ச) *44. உத்தேஜகத்தினால் மணிக்கு அபிபவம் (அடக்கம்) உண்டாவதுபோல் விர்த்தியினால் ஆவரணத்திற்கு அபிபவமுண்டாகின்றதென்றங்கீகாரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது; அபிபவம் உண்டாதலால் பிரமாணஜன்னியமான அந்தக்கரண விர்த்தியின் அபாவத்துடன் கூடின அஞ்ஞானம் வஸ்துவானது இருக்கும்போதும் விளங்கும்போதும் நாஸ்திபாதி என்னும் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்குச் சமர்த்தமான ஆவரணமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

விர்த்தியுண்டாகும்போது அஞ்ஞான மிருந்தாலும் ஜநகதாவச்சேதகம் பிரதிபந்தகாவச்சேதக மில்லாமையின், இராததற்குச் சமானமே; ஆகையால் தன்னுடைய காரி

*44. பிரதிபந்த மிருக்கக் காரியத்திற்குச் சாதகமா யிருப்பது உத்தேஜகமெனப்படும். காரியத்திற்கு விரோதமா யிருப்பது பிரதிபந்த மெனப்படும்.

நெருப்பின் சூட்டைத் தடுப்பது மணியாம். இது பிரதிபந்தமாம். அதற்கு மாற்று (உத்தேஜகம்) மந்திரமாம்.

மணியுள்ள காலத்து நெருப்புச் சுடுகின்றதின்று; ஆனால், மந்திரமுள்ளபோது மணியிருப்பினும் நெருப்புச் சுடுதல் பிரசித்தமாம்.

யத்தை (ஆவரண முதலியவற்றை) யுண்டுபண்ணுவதற்குச் சமர்த்தமின்றும்; ஆகையால் (அஞ்ஞானம்) அபிபூதமே (அடங்கியிருக்கிறதெ)ன்று சொல்லப்படுகின்றது.

(ஆ) இங்ஙன மாயின் பிரஹ்ம ஞானத்தாலும் அவித்தைக்கு நிவிர்த்தியுண்டாக மாட்டாது. ஆகையால் மோக்ஷம் வாராமற்போய்விடும்.

(உ) தத்துவமஸியாதி வாக்கியார்த்த ஞானத்தால் அவித்தை நிவிர்த்தியாமென்று ஒப்புக்கொண்டிருத்தலாலே, அவித்தைக்கு எது (நிவிர்த்தல்) விஷயமோ அதனை (நிவிர்த்தலை)யே விஷயமாக வுடைய பிரமா ஞானத்தினாலேயே அவித்தை நிவிர்த்தியாமென் றொப்புக்கொண்டிருப்பதாலே மஹாவாக்கியார்த்தஞானமே அபாதிதத்தை விஷயமாக வுடைத்தா யிருப்பதால் பிரமையா யிருக்கின்றது.

பிரத்தியக்ஷாதிகளோ பாதிதத்தைவிஷயமாகவுடைத்தாயிருப்பதால் பிரமமா (பிராந்தியா) யிருந்தாலும், வியவகாரசமர்த்தமாயிருப்பதால் (அவற்றில்) பிராமாண்யமிருப்பதாக அபிமானம் (செய்யப்படுகின்றது). ஆதலின் ஞானத்தால் அஞ்ஞானநிவிர்த்தி வேறிடத்திற் காணப்படவில்லையென்பது தோஷமாகாது;

(ஞானத்தால் அஞ்ஞானநிவிர்த்தியாதல்) சுவாநுபவ சித்தமாயிருப்பதாலும், சுருதியில் ஞானத்தினால் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியுண்டென்று பிரதிபாதிப்பது வேறுவகையால்

பொருந்தாமை யென்னும் அந்நியதானுபபத்தி எல்லாப் பிரமாணங்களினும் பிரபலமாகையாலு மென்க.

அந்நிய தாநுப பத்திச்செத் அஸ்திவஸ்துபிரஸாதிகா
பிரஷ்டி அதிர்ஷ்டி வைமத்தியம்
ஸைவஸர்வ பலாதிகா.

(இ-ள்.) ஞானத்தால் நாமரூபப்பிரபஞ்ச நிவிர்த்தியைக்கூறும் சுருதிக்கு அஞ்ஞான நிவிர்த்தியைத்தவிர வேறுவித பொருத்த மின்மையானது வஸ்து ஸாதகமாயிருக்கின்றது; வேறிடத்தில் காணப்படவில்லை யென்கிற விவாதத்தை நிவிர்த்திபண்ணு கின்றது. அந்த அநுபபத்தியே எல்லாப் பிரமாணங்களினும் பலமுள்ளதாயிருக்கின்றது.

அல்லது மூலாஞ்ஞானத்தின் அவஸ்தைகள் கடாதிவிஷய மான ஆவரணமாம்.

அஞ்ஞானம் ஞானத்தின் பிராகபாவஸ்தானத்திலிருப் பதால் எவ்வளவு ஞானமுண்டோ அவ்வளவு அஞ்ஞான முண்டென் றெப்புக்கொண் டிருக்கின்றோம். ஆகையால் ஒரு ஞானத்தினால் ஒரு அஞ்ஞானமே நிவிர்த்தியாவதால், கடாதிஞானத்தினால் கடாதிவிஷய ஆவரணம் நாசத்தை யடைவதில் யாதொரு பொருந்தாமையுமின்று.

(ஆ) *45. அநுமானாதிகளினால் ஆவரணம் நிவிர்த்தி யடைகின்றதா? இல்லையா?

i. முதலாவது பக்ஷத்தில் பிரத்தியக்ஷப் பிரமத்திற் (பிராந்திக்) கும் (அதற்குவிஷயமான) சங்கு மஞ்சளா யிருக்

*45. அனுமான மென்றது—அனுமிதி ஞானத்தை,

குந்தன்மைக்கும் *46. திக்குமோகாதிகட்கும், சங்குவெண்மையா யிருக்கின்றது முதலிய அநுமானாதிகளால் நிவிர்த்தியுண்டாக வேண்டும். பிரமம் (பிராந்தி) அதிஷ்டான அஞ்ஞானத்தை உபாதானமாக வுடைத்தா யிருப்பதால் அந்த அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாகும்போது பிரமம் நிவிர்த்தியாகின்றது.

*47. யௌக்திக ஞானத்தினாலும் *48. பிராஹ்மத்தின் அவித்தை நிவிர்த்தியாகின்றமையின் பிராஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டுச் சிரவணமனனங்களை அபேக்ஷிக்க வேண்டாம்.

ii. (அநுமானாதிகளினால்ஆவரணம்நிவிர்த்தியடைகின்றதில்லை என்னும்) இரண்டாவது பக்ஷத்திலோ வன்னி இருக்கின்றதென்னும் வியவகார முண்டாகாமற்போம்; பிரதிபந்தக (ஆவரண) மிருப்பதால்.

(ச) ஆவரணம் இரண்டு வகையாம்:—

1. ஒன்று *49. அஸத்துவாபாதகம்; அஃது அந்தக்கரண அவச்சின்ன சாக்ஷியினிடத் திருக்கின்றது.

---

*46. திக்குமோகம்—இன்ன திக்கென் றறியாது மயங்குதல்.

*47. யௌக்திகஞானம்—யுக்தியினாலுண்டாய ஞானம். அது பரோட்ச ஞானமாம்.

*48. பிராஹ்மத்தின் அவித்தை—பிராஹ்மத்தைக் கற்பிதமாக மறைத்துள்ள அஞ்ஞானம்.

*49. அசத்துவாபாதகஆவரணம்-இல்லையென்னும் அசத்துத்

2. மற்றொன்று *50. அபாநுபாதகம்; அது விஷயாவச்சின்ன பிரஹ்ம சைதன்னியத்தினிடத்திருக்கின்றது.

கடத்தை நானறியவில்லை யென்னும் அநுபவம் அபாநுபாதக ஆவரணம் அஸத்துவாபாதக ஆவரணம் என்னும் இவ்விரண்டன் ஆசிரயத்தை அறிவிக்கின்றது.

1. அவற்றுள் அஸத்துவாபாதக ஆவரணம் *51. பரோக்ஷ அபரோக்ஷ சாதாரணமான பிரமாணஞான *52. மாத்திரத்தினால் நிவிர்த்தியடைகின்றது.

அநுமிக்கப்பட்ட வன்னியாதிகளிலும் நாஸ்தி யென்னும் பிரதீதி (தோற்றம்) யுண்டாகின்றதில்லை.

2. அபாநுபாதக ஆவரணமோ சாக்ஷாத்கார (பிரத்தியட்ச)த் தினாலேயே நிவிர்த்தியடைகின்றது;

தன்மையைச் சம்பாதிக்கும் ஆவரணம். இது நாஸ்தி யெனப்படும்.

*50. அபாநுபாதக ஆவரணம்—அஃது இருந்தால் காணப்படாதா என்னும் தோற்றமின்மையைச் சம்பாதிக்கும் ஆவரணம். இது நபாதியெனப்படும்.

*51. 'கடமிருக்கின்றது என்னும் ஞானம்போல்வது பரோட்ச ஞானமாம். இதுகடம் என்னும் ஞானம்போல்வது அபரோட்ச ஞானமாம்.

*52. மாத்திரமென்பது இங்கு எல்லாம் என்னும் பொருளதாய் நின்றது.

(ஏனெனின்) ஞானம் எதனை ஆசிரயித்துக்கொண்டு எதன் ஆகாரமாயிருக்கின்றதோ அதனையே ஆசிரயித்துக் கொண்டும் அதன் ஆகாரமாயுமிருக்கிற அஞ்ஞானத்தை நாசம் பண்ணுகின்றதென்னும் நியமமிருப்பதால்.

பரோக்ஷ ஞானத்திற்கு இந்திரிய விஷய ஸன்னிகர்ஷ (சம்பந்த) மிராததால் அந்த ஞானம் அந்தக்கரணத்தை மாத்திரம் ஆசிரயித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

அபரோக்ஷ ஞானமோ விஷய வியாபாரத்தாலுண்டானதாலும் விஷயம் அந்தக்கரணம் இவ்விரண்டாலுண்டானதாலும் *53. உபயநிஷ்டமாயிருக்கின்றது.

"பரோக்ஷ ஞாநதோ நச்யேத் அஸத்வா
விருத்திஹேதுதா அபரோக்ஷதியா நச்யேத்
அபாநா விருத்திஹேதுதா"

(இ-ள்.) பரோக்ஷ ஞானத்தினால் அஸத்துவாபாதக ஆவரணம் நாசத்தை யடைகின்றது. அபரோக்ஷ ஞானத்தினால் அபானபாதக ஆவரணம் நாசத்தையடைகின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அநுமானாதிகளில் அசத்துவாவரணம் நாசத்தையடைகின்றது ஆகையால் அவற்றில் ஆவரணம் நிவிர்த்தியாகின்றதென்னும் வியவகாரம் சித்திக்கின்றது.

---

*53. உபயநிஷ்டம்—இரண்டிலுமிருத்தல்; உபயம் விஷயமும் அந்தக்கரணமுமாம்.

அபானாவரண நிவிர்த்தியாலும் *54. சோபாதிகப்பிராந்

---

*54. சோபாதிக (உபாதியுடன்கூடிய) பிரத்தியட்சப்பிராந்தி பின்வரும் விஷயத்தால் நன்குவிளங்கும் "நிருபாதிக அஞ்ஞான ஜந்நியம் சோபாதிக அஞ்ஞான ஜந்நியம் என்னும் பேதத்தால் பிராந்தி இருவகைத்தாம். விலக்ஷண (தனது சமகாலபரியந்தம் காரியத்தை நிறுத்துவதாகிய) நிமித்தகாரணம் ஈண்டு உபாதியெனப்படுகின்றது. அஃதின்றிக் கேவல அஞ்ஞானத்தால் தோன்றும் பிராந்தி நிருபாதிகப் பிராந்தியாம். அஃது இரஜ்ஜு-சர்ப்பம் சுத்திரஜத முதலியவற்றின் பிராந்தியாம். விலக்ஷணமான நிமித்த காரணவடிவ உபாதியோடு கூடிய அஞ்ஞானஜந்நியப் பிராந்தி சோபாதிகப்பிராந்தியாம். எங்ஙனம் பிரகாச அந்தகாரங்களின் சம்பந்தவடிவ உபாதியோடு கூடிய அஞ்ஞானத்தாற் றோன்றும் ஆகாயத்தினது நீலத்தன்மையின் பிராந்தியிருக்கின்றதோ, எங்ஙனம் பிம்பத்தின் சந்நிதிவடிவ உபாதியோடுகூடிய கண்ணாடியின் அஞ்ஞானத்தாற்றோன்றிய பிரதிபிம்பத்தின் பிராந்தி இருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே ஜீவர்களது அதிர்ஷ்டவடிவவுபாதியோடுகூடிய மூலாஞ்ஞானத்தால் தோன்றிய பிரபஞ்சத்தின் பிராந்தியிருக்கின்றது. அது முற்கூறிய உபாதியோடுகூடிய அஞ்ஞானத்தாற் றோன்றியதாயிருத்தலின், சோபாதிகப் பிராந்தியாம். நிருபாதிகப் பிராந்தியின் பாதிதாநுவிருத்தி (பாதமாகிய பின்றோற்றுதல்) உண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின், உபாதியின்மையால் அதன்நாசமும் பாதமுமாகிய இரண்டுமிருத்தலின். சோபாதிகப்பிராந்தியின் பாதிதாநுவிருத்தியுண்டாகின்றது. ஏனெனின், மித்தியாத்தன்மை நிச்சய வடிவபாதம் உண்டாகியும் உபாதியின் இருப்புவரையில் ஸ்வரூபத்தின் அப்பிரதீதி வடிவநாசமின்மையால்" என்று பாலபோதக் குறிப்புரையி லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

தியக்ஷப் பிராந்தி நிவிர்த்தியாகின்றது. ஆதலால் நிர்தர்ம மாக விருக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அவித்யை அந்தக்கரணம் இவைகட்கும் தாதாத்மியாத்தியாசமிருப்பதால் அந்தக் கரணங்களின் தர்மங்களாகிய கர்த்திருத்துவ போக்திருத் துவாதிகளின் அத்தியாசம் பொருந்துகின்றது.

(ஆ) உன்மதத்தில் அநிர்வசநீயக்கியாதியை யங்கீ கரித்திருப்பதால் கர்த்திருத்துவ முதலிய அந்தக்கரண தர் மங்கள் ஆத்மாவில் அத்தியாசம் பண்ணப்படுகின்றன. அத்தர்மங்கள் அநிர்வசநீயங்களாயுண்டாகின்றனவென்று சொல்லவேண்டும்; ஆதலின், வியாவகாரிகமென்றும்பிராதி பாசிகமென்றும் இருவிதமாகக் கர்த்திருத்துவாதிகளின் தோற்றமுண்டாக வேண்டும்.

(ச) 1. ஆத்மாவிற்கும் மனத்திற்கும் பேதஞான மிராமையால் அவற்றின் தர்மங்களின் பேதஞானமின்று, ஆதலின் மேற்சொன்ன தோஷம் வருதற்கிடனின்றும்.

2. அல்லது சகல தர்மங்களுடன் கூடின அந்தக் கரணத்திற்கே ஆத்மாவில் அத்தியாச மேற்படுதலால் இரண்டு விதமான தோற்ற மின்று.

ஆகையினால் ஒரே ஆத்மாவிற்கு உபாதி பேதத்தி னால் பிரமாதா முதலிய வியவஸ்தை பொருந்துகின்ற மையின் சௌகதமதப் பிரவேசம் நேரிடாது; அல்லது விரோதமு மின்றாம்.

மற்றைய வியவஸ்தைகளெல்லாம் மேல் நிருபிக்கப் படும். ஆகையால், ஞானரூபமான ஆத்மா சுஷுப்தியில் வியபிசாரத்தை யடையாமையாலும் தேகேந்திரியாதிகள் வியபிசாரத்தை யடைவதாலும் திரிசியமாயிருப்பதாலும் தேகேந்திரிய முதலியவற்றில் அந்தந்த வாதிகளுக்கு ஆத்மாவென்னும் புத்தி தோன்றுவது பிராந்தியாம். ஆதலின் வேதாந்தமதமே *55. பிராமாணிகமென்று சித்திக்கின்றது.

(ஆ) ஆத்மா நிர்தர்மக மென்றும், பிரமாதா முதலிய வியவகாரங்கள் அத்தியாசமூலமென்றும் ஒப்புக்கொண்டால் "பிராமணன் யாகம்பண்ணவேண்டும்" (என்றுகூறும்) இது முதலிய *56. சாஸ்திரங்கட்கு அப்பிராமாண்யம் நேரிடும்.

ஆத்மா அகர்த்தாவாகவும் அபோக்தாவாகவு மிருப்பதால் (கர்மத்தில்) எங்ஙனம் அதற்குப் பிரவிர்த்தியுண்டாகும்? வேதத்தை அப்பிராமாண்ய மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் பிரஹ்மசித்தி எங்ஙன முண்டாகும்?

---

*55. பிராமாணிகம்—பிரமாணத்தால் சித்தித்தது.

*56. சுருதி ஸ்மிருதி புராணமிதிகாச முதலிய யாவும் சாஸ்திரமெனப்படும்.

சாஸயதி இதிசாஸ்திரம்—சாசனம் பண்ணுவதால் (கட்டளையிடுவதால்) சாஸ்திரமெனப்படும்.

1. அந்தப் பிரஹ்மம் சாஸ்திரத்தால் மாத்திரம் அறியக்கூடிய தாகையால்,

"சாஸ்திரயோனித்துவாத்—சாஸ்திரத்தால் அறியக்கூடிய தாகையால்" என்று பிரஹ்மசூத்திரத்தில் கூறியிருப்பதால்.

ஆதலின் வேதத்திற்குப் பிராமாணியம் சித்திக்கும் பொருட்டுப் பிரமாதா முதலிய வியவகாரங்கள் சத்திய மென்று ஒப்புக்கொள்ளல் வேண்டும்.

(ச) தத்துவஞான முண்டாவதற்குமுன் வேதத்திற்கு அப்பிராமாணியம் நேரிடுகின்றதென்று சொல்லுகின்றனையா? அல்லது தத்துவஞான முண்டானதற்குப் பின் உண்டாகின்றதென்று சொல்லுகின்றனையா?

அவற்றுள் 1. முதற்பக்ஷத்தில் சகலப் பிரமாணங்களும் அவித்தியாவா (ஜீவ) னையே ஆசிரயித்துக் கொண்டிருப்பதால் அவித்தியாகாலத்தில் அவற்றிற்குப் பாதம் நேரிடாமையின் பிராமாணியத்திற்கு விக்கினம் (தடை) உண்டாதலில்லை.

அ—கை.

2. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் வேதம் அப்பிரமாணமாவது இஷ்டந்தானென்று கூறுகின்றார்.

நவர்ணா: நவர்ணா ச்ரமாசார தர்மாநமே
தாரணாத்தியாந யோகாதயோபி
அநாத்மாஸ்ரயாஹம் மமாத்தியாஸ ஹாநாத்
ததேகோ வசிஷ்ட: சிவ: கேவலோஹம். (2)

(இ-ள்.) மே-எனக்கு,

வர்ணா: ந-பிராமணத்துவ முதலிய ஜாதிகளில்லை,

வர்ணாச்ரமாசாரதர்மா: ந-ஜாதி, பிரமசரியமுதலியஆசிரமங்கள், ஸ்நானம் சௌச முதலிய ஆசாரங்கள் ஆகிய இவைகளில்லை,

அல்லது பிராமணத்துவமுதலிய ஜாதிதர்மங்களும் பிரமசரிய முதலிய ஆசிரமதர்மங்களும் இல்லை.

தாரணாத்தியாநயோகாதயா: அபி—பாஹ்ய விஷயத்தைவிட்டுப் பிரஹ்மத்தினிடத்து மனத்தை நிறுத்துவதாகிய தாரணையும் பரமாத்ம சிந்தனையாகிய தியானமும் சித்தநிரோதமாகிய யோகமும் ஆதியென்பதால் பெறப்படும் சிரவணாதிகளும்,

ந-இல்லை.

ஞானோதயமாயபிறகு இங்ஙனம் எல்லாமில்லையென்று கூறியதன் காரணங்கூறப்படுகின்றது.

அநாத்மாசிரயாஹம் மமாத்தியாஸஹாநாத்-அநான்மாவை யாசிரயித்துக்கொண்டிருக்கின்ற யானெனதென்னும் அத்தியாசம் நிவிர்த்தியாவதால்,

அநாத்மாவாவது ஆத்மவிரோதியான அவித்தை. அதனையாசிரயித்துக் கொண்டிருக்கிற [அஃதாவது அதனாலுண்டான] யான் என தென்னும் அத்தியாசமும்

அதன் காரணமும் தத்துவஞானத்தால் நிவிர்த்தியாவதால் அவ்வத்தியாசத்தாலுண்டான வர்ணாசிரமாதிகள் எனக்கில்லை யென்பது அதன் பொருள்.

தத்-ஆகையால்,
ஏகஃ-ஒருவனாயும்,
அவசிஷ்டஃ-பாதமடையாதவனாயும்,
சிவஃ-பரமாநந்தபோதரூபனாயும்,
கேவலஃ-தர்ம மற்றவனாயும்,
அஹம்—நான் (இருக்கிறேன்).

—oo—

அ—கை.

வர்ணாசிரமாதி வியவகாரம் மித்தியாஞானமாத்திர ஜன்னியமாயிருப்பதால் அது மித்தையா மென்பதைத் திடப்படுத்துவதற்காக மித்தியா ஞானமின்றிய சுழுப்தி காலத்தில் வியவகாரமின் றென்பதைக் கூறுகின்றார்.

நமாதா பிதாவா நதேவா நலோகா நவேதா
நயஞ்ஞா நதீர்த்தம் புருவந்தி
ஸுஷுப்தௌ நிரஸ்தாதி சூந்யாத்ம கத்வாத்
ததேகோவசிஷ்டஃ சிவஃ கேவலோஹம். (3)

(இ-ள்.) மாதாந—மாதாவும் இல்லை,
பிதாவாந-பிதாவும் இல்லை,
தேவாந-ஆராதிக்கத்தக்க இந்திராதி தேவதைகளுமில்லை,

லோகா:-அவ்வாராதனத்திற்குப் பலனான சொர்க்காதி லோகங்களும் இல்லை,

வேதா:-அலௌகிகமான ஹிதாஹித சாதனங்களைப் பிரதிபாதிப்பதாயும் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிப்பதாயுமுள்ள பிரமாணவாக்கியங்களாய வேதமுமில்லை,

யஞ்ஞா:-சொர்க்காதி சாதனங்களான ஜோதிஷ்டோம முதலிய கர்ம யாகங்களுமில்லை,

தீர்த்தம்-யக்கியஞ்செய்வதற்கு யோக்கியமான குருக்ஷேத்திர முதலிய தேசங்களும்,

நப்புருவந்தி - இல்லையென்று (பெரியோர்கள்) சொல்லுகின்றார்கள்,

*57. உபலக்ஷணத்தால் இங்ஙனமே பாவகர்மங்களும் அவற்றின்பயனு மில்லையென்று கொள்க.

மேற்கூறிய மாதா முதலியயாவும் தேகாபிமான ஜன்னியமா யிருத்தலின் அத்தேகாபிமான (தேகாத்மபுத்தி) மிராதபோது ஆன்மாவிற்குச் சுபாவத்தில் சம்பந்த மின்மையின் அதற்கு அவையில்லையென்பது பொருள்.

அத்திரபிதா அபிதாபவதி மாதா அமாதா
தேவா அதேவா வேதா அவேதா யஞ்ஞா அயஞ்ஞா
ஸ்தேனோ அஸ்தேனோபவதி
புருணஹா அப்புருணஹா சண்டாளோ அசண்டாள:

---

*57. உபலக்ஷணமாவது ஒருசொல் ஒழிந்துநின்ற தன்னினங்களையுங் கொள்ளுதற்கு உரித்தாயிருப்பதாம்.

பௌல்கஸோ அபௌல்கஸ:
ஸிரமணோ அஸ்ஸிரமண: தாபஸோ அதாபஸ:
அநந்வாகதம் புண்யேந அநந்வாகதம் பாபேந
தீர்ணோ ஹிததாஸர்வாந் சோகாந்ஹிருதயஸ்யபவதி.

(இ-ள்.) சுழுப்திகாலத்தில் பிதா பிதாவாகாது போகின்றான்; மாதா மாதாவாகாது போகின்றாள்; தேவன் தேவனாகாதுபோகின்றான்; வேதம் வேதமாகாது போகின்றது; யாகம் யாகமாகாது போகின்றது; திருடன் திருடனாகாது போகின்றான்; *58. கருச்சிதைப்போன் கருச்சிதைப்போனாகாது போகின்றான்; *59. சண்டாளன் சண்டாளனாகாது போகின்றான்; *60. பௌல்கசன்பௌல்கசனாகாது போகின்றான்; சந்நியாசி சந்நியாசியாகாது போகின்றான்; தபசி தபசியாகாது போகின்றான்; அச்சுழுப்தியில் புண்ணியசம்பந்த மற்றவனும், பாவசம்பந்தமற்றவனுய மாய்விடுகின்றான்; மனதின்சம்பந்தமான சகலசோகங்களையுங் கடந்துவிடுகின்றான்.

என்றிற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள் தேகாதிகளில் அபிமானமிராதகாலத்தில் சகல அனர்த்தங்களுமில்லையென்று அநுவதிக்கின்றன.

---

*58. கரு-கருப்பம்.

*59. சண்டாளன்-பிராமண ஸ்திரீக்குச் சூத்திரனின் சம்பந்தத்தாற்பிறந்தவன்.

*60. பௌல்கசன் —க்ஷத்திரிய ஸ்திரீக்குச் சூத்திரனின்சம்பந்தத்தாற்பிறந்தவன்.

சகலவியவகாரங்களுமில்லையென்று சொல்லுமிடத்து அவை சூன்யமாய்விடுமென்னு மாட்சேபத்திற்குச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.

சுஷுப்தௌ நிரஸ்தாதி சூன்யாத்மகத்வாத்-சுழுப்தியில் சூனியசொரூபத்தன்மை தள்ளப்பட்டிருப்பதால்,

சூன்யம் தள்ளப்பட்டிருத்தல் சுழுப்திக்குச் சாதனமாயிருத்தலால் திரும்பிவருவதற்கு அநுபபத்தி (பொருந்தாமை) யில்லாமையாலும்,

அவிநாசீவா அரே அயமாத்மா அநுச்சித்திதர்மா மாத்திராஸம்ஸர்கஸ்து அஸ்யபவதி, யத்வைதந் நபச்யதிபச்யந்வைதந்நபச்ய திநஹிதிர்ஷ்டுர் திருஷ்டேஃ விபரி லோபோ வித்தியதே அவிநாசித்வாத் நதுதத் த்விதீயமஸ்திததோந்யத்விபக்தம் யத்பச்யேத்.

(இ-ள்.) அரே (அடா)! இந்த ஆத்மாநாசமற்றது; நாசமடையத்தக்க தர்மமற்றது; இந்தச் சுழுப்தியில் ஆத்மாவிற்கு ஸ்தூலகாரிய சம்பந்தமின்று; ஜாக்கிரகாலத்தில் எதைப்பார்த்துக்கொண்டு(எவன்சாட்சுசஞானத்துடன்கூடிச்சித்ரூபமாய்விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறானோ அவன்) சுழுப்திகாலத்தில் (அப்படிப்பட்ட) ஞானமற்றவனா யிருக்கிறான்; திருஷ்டாவான ஞானத்திற்கு லோப (நாச) மின்று; நாசத்தை யடையாமையின்சுழுப்திகாலத்தி லிரண்டாவதுவஸ்துவில்லை; (ஜாக்கிர காலத்தில்) அவனைவிட எந்தவேறான வஸ்து பார்க்கப்படுகிறதோ அது சுழுப்தியிலில்லை.

என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகளாலும் சுழுப்தி காலத்தில் சைதன்னிய மிருக்கின்ற தென்பது பெறப்படலால் சூனிய மின்றென்பது பொருளாம். இதனால் சூன்யம் நிராகரிக்கப்பட்டாலும் மீண்டும் *61. ஸ்தாணுநிகந நியாயத்தால் நிராகரிக்கப்படுகின்றது.

அல்லது நிரஸ்தாதிசூன்யாத்மகத்வாத்—

நிரஸ்தமாயும்—தள்ளப்பட்டதாயும்,

அஃதாவது பசிமுதலியவைகளற்றதாயும்,

அதிசூன்யம்—அதிசூன்யமா (சூன்ய மற்றதா)யும் அஃதாவது அத்விதீயமாயும்,

ஆத்மகத்வாத்—எந்தப் பிரஹ்மமிருக்கிறதோ அந்தப்பிரஹ்மசொரூபமா யிருப்பதால் (என்பது மற்றோர்பொருள்.)

யதாவைபுருஷ: ஸ்வபிதி நாமஸதாஸோம்ய
ததாஸம்பந்நோபவதி தத்யதாபிரியயாஸ்திரி
யாஸம்பரிஷ்வக்தோ நபாஹியம்கிஞ்சநவேதநாந்தரம்.

(இ-ள்.) எப்போது புருஷன் நித்திரை செய்கிறானோ அப்போது சத்ரூபமான ஆத்மாவுடன் ஏகமாய் விடுகிறான். அவன் பாஹியமாயுள்ள வொன்றையும் ஆந்தரமாயுள்ள வொன்றையும்

---

*61. ஸ்தாணு—கம்பம், நிகனம்-புதைத்தல், நியாயம்-திருஷ்டாந்தம். "நாற்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம், உரமுறக் குத்திக்குத்தி யுறப்பிக்கு முபாயம் போலப், பரமசிற் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி, திரநிலை பெறச் சந்தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே" என்று கைவல்லிய நவநீதங்கூறுவதறிக

அறிகிறதில்லை. பிரியமுள்ள ஸ்திரீயுடன்சம்பந்தப் பட்டிருக்கிற புருஷன் சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறபோது பாஹியாந்தர விஷயங்களி லொன்றையும் அறியாமைபோலும்.

என்னுஞ்சுருதி யிதற்கு ஆதாரமாம். ஜகத்காரணமாயும் சர்வஞ்ஞமாயும் சர்வசக்தியுள்ளதாயும் பூரணானந்த போதரூபமாயு மிருக்கிற பிரஹ்மத்துடன் சுழுப்திகாலத்தில் ஏகமாய் விட்டமையின் ஜீவன் அசம்சாரி யென்றே சித்தித்தது.

தத்- ஆகையால்,
ஏக ஃ-அத்விதீயனாயும்,
அவசிஷ்டஃ-சர்வத்திற்கும்பாத முண்டாங்காலத்தும் பாதமற்றவனாயும்,
சிவ ஃ-பூரணானந்தரூபனாயும்,
கேவல ஃ-தர்மமற்றவனாயும்,
அஹம்-நான் (இவ்வாறிருக்கின்றேன்.)

இவ்வாறு மூன்று சுலோகங்களால் வாதியின் விவாதத்தை நிராகரிப்பதின் மூலமாகத் துவம்பதார்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இப்போது தத்பதார்த்தம் நிர்த்தாரணம் பண்ணத்தகுந்தது. நிராகரிக்கத் தக்க வாதியின் விவாதம் காட்டப்படுகின்றது.

துவம்பதார்த்த நிரூபணப் பிரகரணம்

முற்றிற்று.

தத்பதார்த்த நிரூபணப் பிரகரணம்.

(ஆ) பிரஹ்மத்துடன் ஜீவனுக்கு ஐக்கியம் பொருந்தாது. அங்ஙனமன்றோ, தச்சப்த வாச்சியமான (தத்பதப் பொருளான) ஜகத்காரணமான பிரஹ்மம்

"சதேவஸெளமிய இதமக்கிர ஆசீத்—சிருஷ்டிக்கு முன்னர் இந்தவுலகம் சத்தாகவேயிருந்தது" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களினால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

1. ஜகத்காரணமோ பிரதானம்; அஃதசேதனமென்று சாங்கியர்களும்,

2. பசுபதியே ஜகத்காரண மென்றும்; அவர் சேதனராயிருந்தாலும் ஜீவனைவிடவேறு; அவரே உபாசியரென்று பாசுபதர்களும்,

3. பகவானான வாசுதேவர் ஜகத்திற்குக் காரணம்; அவரே ஈசுவரன்; அவரிடத்தினின்றும் ஸங்கர்ஷணன் என்னும் பேருள்ள ஜீவனுண்டாகின்றான்; அந்த ஜீவனிடத்தினின்றும் பிரத்தியுமனனென்னும் பேருள்ள மனமுண்டாகின்றது; அதனிடத்தினின்றும் அனிருத்தனென்னும் பேருள்ள அகங்கார முண்டாகின்றது. ஜீவன் ஜன்னியனாகையால் ஜன்னியனான ஜீவனோடு வாசுதேவரான பிரஹ்மத்திற்கு மிகவும் பேதமிருக்கின்ற தென்று பாஞ்சராத்திரிகளும்,

4. பரிணாமி, நித்தியன், சர்வஞ்ஞன், ஜீவனோடும் ஜகத்தோடும் பின்னனாயும் அபின்னனாயு மிருக்கின்றானென்று ஜயினர்களும், திரிதண்டிகளும்,

5. சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களுடன் கூடின பிரஹ்மமில்லை; (வேதம்பிரமாண மெனின்) வேதத்திற்குக் கர்மத்தில் தாத்பரியமேயன்றிப் பிரஹ்மத்தில் தாத்பரியமில்லை; ஆனால் வாக்கைத் தேனு (கறக்கிறபசு)வாக வுபாசியென்று கூறியதுபோல்ஜகத்காரணமான பரமாணுவையாவது அல்லது ஜீவனையாவது சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களுடன் கூடினதாக உபாசிக்க வேண்டிய தென்று மீமாம்சகர்களும்,

6. நித்தியஞான குணங்களுடன் கூடினவன் ஈசுவரன்; அவன் சர்வஞ்ஞன்; பிருதிவி முதலிய காரியங்களினால் அநுமானிக்கத் தகுந்தவன்; அவன் ஜீவனைவிட பின்னனே யென்று தார்க்கீகர்களும்,

7. க்ஷணிகன், சர்வஞ்ஞனென்று சௌகதர் (பௌத்தர்) களும்.

8. *62. கிலேச கர்ம *63. விபாக *64. ஆசயங்களால்

---

*62. கிலேசமென்றது பஞ்சக்கிலேசத்தை.
பஞ்சக்கிலேசம்-ஐவகைத்துக்கம். அவை: அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபினிவேசம் என்பனவாம்.—

சம்பந்தப்படாதவனாகவும், நித்தியஞான சொரூபனாகவும், பிரதான அம்சமாகிய சத்துவகுணத்தில் பிரதிபலித்திருப்பதால் சர்வஞ்ஞனாகவும் ஜீவனைவிட விலக்ஷணனாகவு மிருக்கின்றானென்று பாதஞ்சலி (யோகி) களும்,

9. அத்விதீயமான பரமானந்தமே பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மம் ஜீவனுடைய வாஸ்தவமான சொரூபம்; மாயையினால் சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய தர்மங்களுடன் கூடினது; ஜகத்திற்கு உபாதானமாயும் நிமித்தமாயு மிருக்கின்றதென்று வேதாந்திகளும் (கூறுவர்).

இவ்வாறு வாதிவிவாதங்களினால் தத்பதார்த்தத்தில்

அவித்தை-அஞ்ஞானம்; அஃதாவது விபரீதவுணர்ச்சி.
அஸ்மிதை-புத்தி ஆத்மாக்களின் ஒருமையுணர்ச்சி; இது சாமானிய அகங்கார மென்றும் சொல்லப்படும்.
இராகம்-அநுகூலபதார்த்த ஞானத்தாலுண்டாகும் புத்திவிர்த்தி.
துவேஷம்பிரதிகூலபதார்த்தஞானத்தாலுண்டாகும் புத்திவிர்த்தி.
அபினிவேசம்-மரணபயத்தால் சரீரத்தைக் காப்பாற்றுதலிலுண்டாகும் ஆக்கிரகம் (பிடிவாதம்).

"காமம் வெகுளிமயக்க" மென்னுங்குறளின் விசேடவுரையில் பரிமேலழகர் "அநாதியாய அவிச்சையும், அதுபற்றி யானென மதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கிது வேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருட்கட்செல்லுமாசையும், அதுபற்றி அதன்மறுதலைக்கட் செல்லுங்கோபமுமென வடநூலார் குற்றமைந்தென்றார்" என்றுகூறுதலு மறிக.

*63. விபாகம்-கர்மபலம். *64. ஆசயம்-வாசனை.

சந்தேகம்வரும்போது வேதாந்தபக்ஷமே முடிவில் நிர்ணயம் பண்ணத் தகுந்ததென்று பகவான் சொல்லுகின்றனர்.

*65. நஸாங்கியம்நசைவம் நதத்பாஞ்சராத்திரம்
நஜைநம் நமீமாம்ஸகாதேர்மதம் வா
விசிஷ்டாநுபூத்தியா விசுத்தாத்மகத்வாத்
ததேகோவசிஷ்டஃ சிவஃ கேவலோஹம். (4)

விசிஷ்டாநுபூத்தியா-சவிகல்பக அநுபவத்தைக்காட்டிலும்வேறான தத்வமஸியாதி வாக்கியஜன்னிய அகண்டாகார அநுபவத்தால்,
விசுத்தாத்மகத்வாத்-நிர்விகல்பக அத்விதீய சைதன்னியமாயிருப்பதால்,

*65. (இ-ள்.) தத்-ஜகத்காரணமானது,
சாங்கியம்ந-சாங்கியமதத்திற் சொல்லிய பிரதானமுமன்று,
சைவம்ந-சைவமதத்திற்கூறிய பசுபதியுமன்று,
பாஞ்சராத்திரம்ந-பாஞ்சராத்திரத்திற் கூறியதுமன்று,
ஜயினம்ந-ஜயினமதத்திற் கூறியதுமன்று,
மீமாம்ஸகாதேஃ மதம்வாந-மீமாம்ஸகர்களுடைய மதத்திற்கூறியதுமன்று,
தத்-ஆகையால்,
அஹம்-நான்,
ஏகஃ-அத்விதீயனும்,
அவசிஷ்டஃ-சர்வதுவைதத்திற்கும் பாதமிருப்பினும் பாதமற்றவனும்,
கேவலஃ-நிர்தர்மகனும்,
சிவஃ-பரமானந்த போதரூபனுமிருக்கின்றேன்.

ஆதியென்றதனல் ஈண்டுக்கூறுத மதங்களையுங் கிரகித்துக்கொள்ளல்வேண்டும். அசேதனமான பிரதானம் ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமாகமாட்டாது.

"தைதக்ஷதபஹுஸ்யாம் பிரஜாயேய—நான் வெகு பிரஜையாக வாகின்றேனென் றந்த ஜகத்காரணமானசத்து சங்கற்பித்தது" என்று சங்கற்பபூருவகமாகச் சிருஷ்டியைக் கூறுவதாலும்,

"அநேநஜீவேநாத்ம நாநுப்பிரவிச்ய நாமரூபேவியாகரவாணி—இந்தஜீவ சொரூபத்தால் அநுப்பிரவேசஞ்செய்து நாமரூபங்களைப் பிரிக்கின்றேன்" என்று ஜீவாத்துமதத்துவங்கூறுவதாலும்,

"யஸ்மின்விக்ஞாதேஸர்வமிதம்விக்ஞாதம்பவதி—எதனையறிந்தால் இவ்வெல்லா மறிந்ததாக வாய்விடுகின்றனவோ" என்று ஏகவிக்ஞாநேன சர்வவிக்ஞான பிரதிஞ்ஞை (ஒன்றன் ஞானத்தினலே பலவற்றின் ஞானமுண்டாமென்று மேற்கோள்) கூறியிருப்பதால் பிரதான (பிரகிருதி) ஞானத்தினல் அதனிலிருந்துண்டாகாத புருஷர்களையறிய முடியாமையாலும்,

"ஐததாத்மியமிதம்ஸர்வம்தத்ஸத்யம் ஸஆத்மா தத்துவமஸி—இவ்வெல்லாம் ஆத்மசொரூபமே; அக்காரணவஸ்து சத்யம்; அதுவே ஆத்மா; அதுதான் நீ" என்று காரணுபேதத்தை (சுவேதகேதுவிற்கு) ஒன்பதுமுறை யுபதேசித்திருப்பதாலும்,

"தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந: ஆகாசஸ்ஸம் பூத— இவ்வாத்மாவினின்று ஆகாசமுண்டாயிற்று" என்று சுருதியந்தரம் (வேறுசுருதி அஃதாவது தைத்திரீயம்) கூறுவதாலும், அசேதனத்தை ஜகத்காரணமாக வங்கீகரிக்கின் அதனால் விசித்திர ரசனை (ஆச்சரியகரமான செய்கை) பொருந்தாமையாலும், *66. பிரதானம் மகத்முதலியவை யுண்டெனற்குப் பிரமாணமின்மையாலும் சாங்கியமதம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதன்றாம்.

இங்ஙனமே பாசுபதமதமும், பாஞ்சராத்திரமதமும், ஜைனமதமும் அங்கீகரிக்கத்தக்கன வன்றாம்; ஏனெனின் அவை சுருதி யுக்தி பாதிதமாயிருத்தலாலென்க.

சுருதி (உபநிஷத்து வாக்கியங்கள்) விதிக்குச்சேஷ (அங்க) மாயிருப்பதால் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்க மாட்டாதென்னும் மீமாம்சமதமும் யுக்திக்கொத்ததன்று விதிசேஷத்துவம் சித்திக்காமையின்.

*67. அர்த்தவாத அதிகரணநியாயத்தால்விதிசேஷதத்

---

*66. சாங்கியன் கூறுகின்றபடி பிரதானம் மகதத்துவம் முதலியவையுண்டென்பதற்குச் சுருதிப்பிரமாண மின்றென்க.

*67. ஒன்றைப்புகழ்ந்தாவது இகழ்ந்தாவது கூறும் வாக்கியம் அர்த்தவாதம்.

அதிகரணம்—நூலின்பிரிவினோர்பகுதி.
நியாயம்—திருஷ்டாந்தம்.
அர்த்தவாத அதிகரணமாவது இந்த அதிகரணத்திற்கு

துவம் வரலாமே யென்பதும் பொருந்தாது; வேறு பாடிருப்பதால்.

இயல்பாகவே பயனற்ற அர்த்தத்தைப் பிரதிபாதிக் காமலிருக்கின்ற "வாயுர்வைக்ஷேபிஷ்டா தேவதாவாயுவேக மாய்ச்சஞ்சரிக்குந் தேவதை" என்றற்றொடக்கத்து அர்த்த வாதவாக்கியங்கள் *68. அத்தியயனவிதிக்கு வேறுவகையா கப்பொருந்துவ தின்மையால் பிரயோஜனமுடைய அர்த்

"வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கி யங்கள் விஷயங்கள். இத்தகையவாக்கியங்கள் தர்மா தர்மவிஷயத் தில் பிரமாணமா அன்றா என்று சந்தேக முண்டாமிடத்துப் பூர்வ பட்சி இவ்வாக்கியங்கள் சக்தியினலாவது லட்சணையினலாவது விதிநிஷேதங்களைக் கூறாமையின் அப்பிரமாண மென்பன். சித் தாந்தி அவை விதிநிஷேதங்களைக் கூறாவிட்டாலும் விதிநிஷேத வாக்கியங்கள் கூறிய திரவியம் தேவதை முதலியவற்றைத் தோத்திர நிந்தைகளைச் செய்வதன் மூலமாய் விதிவாக்கியத் துடன் சேர்ந்து ஒரே அர்த்தத்தைப் போதிக்கின்றன வென்பன்.

*68. பிரயோஜனமுள்ள அர்த்தஞானமுண்டாதற் பொருட்டு அத்தியயனவிதி யேற்பட்டிருக்கிறது. அர்த்தவாத வாக்கியங் களும் அத்தியயனவிதியால் சொல்லப்பட்டமையின் அவைகளும் பிரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்தைக் கூறுகின்றனவென்றே கொள் ளல்வேண்டும். பிரயோஜனமுள்ள அர்த்தமாவது விதிநிஷேத வாக்கியங்களால் கூறப்பட்ட அர்த்தத்தைத் தோத்திரஞ் செய் வது மூலமாயும் நிந்தை செய்வது மூலமாயும் பிரவிர்த்தி நிவிர்த் திகளை யுண்டுபண்ணுவதே பிரயோஜனமாம்.

தத்தைக்கூறுகின்றனவென் றவற்றிற்குக் கற்பித்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் கற்பிக்கும்போது *69. சப்தபாவனை யின் *70. இதிகர்த்தவியதாம்சத்தை யபேட்சித்துக்கொண் டிருக்கின்ற விதிக்குத் தேவதாதி ஸ்துதிவாயிலாக அச் சப் தபாவனையின் இதிகர்த்தவியதாம்சத்தை (அர்த்தவாதம்) பூர்த்தி செய்வதால் *71. நஷ்டாசுவதக்தரத நியாயத்தால் இரண்டுவாக்கியங்களு *72 மொருவாக்கியமாய் விடுகின்றன வென்று அர்த்தவாத அதிகரணத்தில் நிர்ணயஞ் செய்யப் பட்டிருக்கின்றது.

வேதாந்தவாக்கிய ஜன்னிய ஞானத்தினுல் சாட்சாத் தாகவேபரமாநந்தப்பிராப்தியும்*73. நிசேஷ(மிச்சமின்றிய)

---

*69. சப்தபாவனை-பிரேரணை, அஃதாவது ஏவுதல்.

*70. இதிகர்த்தவியதா—சாதனத்தின் சாதனம்.

இங்ஙனங் கூறுதல் மீமாஞ்சகரதுபரிபாஷை.

*71. நஷ்டாசுவதக்தரதநியாயமாவது - போர்முகத்தில்குதிரை யிழந்ததேராளி தனது இரதத்திற்குத் தேரிழந்த தேராளியின் குதிரையைப் பூட்டிக்கொள்ளுவதுபோன்ற திருஷ்டாந்தமாம்.

குதிரையிழந்த தேராளியின் தேரும் தேரிழந்த தேராளியின் குதிரையும் ஒன்றையொன்று அவாவி (விரும்பி)க் கொண்டிருத் தல்போன்று. விதிவாக்கியம் அர்த்தவாத வாக்கியத்தையும் அர்த்த வாத வாக்கியம் விதிவாக்கியத்தையும் அவாவிக்கொண்டிருக்கின் றன வென்பதாம்.

*72. ஒருவாக்கியமாய் விடுகின்றன—ஒரே அர்த்தத்தைப் போதிக்கின்றன.

*73. நிசேஷம்—முற்றும்.

துக்கநிவிர்த்தியுமான புருஷார்த்த லாபமுண்டாகின்றது; ஆகையால், வேதாந்தவாக்கியங்களுக்கு மேற்கூறிய அபேட்சையின்மையின் *74. அன்னியசேஷ சம்பாவனையே சம்பவிக்கின்றதில்லை.

மேற்கூறியதற்கு மாறாக விதிவாக்கியங்களே அந்தக்கரணசுத்தி வாயிலாக வேதாந்தவாக்கியங்களுக்குச் சேஷ (அங்க) மாகின்றன. ஆகையால் பயனுடையதாயும் பாதிக்கப்படாததாயும் அறியப்படாததாயுமான அர்த்தத்தைப் போதிப்பதால் வேதாந்தங்கள் ஸ்வதஏவ (தாமே) பிரமாணமாம். ஆகையால் பிரஹ்மம் இருக்கின்றதென்பது பெறப்பட்டது. ஆதலால் மீமாம்சமதம் சித்திக்காதாயிற்று.

தார்க்கிகர்முதலியோரது மதங்களும் "தத்துவமசி," "அஹம்பிரமாஸ்மி", "அயமாத்மாப்பிரஹ்மம்", "சத்தியம் ஞானமனந்தம் பிரஹ்ம" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளால் பாதிக்கப்பட்டன; "ஏகமேவாத்துவிதீயம்பிரஹ்ம," "நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளாலும் பாதிக்கப்பட்டன.

(பிரஹ்மத்திற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும்) பேதாபேதமும் (பிரஹ்மத்திற்கு) க்ஷணிகத்துவமும் (க்ஷணப்போதிருப்பதும்) "ஆகாசவத் ஸர்வகதச்ச நித்திய:— ஆகாசம்

---

*74. அன்னியசேஷசம்பாவனை—வேறுவாக்கியங்களுக் கங்கமாகச் சம்பவித்தல்.

போல எங்கும் வியாபகமாயும் நித்தியமாயு மிருக்கிறது" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளால் பாதிக்கப்பட்டன.

இவ்விடத்துஎல்லாமதங்களும் பிரஹ்மத்தைப்பிரதிபாதிக்கவில்லை என்று பிரதிஞ்ஞைசெய்ததில் 'விசுத்தாத்மகத்வாத்' என்பதுஹேது. அதன்பொருள் நிர்விகற்பமாயும்அத்விதீயமாயுமுள்ள சைதன்ய வடிவமாயிருத்தலால் என்பது.

'விசுத்தாத்மகத்வாத்' என்பதில் 'விசிஷ்டானுபூத்யா' என்பது ஹேது. அதன்பொருள் சவிகற்பமானஅனுபவத்தினும் வேறுபட்ட 'தத்துவமசி' முதலிய வாக்கியங்களாலுண்டான அகண்டானுபவத்தால் என்பது.

இதனால் சர்வவியாபகமாயும் அத்விதீயமாயும் பரமாநந்தபோத வடிவமாயும் பிரஹ்மமிருக்கின்ற தென்பது சித்தித்தது.

அ—கை.

"ஸபௌஷோணிமா—இதுமிகவும் சூக்ஷுமமானது"
"அணோரணீயாந்—அணுவுக்கணுவா யிருப்பது"

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளால் பிரஹ்மம் அணுவென்று கூறப்படுவதாலும்

"அங்குஷ்ட மாத்திர: புருஷ:— அங்குஷ்ட (பெருவிரல்) பரிமாணமுள்ள புருஷன்"

"ஆராக்கிர மாத்திரோஹ்யவரோபி திருஷ்ட:—

தாற்றுக்கோல் முனையின் பரிமாணமுள்ளவனும் அவர (பிராபேட்சிகவியாபக) னும் காணப்படுகிறான்."

என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகளால் கூறப்பட்ட அணுவான ஜீவனோடு அபின்னமா யிருப்பதாலும் பிரஹ்மத்திற்குச் சர்வவியாபகத்தன்மை சம்பவிக்கமாட்டா தென்றாட்சேபித்து,

i. பிர்ம்மைமேவேதம் அமிருதம் புரஸ்தாத்
பிரஹ்மபச்சாத் பிர்ஹ்மதக்ஷிணதச் சோத்தரேண
அதச்சோர்த்துவம்ச பிரஸிருதம் பிர்ஹ்மைமேவேதம்
விச்வமிதம் வரிஷ்டம்.

(இ-ள்.) முன்னே காணப்படுவன வெல்லாம் அமிர்தவடிவப் பிரஹ்மமே; பின்னும் பிரஹ்மமே; வலப்பாகமும் இடப்பாகமும் பிரஹ்மமே; மேலும்கீழும் பிறவிடமுள்ள எல்லா வுலகமும் சிரேஷ்டமான பிரஹ்மமே.

ii. ததேதத் பிர்ஹ்மாபூர்வம்
அநபரம் அநந்தரம் அபாஹியம்.

(இ-ள்.) அந்தப்பிரஹ்மம் காரணமற்றது, காரியமற்றது, உள் வெளியற்றது.

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள் பிரஹ்மத்தை நிர்விசேஷமென்றே பிரதிபாதிப்பதால் மேற் (மான்காவது) சுலோகத்திற் கூறிய அர்த்தத்தையே உறுதிப்படுத்திக் கூறுகின்றார்.

*75. நசோர்த்துவம் நசாதோ நசாந்தர்
நபாஹியம் நமத்தியம் நதிர்யங் நபூர்வாபரா திக்
வியத்வியாபகத்வா தகண்டைகரூபஸ்
ததேகோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோஹம். (5.)

'வியத் வியாபகத்வாத்' என்பதற்கு

"ஆகாசவத்சர்வகதச்சநித்திய—ஆகாசம்போல் வியாபகமாயிருப்பதால்" என்னுஞ் சுருதியால், அல்லது

---

*75. (இ-ள்.) தத்-ஜகத்காரணமான பிரஹ்மம்,
ஊர்த்துவஞ்சந-உயரவிருக்கின்றதுமன்று,
அத:ச ந-கீழேயிருக்கின்றதுமன்று,
அந்த:ச ந-உள்ளேயிருக்கின்றதுமன்று,
பாஹியம்ந-வெளியிலிருக்கின்றதுமன்று,
மத்தியம்ந-இடையிலிருக்கின்றதுமன்று,
திரியக்ந-குறுக்கேயிருக்கின்றதுமன்று,
பூர்வாபரா திக்ந-கிழக்குமேற்கான திக்குமன்று,
வியத்வியாபகத்வாத்-ஆகாசம்போல் வியாபகமாயிருப்பதால்,
அல்லது ஆகாசத்தைவிட,
அஹம்-நான் (வியாபகமாயிருப்பதால்),
அகண்டைகரூப: -அகண்டமாயு மேகரூபனு மயிருக்கின்றவனும்,
ஏக:-அத்விதீயனும்,
அவசிஷ்ட:-சர்வதுவைதத்திற்கும் பாதமிருப்பினும் பாதமறறவனும்,
கேவல:-நிர்த்தர்மகனும்,
சிவ:-பரமானந்தபோதரூபனுமிருக்கின்றேன்.

"ஜியாயாந் ஆகாசாத் மஹதோமஹியாந்—

ஆகாயத்தினும் பெரிதாகவும் மகத்தினும் மகத்தாகவு மிருக்கிறது" என்னுஞ் சுருதியால்

ஆகாசத்தைப் பார்க்கிலும் வியாபகமா யிருத்தலால் என்பது பொருள்.

சகல சரீரவியாபியான சைதன்னியத்தின் உபலப்தியா (பிரத்தியட்சத்தா) ல் ஜீவனுக்கும் வியாபகத்தன்மையிருந் தாலும் உபாதி தர்மாத்தியாசுத்தால்

"ஆராக்கிர மாத்திரத்துவம்—தாற்றுக்கோலின் முனை போலிருக்குந்தன்மை" என்று மேற்கூறிய சுருதியால் சொல்லப்பட்டது. "புத்தேர்குணேநாத்ம குணேனசை வஹீ ஆராக்கிர மாத்திரோஹ்ய வரோபிதிருஷ்ட:" என்னும் சுருதியால் சூட்சுமமென்னும் அபிப்பிராயத்தினாலே பிரஹ்மம் அணுவென்று சொல்லப்பட்டது.

மற்றவற்றின்பொருள் வெளிப்படை.

அ—கை.

அங்ஙனமாயின், பிரஹ்மம்ஜகத்திற்குஉபாதானகாரண மாயிருப்பதால் உபாதான உபாதேயங்களுக்கு அபேத

மிருக்கின்றது; அபேதமிருப்பதால் விசித்திரமான (பல் வேறுவகைத்தாய) ஜகத்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் அபேத மிருக்கின்றது; அபேதமிருப்பதால் பிரஹ்மம் துக்கவடிவ மாய் விடுகின்றது. ஆகவே,ஜீவன்பிரஹ்மத்திஹுடன் அபின் னமாய் விடுவதால் ஜீவனுக்குப் புருஷார்த்தப்பிராப்தி யின்றென்றுட்சேபித்துப், பிரஹ்மம் சொப்பிரகாச பரமாநந்த வடிவமாயிருப்பதாலும் சகல ஜகத்பிராந்திக்கு அதிஷ்டானமாயிருப்பதால் காரணமென்று சொல்லப்படு வதாலும், அத்தியஸ்தத்தோடு சம்பந்தமிராமையாலும் பிரஹ்மத்தின்கண் அநர்த்தம் (துக்கம்) லேசம் (சிறிது) கூட இன்றென்று கூறுகின்றார்.

*76. நசுக்லம் நகிருஷ்ணம் நரக்தம் நபீதம்
நகுப்ஜம் நபீநம் நஹ்ருஸ்வம் நதீர்க்கம்
அரூபம் ததாஜ்யோதி ராகாரகத்வாத்
ததேகோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோஹம். (6.)

*76. (இ-ள்.) தத்-அந்தப்பிரஹ்மம்,
சுக்கிலம்ந-வெண்ணிறமுமன்று,
கிருஷ்ணம்ந-கறுப்புநிறமுமன்று,
ரக்தம்ந-சிவப்புநிறமுமன்று,
பீதம்ந-மஞ்சள்நிறமுமன்று,
குப்ஜம்ந-அணுவுமன்று,
பீனம்ந-மகத்துமன்று,
ஹ்ருஸ்வம்ந-குறுகினதுமன்று,
தீர்க்கம்ந-நீண்டதுமன்று,

குப்ஜம்-அணு, பீனம் மகத்து, ஹ்ருஸ்வம்-குறுமை, தீர்க்கம்-நீட்சி இந்நால்வகைத்தாய பரிமாணங்களை நிஷேதித்தபடியால் (பிரஹ்மம்) திரவியமுமன்றென்று நிஷேதிக்கப்பட்டதாயிற்று.

யாது சித்திறைலே விளங்குகின்றதோ அது ரூபமெனப்படும். அஃதாவது பிரமேய மெனப்படும். (பிரஹ்மம்) அரூபம்; அஃதாவது பிரமேயமன்று. இதனால் அவ்வவ்வாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ள திரவியகுண கர்மமுதலிய பதார்த்தங்களியாவும் நிஷேதிக்கப்பட்டன.

" அஸ்தூலமநணு அஹ்ரஸ்வம் அதீர்க்கமலோஹிதம்—

ஸ்தூலமுமன்று, அணுவுமன்று, குறுமையுமன்று, நீட்சியுமன்று, இரக்தமுமன்று."

"அசப்தமஸ்பர்ஸமரூப மவ்யயம் ததாரஸம் நித்தியமகந்தவச்சயத்—

ததா-அப்படியே,
அரூபம்-பிரமேயமுமன்று,
ஜோதிராகாரகத்வாத்-ஸொப்ரகாசஞானரூபமாயிருப்பதால்,
அஹம்-நான்,
ஏக:-ஒருவனையும்,
அவசிஷ்ட:-சர்வதுவைதத்திற்கும் பாதமிருப்பினும் பாதமற்றவனையும்,
கேவல:-நிர்த்தர்மகனையும்,
சிவ:-பரமானந்தபோத ரூபனையுமிருக்கின்றேன்.

சப்தமற்றது, பரிசமற்றது, ரூபமற்றது, ரசமற்றது, ஆநந்தமாயிருப்பது, நித்தியமாயிருப்பது, கந்தமன்றியிருப்பது, இங்ஙனம்யாதிருக்கின்றதோ (அது பிரஹ்மம்)."

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள் சர்வார்த்தமற்ற பரமாத்ம சொரூபத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றன.

சுருதிகளால் சித்திக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை நியாயத்தால் நிண்ணயம் செய்யும்பொருட்டு காரணம் கூறுகின்றார்.

'ஜோதிராகாரகத்வாத்—சொப்பிரகாச ஞானகாரமாயிருப்பதால்' (பிரஹ்மம்) அப்பிரமேயமாம். பிரமேயமாயிருப்பின் (பிரஹ்மத்திற்கு) கடாதிகள் போன்று ஜடத்தன்மை சம்பவிக்கும்;

"ஏததப்பிரமேயம்துருவம்—இந்தப்பிரஹ்மம் அப்பிரமேயம், சாசுவதம்"

என்றற்றொடக்கத்துச்சுருதிகளிருப்பதால்.

அ—னகை.

(ஆ.) அங்ஙனமாயின், பிரஹ்மபாவம் யாருக்கு உபதேசிக்கப்படுகின்றது? 1. பிரஹ்மத்திற்கா? 2. அப்பிரஹ்மத்திற்கா?

இரண்டாவதுபட்சம்பொருந்தாது; அப்பிரஹ்மம் (பிரஹ்மபின்னம்) ஜடமாயும் அசத்தாயு மிருப்பதால்.

முதலாவது பட்சமும் பொருந்தாது; ( ) உபதேசம் வியர்த்தமாய் விடுகின்றபடியால், (2) பிரஹ்மபாவம் சுயமா கவே சித்தித்திருக்கின்றபடியால்.

ஜீவன் சுயமாகவேபிரஹ்மமாயிருந்தாலும் அவித்தியா வியவதானம் (அவித்தையாகிய மறைவு) (அவனுக்கு) இருக்கின்றது. அது ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகின்ற தென் பதும் பொருந்தாது.

அவித்தியாநிவர்த்தி ஆத்மபின்னமாயின் சத்திய மான ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறொன்றிருப்பதாகச் சித் திக்கும்; (அங்ஙனஞ் சித்திப்பதால்) அத்விதீயப்பிரஹ்மம் சித்திக்காமற்போம்.

அவ்வியாவிர்த்தா நனுகதம்வஸ்து
பிரஹ்ம்மேதி பண்ணியதே
பிரஹ்மார்த்தோ தூர்லபோத்திரஸ்யாத்
துவிதீயே ஸதிவஸ்துநி.

(இ-ள்.) எல்லாவற்றையும் அநுசரித்த தர்மியன்றியும் தர்ம மன்றியும் மாறுபாடடைதலின்றியு. மிருக்கின்றவஸ்து பிரஹ்ம மென்று சொல்லப்படுகின்றது. இரண்டாவது வஸ்து விருக்கும் பக்ஷத்தில் அந்தப் பிரஹ்மரூபமான அர்த்தம் துர்லபமாம் (பெறப் படமாட்டாது).

என்று வார்த்திகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அபின்னமென்று கூறும்பக்ஷத்தில் உபதேசம்வியர்த்தமாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(ச.) ஈண்டு உண்மையில் பலமின்றென்று அபிப்பிராயப்படுகின்றனையா? அல்லது தோற்றத்திலுமிலையுமென்றபிப்பிராயப் படுகின்றனையா?

முதலாவது பக்ஷமிஷ்டமென்று பரிகரிக்கின்றார்.

*77. நசாஸ்தா நசாஸ்திரம் நசிஷ்யோ நசிக்ஷா
நசத்வம் நசாஹம் நசாயம் பிரபஞ்ச:
ஸ்வரூபாவபோதோவிகல்பாஸஹிஷ்ணு:
ததேகோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோஹம். (7.)

*77. (இ-ள்.) சாஸ்தா-உபதேசகர்த்தாவானகுரு,
சாஸ்திரம்-உபதேச சாதனமான நூல்,
சிஷ்ய:-உபதேசகர்மா (உபதேசம்பண்ணத்தகுந்தவன்),
சிக்ஷா-உபதேசக்கிரியை,
த்வம்-சுரோதா (கேட்கிறவனாகியநீ),
அஹம்-வக்தா (சொல்லுகிறநான்).
சாஸ்தா ந-உபதேசகர்த்தாவில்லை,
சாஸ்திரம்ந-உபதேசசாதகமான சாஸ்திரமுமின்று,
சிஷ்ய:ந-உபதேசிக்கத்தகுந்த சிஷ்யனுமில்லை,
சிக்ஷாந-உபதேசமாகிய கிரியையுமின்று,
த்வஞ்சந-சுரோதாவான நீயுமில்லை,
அஹம்சந-வக்தாவான நானுமில்லை,

அயம்பிரபஞ்ச ঃ-என்பதற்குப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கு விஷயமான இந்த அனர்த்தமான தேகாதிப் பிரபஞ்சம்ஆகிய இவையெல்லாம் பாரமார்த்திகத்திலில்லை யென்பது பொருள்.

ஸ்வரூபாவபோதோவிகல்பாஸஹிஷ்ணு —
சொரூபஞானமானது விகற்பத்தைச் சகியாது (விகற்பமில்லாதிருக்கும்)

என்னும் வாக்கியத்தால் இரண்டாவது பக்ஷத்தை நிராகரிக்கின்றார்.

அவித்தியா நிவிர்த்தியானது ஆத்மாவா? அநாத்மாவா? என்னும் விகற்பத்தில் ஒருபிரயோஜனமும் நிரூபிக்க முடியாது. ஆயினும் பிரகாசமாத்ரரூபமானது அநுபவிக்கப்படுகின்றது. இஃதெப்படி யென்று விகற்பிக்கக்கூடாது. சகலத்துவைதமும் நிவிருத்தியாய் விடுவதால் விகற்பத்திற்கிடமில்லை.

அயம்பிரபஞ்ச ঃ சரு-தேகேந்திரியமுதலிய இந்தப்பிரபஞ்சமும்
விகல்பாஸஹிஷ்ணு ঃ-விகல்பத்தைச்சகிக்காத, [மின்று,
சொரூபாவபோத ঃ -சொரூபஞானம் அநுபவிக்கப்படுகின்றது,
தத்-ஆகையினால்,
அஹம்-நான்,
ஏக ঃ-அத்விதீயனாகவும்,
அவசிஷ்ட ঃ-சர்வதுவைதத்திற்கும் பாதயிருப்பினும் பாத
கேவல ঃ-நிர்த்தர்மகனாயும், [மற்றவனாயும்,
சிவ ঃ-பரமானந்தபோத ரூபனாயுமிருக்கின்றேன்.

*78. பிரத்தியட்சமாகச் சித்தித்துள்ள விஷயத்தில் (அஞ்ஞானநிவிர்த்தி) அநுபபத்தி (பொருந்தாமை) யின்று.

நநிரோதோநசோத்பத்திர் நபுத்தோநசஸாதகஃ
நமுமுக்ஷுஃ நவைமுக்தஃ இத்யேஷாபரமார்த்தா.

(இ-ள்.) (பிரபஞ்சத்திற்கு) நாசமில்லை, உற்பத்தியில்லை, தத்வ ஞானி யில்லை, சிரவணாதி சாதனமுள்ளவனு மில்லை, முமுட்சுவு மில்லை, முக்தனு மில்லை.

பிர்ம்மவா இதமக்கிரஆஸீத்ததாத்மாநமேவாவேத்
அஹம்பிர்ம்மாஸ்மீ திதஸ்மாத்தத்ஸர்வமபவத்.

(இ-ள்.) (சிருஷ்டிக்கு) முந்தியிந்தப்பிரபஞ்சமான து பிரஹ்ம மாகவேயிருந்தது. அப்போது அது நான்பிரஹ்மமா யிருக்கிறே னென்று தன்னையறிந்தது. ஆகையால் எல்லாம் பிரஹ்மமாய் விட்டன.

என்றற்றொடக்கத்துச்சுருதிகள் முந்தியும் பிரஹ்ம சொரூபமாயிருக்கிற ஜீவனுக்கே ஞானத்தினால் பிரஹ்ம பாவத்தைக் காட்டுகின்றன; சகலத் துவைதத்தையும் நிவிர்த்தி செய்கின்றன.

தத்பதார்த்த நிரூபணப் பிரகரணம்
முற்றிற்று.

---

*78. சுக்திஞானத்தினால் சுக்தியஞ்ஞானம் (கிளிஞ்சிலையறி யாமை) நிவிர்த்தியாதல் பிரத்தியட்சமாகச் சித்தித்திருக்கும்போது பிரஹ்மஞானத்தினால் அதனஞ்ஞானம் (பிரஹ்மத்தையறியாமை. எங்ஙனம் நிவிர்த்தியா மென்னும் அனுபபத்தி சம்பவிக்கிறதின்று) இங்ஙனமிருத்தல் பரமார்த்தமாம்.

திருக்பதார்த்த நிரூபணப் பிரகரணம்.

அ—கை.

அங்ஙனமாயின், சொப்பிரகாச சைதன்னிய ரூபமான ஆத்மா எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதால் ஜாக்கிர சொப்பன சுழுப்தியாதி யவஸ்தைகள் ஆத்மாவிற்கு எங்ஙனம் சம்பவிக்கும்? பிராந்தியால் அவ்வவஸ்தைகள் சம்பவிக்குமென்பதூஉம்கூடா. அப்படியானல் எல்லாம் சொப்பனமாய் விடும் என்று சங்கிப்பது தகுதியன்று. இலட்சணத்திஞல் ஜாக்கிராதி மூன்றும் சொப்பனமா யிருந்தாலும் வியவகாரத்தில் அவித்தையிஞல் கற்பிக்கப்பட்ட விசேஷம் (பேதம்) சம்பவிப்பதாலும் சதசத்விலட்சணமா யிருப்பதாலும் விசேஷத்தோடு கூடியிருக்கின்றன. ஆகையால் ஜாக்கிராதி வியவஸ்தை (வேறுபாடு) பொருந்துகின்றது. உண்மையிலொரு வியவஸ்தையுமில்லையென்று கூறுகின்ருர்.

*79. நஜாக்கிரத் நமேஸ்வப்நகோவாஸுஷுப்தி:
நவிச்வோநவாதைஜஸ: பிராஞ்ஞகோவா
அவித்யாத்மகத்வாத் திரயாணும் துரீயஸ்
ததேகோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோஹம். (8.)

---

*79. (இ-ள்.) மே-எனக்கு,
ஜாக்கிரத்ந-ஜாக்கிராவஸ்தையு மின்று,

இவ்விடத்தில் லயக்கிரமமாகப் பூர்வாபர்யம் (முன் பின்) சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனமன்றே, இம்மதத்தில் பதார்த்தம் திருக்கு திரிசிய மென்றிருவகைத்தாம். வாதிக ளினாற் கற்பிக்கப்பட்ட மற்றைய பதார்த்தங்கள் இவற்றி லடங்கிவிட்டன.

அவற்றுள் திருக்குப்பதார்த்தம் ஆத்மா; அது பார மார்த்திகம். அதுவும் ஒன்றாம்.

அஃதெப்போதும் ஒருவடிவினதாயிருப்பினும் உபாதி பேதத்தால் ஈசுவரன், ஜீவன், சாக்ஷி யென்று மூன்று வகைத்தாம்.

சொப்பநோ ந-சொப்பநாவஸ்தையு மின்று,
ஸுஷுப்திர் ந-சுழுப்தியவஸ்தையு மின்று,
விச்வோ ந-விசுவனு மில்லை,
தைஜஸோ ந-தைஜஸனு மில்லை,
ப்ராஜ்ஞகோ வா ந-பிராக்கியனு மில்லை,
த்ரயாணாம்-இம்மூவர்க்கும்,
அவித்யாத்மகத்வாத்-அவித்தியா ரூபத்தன்மை யிருப்பதால்,
தத்-ஆகையால்,
அஹம்-நான்,
துரீய:-நான்காவானையும்,
ஏக:-அத்துவிதீயனையும்,
அவசிஷ்ட:-சர்வ துவைதத்திற்கும் பாதமிருப்பினும் பாத மற்றவனையும்,
கேவல:-தர்மமற்றவனையும்,
சிவ:-யானந்த போதரூபனையும் இருக்கிறேன்.

1. அவற்றுள் காரணமான அஞ்ஞானத்தை உபாதியாகவுடையவன் ஈசுவரன்.

2. அந்தக்கரணம், அதன்சம்ஸ்காரம் ஆகிய இவற்றுடன்கூடிய அஞ்ஞானத்தை யுபாதியாகவுடையவன் ஜீவன்.

இவ்விரண்டின்றன்மை இங்கே விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

3. (1.) அவித்தியாப் பிரதிபிம்பன் ஈசுவரனென்னும் பக்ஷத்தில் பிம்பசைதன்னியம் சாக்ஷியாம்.

(2.) பிம்பசைதன்னியம் ஈசுவரனென்னும் பக்ஷத்திலோ, பிம்பப்பிரதிபிம்பமுகத்தை யநுசரித்த முகசொரூபம்போல் ஜீவேசுரர்களை அநுசரித்துஞ் சர்வத்தையும் ஸ்மரிக்கிற சைதன்னியம் சாக்ஷி யென்று சொல்லப்படுகின்றது.

(3.) வார்த்திககாரர் மதத்திலோ, ஈசுவரனே சாக்ஷியாகையால் ஜீவன் ஈசுவரனெனத் திருபதார்த்த மிருவைகத்தாம்.

அவற்றுள் ஈசுவரனும், தனக்குபாதியாகிய அவித்தையின் குணபேதத்தால் விஷ்ணு, பிரம்மா, ருத்ரனென மூவகையானவன்.

(a) காரணமான சத்துவகுணவச் சின்னன் விஷ்ணு; பாலன கர்த்தா.

(b) காரணமான ரஜோகுணவச்சின்னன் பிரம்மா; சிருஷ்டி கர்த்தா.

இரண்ணியகற்பரோ மகாபூதங்களைக் குறித்துக் காரணமாயிராமையால் பிரம்மாவன்று; ஆயினும், (அவர்) ஸ்தூல பூதங்களைச் சிருஷ்டிப்பதால் சிலவிடங்களில் பிரம்மாவென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றார்.

(c) காரணமான தமோகுணவச் சின்னன் ருத்ரன்; சம்ஹார கர்த்தா.

இவ்வாறு ஒருவரேபிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களாகிய புருஷாகாரமாகவும்; சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, பவானி முதலிய ஸ்திரீரூபமாகவு மிருக்கின்றார்.

மச்சகூர்மாதிகளான அநேக அவதாரங்களும் பக்தர்களுக்கு அநுக்கிரஹம் பண்ணும்பொருட்டு *80. லீலையால் ஆவிர்ப்பாவத்தை (வெளிப்படுதலை) யடைகின்றனவென்றறியவேண்டும்.

சின்மயமாயும் அத்விதீயமாயும் நிரவயவமாயும் சரீரமற்றதாயும் இருக்கின்ற பிரஹ்மத்திற்கு ரூபகற்பனையானது உபாசகனது அநுக்கிரஹத்தின் பொருட்டாம்.

---

*80. லீலை-தனக்குப் பிரயோஜனத்தைக் கருதாமற் செய்யுங் காரியம்.

ஜீவனும் தன்னுடைய உபாதியின் அவாந்தரபேதத்தால் விசுவன் தைசசன், பிராஞ்ஞன் என மூவகையாவன். அவற்றுள்:—

(a) அவித்தை, அந்தக்கரணம், ஸ்தூல சரீரம் இவற்றுடன் கூடியுள்ள ஜாக்கிரதாவஸ்தாபிமானி விசுவன்.

(b) அவனே ஸ்தூலசரீர அபிமானமற்று மற்ற இரண்டு உபாதியோடு கூடியிருப்பின் சொப்பனாபிமானியான தைசசன்.

(c) சரீரம் அந்தக்கரணமென்னு மிரண்டுபாதியற்றவனும் அந்தக்கரண சம்ஸ்காரத்துடன் கூடின அவித்தியாமாத்திர வுபாதியுற்றவனுமுள்ள சுழுப்தி அபிமானி பிராஞ்ஞன்.

இவர்கட்குச் சுதந்திரமான உபாதிபேத மிராமையால், சுதந்திரமான பேதமில்லாவிடினும் அவாந்தரமான உபாதிக்குப் பேதமிருப்பதால் அவாந்தரமான பேதம் சொல்லப்படுகின்றது.

சாக்ஷியோ எல்லாவற்றிலும் சம்பந்தப்பட்டவனும், சர்வத்தையும் அநுசந்தானம் பண்ணுகிற (ஸ்மரிக்கிற) வனும், துரியனென்னும் பேருள்ளவனுமாம்; அவன் ஒருவனே. உபாதிபேதத்தால் அவனுக்கு ஓரிடத்திலும் பேதமின்றாம்; அவனுடைய உபாதி ஏகரூபமாகையால்.

திருக்பதார்த்த நிரூபணப்பிரகரணம்

முற்றிற்று.

திரிசியபதார்த்த நிரூபணப்பிரகரணம்.

அவித்தை, அதன்சம்பந்தம், அதன்காரியம் ஆகிய பிரபஞ்சம் திரிசியபதார்த்தமாம். அஃது அபாரமார்த்திகமா (மித்தையா) யிருப்பினும் (அதற்கு) வியாவகாரிகசத்தை யங்கீகரித்துள்ளபடியால் ஸ்வாப்நிக (சொப்பன) பதார்த்த நிரூபணம்போல் இத்திரிசிய பதார்த்த நிரூபணம் வியர்த்தமானதன்று; உபாசனாதிகளில் உபயோகமா யிருப்பதால்.

அத்திரிசியபதார்த்தம் (1) அவ்வியாகிருதம், (2) மூர்த்தம், (3) அமூர்த்தமென மூவகைத்தாம்.

அவற்றுள் (1) *81. அவ்வியாகிருதமாவது *82. சித்தாதாத்மியத்தையடைந்த அவித்தை.

அது மூர்த்தா மூர்த்தப் பிரபஞ்சத்திற்குப் பீஜசக்தி வடிவமாயிருக்கிறது.

அவித்தியாசித்சம்பந்தம், ஜீவேசுவரவிபாகம் (பிரிவு) சித்தாதாத்மியம் ஆகியவிவை அவித்தியாஜன்னியமா யிரா விடினும், அவித்தை நிவிர்த்தியாகும்போது நிவிர்த்தியாவன வாயிருப்பதால் அவித்தியாவியாப்பியமென்று சொல்லப் படுகின்றன.

---

*81. அவ்வியாகிருதம்-பிரிக்கப்படாதது.

*82. தாதாத்மியம்-ஒன்றுபடுதல்.

இவ்வவித்தையானது சித்சம்பந்த முதலிய மூன்றுடனே அநாதியாயிருப்பதால் அவ்வியாகிருதமென்றுசொல்லப்படுகின்றது.

இவ்வவ்வியாகிருத பதார்த்தம் ஈசுவரோபாதி.

அவ்வீசுவரோபாதியான அவித்தையும் சுயமே (தானாகவே) ஜடமாயிருப்பினும் அஜடனான ஈசுவரனால் பிரகாசத்தையடைந்தும் பூர்வபூர்வ சம்ஸ்காரம் ஜீவனதுகருமம் இவற்றுடன் கூடிக்கொண்டும் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்த வடிவ ஆகாசம் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவி என்னும் பேருள்ள பஞ்சமகா பூதங்களை யுண்டுபண்ணுகின்றது.

அம்மகாபூதங்களுள் பூர்வ பூர்வ (முன்முன்னான) பூதபாவத்தை (பூதத்தன்மையை) யடைந்த அவித்தையானது உத்தரோத்தர (பின்பின்னான) பூதத்தைக் குறித்துக்காரணமாயிருப்பதால் பூர்வ பூர்வ பூதங்களின் குணங்கள் உத்தரோத்தரமான பூதங்களில் பிரவேசித்திருக்கின்றன.

இங்ஙனம் அவித்தையினாலேயே அந்தகாரமு (இருட்டு)ம் உண்டாகின்றது. அது (இருள்) பாவவடிவமே, ஆவரணவடிவம், சாட்சுஷஞானத்திற்கு விரோதி, பிரகாசத்தால்நாசத்தையடைவது, மின்னல்முதலியவைபோன்று விரைவிற்றோன்றி யழியுந்தன்மையது என்பதுசித்தாந்தம். அந்தகாரம் சம்சார காரணமான தேகத்தைக் குறித்து உபாதான காரணமாகா திருத்தலால் சிருஷ்டிப்பிரகரணத்தில் அதுபற்றிச் சுருதிகள் யாதுங்கூறவில்லை. ஆதலால் யாதும் விரோதமின்று.

திக்கும் காலமுமோ (உண்டென்பதற்குப்) பிரமாண மின்மையால் (அவற்றைப்பற்றியும் சிருஷ்டிப் பிரகரணத்தில்)கூறப்படவில்லை. (ஏனெனின்) ஆகாசமே திக்கென்னும் வியவகாரத்திற்குக் காரணமாகச் சம்பவிப்பதாலும், "திசஃ சுரோத்ரம்--திக்குக்களே சுரோத்திரேந்திரியம்(ஆகாசம்)" என்று சுருதி கூறுவதாலு மென்க.

காலமோ அவித்தையே; அதுவே சர்வத்திற்கும் ஆதாரமா யிருப்பதால்.

(3) அந்தச்சூட்சுமமான அபஞ்சீகிருதபஞ்சமஹாபூதங்கள் அமூர்த்த மென்னும் பேருடையன; காரணத்தோ (அவித்தையோ) டைக்கியமா யிருப்பதால் சத்துவ ரஜஸ் தமோகுண வடிவமா யிருக்கின்றன. பிரதானமான சத்வாம்சத்தினால் ஞானசக்தி கிரியாசக்திசொரூபமானசொச்ச திரவியத்தைப் பலவுருவங்கள் ஒருங்குகூடிச் சித்திரரூபத்தை யுண்டுபண்ணுவதுபோலத் தாமொருங்குகூடி யுண்டுபண்ணின.

அந்தச்சொச்சத் திரவியத்தின் ஞானசக்திப் பிரதான அம்சம் அந்தக்கரணம். அவ்வந்தக்கரணம் புத்தி மனமென விருவகைத்தாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

கிரியாசக்திப் பிரதான அம்சம் (பாகம்) பிராணன். அந்தப்பிராணன்: பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானனென்றைவகைத்தாம். இங்ஙனமே ஒவ்வொரு பூதங்களினின்றும் ஞானசக்தி கிரியாசக்தி பேதத்தால் தனித்தனியே ஞானேந்திரியம் கர்மேந்திரிய மென்னு மிரண்டும் உண்டாயின.

ஆகாசத்தினின்று சுரோத்திரேந்திரியமும் வாக்கிந்திரியமும், வாயுவினின்று தொக்கிந்திரியமும் பாணீந்திரியமும், தேஜஸினின்று சட்சுரிந்திரியமும் பாதேந்திரியமும், அப்புவினின்று ரசனேந்திரியமும் பாயு (குத) விந்திரியமும், பிருதிவியினின்று கிராணேந்திரியமும் உபஸ்தேந்திரியமும் உண்டாயின.

ஈண்டுத் " தேஜோமயீவாக்—வாக்கிந்திரியம் தேஜஸிலிருந்துண்டாயிற்று "

என்னும் சுருதியால் வாக்கிந்திரியம் தேஜஸிலிருந்துண்டானதென்றும், பாதேந்திரியம் ஆகாசத்திலிருந்துண்டானதென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

வாக்கிந்திரியமானது சப்தவியஞ்சக (சப்தத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும்) இந்திரியமாதலால் சுரோத்திரேந்திரியம்போன்று ஆகாசத்தினின்றுண்டாயிற்று, *83. பாத சிகிச்சையி (வைத்தியத்தி) னாலும் கண்ணிற்குச் சௌக்கியமுண்டாதலைக் கண்டிருத்தலால் சட்சுசு போன்று பாதமும் தேஜோந்திரிய (தேஜஸிலிருந்துண்டான இந்திரிய) மென்று நன்றாக வறிகின்றனம்.

" தேஜோ மயீவாக்—வாக்கிந்திரியம் தேஜோமயம்" என்னும் சுருதியோ மனம் பஞ்சபூதகாரியமாயிருப்பினும்

---

*83. பாதத்தில் எண்ணெயிட்டுத்தேய்த்தலால் கண்ணிற்குக் குளிர்ச்சியுண்டாதல் பிரசித்தம்.

"அன்னமயம் ஸோம்யமந:—ஏசௌம்யா! மனம் அன்னமயம்" என்று சொன்ன சுருதி மனதிற்கு அன்னம் உபகாரம் பண்ணும் நிமித்தத்தால் "அன்னமயம் மந:" என்று சொன்னதுபோல், தேஜஸ் வாக்கிந்திரியத்திற்கு உபகாரம் பண்ணுவதால் "தேஜோமயீவாக்" என்று உபசாரமாகக் கூறிற்று.

மனது பஞ்சபூதத்தின் குணத்தைக் கிரஹிப்பதால் பஞ்சபூதகுணத்துடன்கூடியதென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது; ஆகையால், பஞ்சபூதாத்மக (பஞ்சபூதவடிவு) மென்றறியவேண்டும் *84. வேறன்று.

இவைகட்கு அதிஷ்டானமானதேவதைகளும் ஞானசக்திக் கிரியாசக்திப் பிரதானர்களாம். சுரோத்திரத்திற்குத் திக்கும், வாக்கிற்கு அக்கினியும், தொக்கிற்கு வாயுவும்,

*84. நேத்திரேந்திரியம் தேயுவை யுபாதானமாகவுடையது; உருவாதிகளுக்குள் உருவத்தையே பிரகாசஞ்செய்வதால்; பிரபை (ஒளிப்பொருள்) முதலியவைபோல என்னும் அநுமானத்தினால் நேத்திரேந்திரிய முதலியவற்றிற்குத்தேஜசு மாத்திரம் உபாதானமென்பது சித்திப்பதுபோல்

மனது பஞ்சபூதங்களை யுபாதானமாகவுடையது; பஞ்சபூதகுணங்களைக் கிரஹிப்பதால்; என்னும் அநுமானத்தால் மனது பாஞ்சபௌதிக (பஞ்சபூதகாரிய) மென்று சித்திக்கின்றது. தார்க்கீகர்முதலியோரது மதத்திலோ மனம் அணுவாகையால் பஞ்சபூதஜன்னியமன்று; ஆகவே அவர்கள் மதத்தில் இவ்வநுமானம் பிரவிர்த்திக்கமாட்டா தென்பதே கருத்தென்பது 'வேறன்று' என்பதன்பொருள்.

பாணிக்கு இந்திரனும், சட்சுக்கு ஆதித்தனும், பாதத்திற்கு விஷ்ணுவும், ரசனைக்கு வருணனும், பாயுக்கு மித்திரனும், கிராணத்திற்கு அசுவனியும், உபஸ்தத்திற்குப் பிரஜாபதியும் அதிதேவதைகளாம்.

அவற்றுள், ஞானசக்தியின் சமஷ்டி அந்தக்கரணம்.

2. கிரியாசக்தியின் சமஷ்டி பிராணன்.

சுரோத்ரம், தொக்கு, சக்ஷுஸ், ரஸனை, கிராணம் இவைகளைந்தும் ஞானேந்திரியங்களாம்.

அவற்றுள், சுரோத்திரேந்திரியம் சப்தத்தையும், தொக்கு ஸ்பரிசத்தையும், சக்ஷுஸ் ரூபத்தையும், ரஸனை ரஸத்தையும், கிராணம் கந்தத்தையும் கிரஹிக்கின்றன.

தொக்கும் சக்ஷுஸும் தத்தம்மால் கிரஹிக்கக்கூடிய குணத்திற்கு ஆசிரயமான திரவியத்தையும் கிரஹிக்கின்றன.

சுரோத்திரமும் சக்ஷுஸைப்போல் விஷயதேசத்தை யடைந்து விஷயத்தைக் கிரஹிக்கின்றது.

வாக்கு, பாணி, பாதம் பாயு, உபஸ்த மென்னும் பேருள்ள இவ்வைந்தும் கர்மேந்திரியங்களாம்.

அவற்றுள், வாக்கு வசனத்தையும், பாணி இடுதலேற்றலையும், பாதம் கமனத்தையும், பாயு மலவிசர்க்கத்தையும், உபஸ்தம் ஆனந்தத்தையு முண்டுபண்ணுகின்றன.

இவையாவும் கூடின பதினேழும் இலிங்கசரீரமாம். இது (லிங்கசரீரம்) ஞானசக்திப் பிரதானமாயிருந்தால் இரண்ணியகருப்பனென்றும், கிரியாசக்திப் பிரதானமா

யிருந்தால் ரூத்திரான்மா வென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்த அமூர்த்தபதார்த்தம் ஜன்னியமா யிருப்பதால் வியஷ்டியா யிருக்குங்காலத்தும் சமஷ்டியாயிருக்குங் காலத்தும் ஜீவவுபாதியே.

அபஞ்சீகிருதமான இப்பஞ்சபூதங்கள் போகாயதன (போகத்திற்கிட) மான சரீரமும், போக்கியமான விஷயமுமின்றிப் போகத்தை யுண்டுபண்ண அசமர்த்தங்களாம்.

ஜீவனுடைய கர்மாநுசாரமாக ஸ்தூலமாம் பொருட்டுப் பஞ்சீகரணம் பண்ணப்பட்டது.

அவற்றுள் பஞ்சமகாபூதங்கள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டது.

அந்த நான்கு பாகங்களும் தத்தம் அர்த்தாம்சமான பாதிபாகம் விட்டு இதர பூதங்களின் பாதிபாகங்களில் கூட்டப்பட்டன.

இங்ஙனங்கூட்டத் தத்தம் அர்த்த பாகத்தினுலும் இதர பூதங்களின் அஷ்டாம்சத்தினுலும் பஞ்சீகரணம் பண்ணுவதினு லொன்ருகச்சேர்ந்து ஒவ்வொரு பூதங்களிலும் அதிகாம்சமிருப்பதால் ஆகாசமுதலிய வியவகாரங்களேற்படுகின்றன.

இவ்விஷயத்தில் "திரிவிர்தம் திரிவிர்தம் ஏகைகாங் கரவாணி—ஒவ்வொன்றையும் மூன்று மூன்றாகச்செய்கின்றேன்" என்னும்சுருதியினாலும், "திரிவிர்த் குர்வதஃ உபதேசாத்—திரிவிர்த் கரணம் பண்ணினவராது காரியம் இதுவென்று உபதேசம் பண்ணி யிருப்பதால்" என்னும்பிரஹ்ம சூத்திரத்தினாலும், மூன்றற்கே சேர்க்கை தெரிவதாலும் திரிவிர்த்கரணமே தவிரப் பஞ்சீகரணமின்றென்று சொல்லுகின்றனர் சிலர். அவர் பக்ஷம் *85. வியதுதிகரண நியாயத்தால் தள்ளப்பட்டது. அங்ஙனமன்றோ, தைத்திரீயத்தில்

"தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மா தாத்மந ஆகாசஸம்பூத: ஆகாசாத்வாயுஃ—இந்த ஆத்மாவினின்றும் ஆகாசமுண்டாயிற்று; ஆகாசத்தினின்றும் வாயு வுண்டாயிற்று" என்று கூறப்பட்டிருத்தலின், சாந்தோக்கியத்தில் தேயு, அப்பு, பிருதிவி இவைகளுக்குச் சிருஷ்டி சொல்லப்பட்டிருப்பினும், ஆண்டு ஆகாசவாயுக்களையுஞ் சேர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும்;

தேஜஸ்பதார்த்தத்தி லிருக்கும் பிராதம்யமா (தலைமையா) ன தர்மங்களைப் பார்க்கிலும் ஆகாசவாயு பதார்த்தங்கள் பிரபலமாகையாலும்,

---

*85. சாரீரகமீமாம்சை 2-வது அத்தியாயம் மூன்றாவதுபாதம் முதலாவது அதிகரணம் வியதுதிகரணநியாயமாம். அஃதாவது ஆகாசாதிகரண நியாயம் (ஆகாசத்திற்கு உற்பத்தியுண்டா வில்லையா வென்கிற நியாயம்).

சாந்தோக்கியத்திலும் "ஏகவிக்ஞானேன சர்வவிக்ஞானப்ரதிஞ்ஞை" கூறியிருப்பதாலும்,

அசேதனமான ஆகாசவாயுக்களிரண்டும் பிரஹ்மத்தினின்றுமுண்டாயின வென்று அவசியம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமாதலாலுமென்க.

அவ்விடத்தில் (சாந்தோக்கியத்தில்) ஐந்துமே சேர்ந்திருப்பினும் அவற்றுள் மூன்றை அநுவதித்திருப்பதால் திரிவிர்த்கரணம் பொருந்துகின்றது.

திரிவிர்த்கரணந்தானிருக்கின்றதென்று மதபேதங் கற்பிக்கின் வாக்கியபேதம் (சாந்தோக்கியத்திற்கும் தைத்திரீயத்திற்கும் அர்த்தம் வெவ்வேறாக) ஏற்படும்.

"திரிவிர்த்குர்வத: உபதேசாத்" என்னும் பிரஹ்மசூத்திரமோ அநுவாதமாகையால் நியாயசித்தமான பஞ்சீகரணத்தைப்பாதிக்கமாட்டாது.

சரீராதிகளில் பிருதிவியாதிகள் சேர்ந்திருக்கின்றனவென்னும் ஞானம் (பிருதிவியாதி) ஐந்திற்கும் துல்லிய (சமான)ந்தான்,

"பஞ்சீகிருதபஞ்சமகா பூதங்கள் சரீரம்" என்னும் பாஷியகாரர் வசனமும் பிரமாணமாம்.

ஆகையால், அநாத்மாவைப் பற்றி விசாரித்தது போதும்.

(2) அந்தப்பஞ்சீகரணம் பண்ணப்பட்ட பஞ்சமகாபூதங்கள் மூர்த்தமென்னும் பேருள்ளன. அவைசேர்ந்து இந்திரியங்கட்கு இருப்பிடமாயும் போகாயதனமாயும் உள்ள ஒருகாரியத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன. அதுவே சரீரமென்று சொல்லப்படும்.

அதில் சத்துவப்பிரதானம் தேவசரீரம்; ரஜஸ்பிரதானம் மனுஷசரீரம்; தமப்பிரதானம் திரியக் முதலிய ஸ்தாவர பரியந்தமுள்ள சரீரம்.

அந்தச்சரீரம் பாஞ்சபௌதிகமாயிருப்பினும் அதற்குச் சித்திரரூபத்தைப் போன்று சிலவிடங்களில் (பூதங்களின்) ஏற்றத்தாழ்விருக்கலாம். அதில் விரோதமின்று.

இங்ஙனமே விஷயங்களும் பஞ்சீகரணம் பண்ணப்பட்ட ஒவ்வொரு பூதங்களினின்று முண்டாய்ச் சதுர்த்தசபுவனமென்னும் பேருள்ளனவாகவும், ஊர்த்துவ மத்திய, அதோபாகமாகவு மிருந்து சத்துவ, ரஜஸ் தமோ அம்சப்பிரதானங்களாக விருக்கின்றன.

இவை பிரம்மாண்டமென்றும், விராட்டென்றும், மூர்த்தமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

இதுதான் உபநிஷத்திற் கூறிய சிருஷ்டிக் கிரமமாம்.

திரிசியப்பிரகரண நிரூபணம் முற்றிற்று.

லயக்கிரமம்.

இதற்கு (சிருஷ்டிக்கு) விபரீதக்கிரமம் லயக்கிரமமாம்.

(1) தினப்பிரளயம்.

பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதமும் அவற்றின்காரியமாகிய விராட்டென்னும் பேருடைய மூர்த்தமும் ஒவ்வொருபூதங்களிலும் லயமடைந்து அமூர்த்தமென்னும் அபஞ்சீகிருதமான பஞ்சமகாபூதமாகிய இரண்ணியகர்ப்பனென்னும் பேருள்ள தமது காரணத்தில் லயமாகின்றன.

இதற்குத் தினப்பிரளயமென்று பெயர்.

(2) பிராகிருதப்பிரளயம்.

அமூர்த்தம் பரமேசுவரனுக்கு உபாதியாகிய அவ்வியாகிருதத்தில் லயமாம். அவ்வியாகிர்தம் அநாதியாகையால் அதற்குக்காரணமின்றாம்; காரணமின்மையால் லயமுமின்றாம்.

தன்னுடைய காரணத்தில் சூக்ஷ்மரூபமாயிருப்பதே லயமென்று லயத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்லப்படுகின்றது.

இதற்குப்பிராகிருதப் பிரளயமென்று பெயர்.

(3) ஆத்யந்திகப்பிரளயம்.

பிரஹ்மஞானத்தினு லுண்டாகின்ற ஆத்யந்திக (முற்று ம்)நாசமே ஆத்யந்திகப் பிரளயமென்று சொல்லப்படும்.

அதுவும் காரணக்கிரமத்தா லுண்டாகின்றது; காரண நாசத்தினாற்றான் காரியநாச முண்டாகின்றமையின்.

சிருஷ்டிப் பிரளயாதிகளெல்லாம் சொப்பனத்தி லுண்டான சிருஷ்டிப் பிரளயங்களைப்போல் அபாரமார்த் திகமாயிருப்பினும் வாசனாதிடத்தினால் வியவகாரத்திற்கு யோக்கியமாக விருக்கின்றன; ஆகையினால் *86. மாயீகமா யிருப்பினும் (சசவிஷாணம்-முயற்கொம்பு போலத்) துச்ச மாகமாட்டா. இவ்விஷயம் *87. ஆகரத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. நிற்க;

ஜாக்கிராதியவஸ்தை சொல்லப்படுகின்றது.

(1) ஜாக்கிராவஸ்தை.

இந்திரியவிர்த்தியுண்டாருங்காலத்திலிருக்கின்றஅர்த்த ஞானம் ஜாக்கிராவஸ்தையாம். அதிலும் விராட்டென்னும் பேருள்ள மூர்த்தம் (ஸ்தூலப்பிரபஞ்சம்) போக்கியமாம்.

அது பிரத்தியக்ஷ முதலிய ஆறுபிரமாணங்களால் வியவகரிக்கப்படுவதால் வியாவகாரிகமாம்.

அது விசுவனென்னும் பேருள்ள ஜீவனால் புசிக்கப் படுகின்றது.

---

*86. மாயீகம்—மாயையாலுண்டானது.

*87. ஆகரம்—பாஷியமுதலிய கிரந்தங்கள். ஆகரம்—இரத் தின முதலியவையுண்டாகும் கனி.

அவன் தேகேந்திரியாதிகளில் பிரவேசித்திருப்பதினலாவது வியாபித்திருப்பதினலாவது விசுவனென்று சொல்லப்படுகின்றான்.

"விப்பிரவேசநே விஷல்வியாப்தெள:—

விசுவென்னும் பகுதிக்குப்பிரவேசமென்பதுபொருள்; விஷல் என்னும் பகுதிக்கு வியாப்தியென்பது பொருள்."

[இவ்விரு பகுதியினின்றும் விசுவனென்னும் பதம் உண்டாயினமையின் அதற்கு இருவகைப்பொருள் கூறப்பட்டது.]

இங்கு விசுவனலே அபூர்த்தமும் அவ்வியாகிருதமும் அநுமானதிகளாலே அநுபவிக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் வியாவகாரிகமியாவும் விசுவனலேயே அறியப்படுகின்றன வென்னும்நியமத்தாலும், ஸ்தூலசரீரவுபாதியைய பிமானித்திருப்பதாலும், அவனுக்கு அவஸ்தாந்தரத்தை (மற்றோர் அவஸ்தையை) வியாபிக்குந்தன்மையின்று.

சுக்திரஜதாதி (கிளிஞ்சில் வெள்ளி முதலிய) ஞானங்கள் அப்பிராமாணிகமாயிருத்தலின் அவற்றின் விஷயமான சுக்திரஜதாதிகள் வியாவகாரிகபதார்த்தங்களல்ல; அங்ஙனமாயினும் அந்த ஞானங்கள் இந்திரிய வியாபாரகாலத்திருப்பதால் அவற்றிற்குச் ஜாகரணத் (ஜாக்கிரதாவஸ்தையிலிருக்குந்)தன்மை பொருந்துகின்றது. ஞானேற்பத்தியாதிப்பிரக்கிரியை (ஞானமுண்டாதல் முதலியவழி) யுங் கீழ் (முதலாவது சுலோகத்தினுரையிற்) கூறப்பட்டது.

சொப்பனுவஸ்தை.

இங்ஙனம் (மேற்கூறியபடி) ஜாக்கிரபோகத்தை யுண்டாக்கும் கர்மநாச முண்டாகும் போதும், சொப்பன போகத்தையுண்டாக்கும் கர்மம் வெளிப்படும்போதும், நித்திரையென்னும் பேருள்ள தமோகுண விருத்தியினுல் ஸ்தூலசரீராபிமானம் நீங்குகின்றது. அப்போது சர்வேந்திரியங்கட்கும் அதிஷ்டான தேவதாநுக்கிரஹமிராமையின் அவ்விந்திரியங்கள் வியாபாரமின்றி யடங்கியிருக்கின்றன. அப்போது விசுவனும் அடங்கியிருக்கிருனென்றுசொல்லப்படுகின்றது. இங்ஙனமிருப்பதுதான் சொப்பனுவஸ்தை.

அச்சொப்பனுவஸ்தையிலும் அந்தக்கரணத்தின் வாசனையினு லுண்டானதாயும் இந்திரிய விர்த்தியிராத காலத்திலிருக்கிறதுமான அர்த்தஞானம் சொப்பனமாம்.

சொப்பனத்தில் மனமே யானை குதிரைமுதலிய பொருள்வடிவமாகப் பரிணமிக்கின்றது.

(1) சொப்பன பதார்த்தம் அவித்தியாவிருத்தியா லறியப்படுகின்றதென்று சிலரும்,

(2) அவித்தையே சுக்திரஜதாதிபோல் சொப்பன பதார்த்தாகாரமாகப் பரிணமிக்கிறது. அப்பதார்த்தம் அவித்தியாவிருத்தியினுலேயே அறியப்படுகின்ற தென்று சிலரும் கூறுவர். இவ்விரு பக்ஷத்துள் யாதுசிரேஷ்டமெனின், இரண்டாவது பக்ஷமே சிரேஷ்டமாம். அவித்

தையே யாண்டும் அர்த்தாத்தியாசத்திற்கும் ஞானத்தியாசத்திற்கும் உபாதான காரணமாமென்பது நியமமாயிருப்பினும் சொப்பனவஸ்தைக்கு மனோகத (அந்தக்கரணத்திலுள்ள) வாசனை நிமித்தகாரணமா யிருப்பதுபற்றிச் சிலவிடத்து அது மனதின் பரிணாமமென்று கூறப்பட்டது.

(ஆ) சொப்பனத்தில் மனது திருசியாகாரமாகப்பரிணமிக்கிறதென் றங்கீகரியாவிடின் அதற்குத் திருஷ்டிருத்தன்மை(அறியுந்தன்மை)சம்பவிப்பதால் ஆத்மா *88. சுயஞ்சோதியென்பது சித்திக்காது.

(ச) சொப்பனத்தில் பகி (வெளி) ரிந்திரிய ஜன்னிய விர்த்தியிராமையால் மனதிற்கு விஷயத்தைக் கிரஹிக்குந் தன்மையின்று. இந்திரியத்தின் சகாயத்தினாலேயே மனதிற்கு விஷயங்களைக் கிரஹிக்குந் தன்மை யுண்டென்பது நியமம்.

விர்த்திசகித அந்தக்கரணாவச்சின்ன சைதன்னியமே பிரமாதாவென்பது நியமம்.

---

*88. சொப்பனகாலத்தில் சூரியன் முதல் மனோவிர்த்தி பரியந்தமான சோதிகளிராமையின் ஆத்மாசுயமேவ (தானே) தனது வியவகாரத்திற்குச்சாதன வடிவசோதியாயிருக்கின்றது. மனது திரிசியமாய்ப் பரிணமிக்கிறதென் றங்கீகரியாவிடத்து மனதிற்குத் திரிசியத்தைப் பிரகாசிப்பிக்குந் தன்மை சம்பவிக்கின்றது. சம்பவிப்பதால் ஆத்மாவிற்குச் சோதிவடிவத்தன்மை சம்பவிக்காது. சொப்பனத்தில் மனது திரிசியமாய்ப் பரிணமிக்கிற தென்றங்கீகரித்தால் ஆத்மாவிற்குத் திருஷ்டிருத்தன்மை சம்பவிக்குமென்பது கருத்து.

(1) ஆகையால் *89. சொப்பனத்தில் அந்தக்கரண மிருந்தாலும் பிரமாதாவில்லை.

வின:-சொப்பனுத்தியாசத்திற்கு அதிஷ்டானம் யாது?

விடை:—மனோவச்சின்ன ஜீவசைதன்னிய மென்று சிலரும், மூலாஞ்ஞானுவச்சின்ன பிரஹ்ம சைதன்னிய மென்று சிலரும் கூறுவர்.

வின:—இவ்விரண்டனுள் யாது சிரேஷ்டம்?

விடை:—மதபேதத்தால் இரண்டும் சிரேஷ்டமே.

அங்ஙனமன்றே, ஜாக்கிரஞானத்தினுல் சொப்பனப் பிராந்தி நிவிர்த்தியாகின்றதென் றங்கீகரித்துள்ளபடியா லும், அதிஷ்டான ஞானத்தினுலேயே பிராந்தி நிவிர்த்தி யாகின்ற தென்பது நியமமாயிருத்தலாலும், பிரஹ்ம சைதன்யம் அதிஷ்டானமா யிருந்தால் சம்சார காலத் தில் பிரஹ்ம ஞானமிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமோ இல்லை. இருப்பதாகக் கூறின் சர்வத்துவைதமும் நிவிர்த்தியா வதால் ஜாக்கிரஞானத்தினுலே சொப்பன நிவிர்த்தி உண் டாக மாட்டாது.

"ஸஹிகர்த்தா—அவன்கர்த்தா"

---

*89. பிரமைக்கநுகூலமான வியாபாரத்தோடு கூடினவன் பிரமாதாவாம். சொப்பனத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தி யின்மை யின் பிரமாதாவில்லை யென்பது பொருள்.

என்று ஜீவனைச் சொப்பனகர்த்தாவாகச் சுருதி கூறி யிருப்பதாலும், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம்போல் *90. சர்வ சாதாரணமாய்ச் சம்பவிப்பதாலும், மூலாஞ்ஞானவச் சின்ன பிரஹ்ம சைதன்யம் அதிஷ்டானமாக மாட்டாது.

(ஆ) ஜீவசைதன்யம் அனுவிருதமா (மறைபடாததா) யிருப்பதால் எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆதலால் அஃதெங்ஙன மதிஷ்டானமாகும்?

(ச) நீ கூறியதுண்மையே. அதிலும் (ஜீவசைதன்யத்தை யதிஷ்டானமாகக் கூறுவதிலும்) சொப்பனுத்தியாசத்திற்கனுகூலமாயும் வியாவகாரிக சங்காத (தேகாதிகளின்) பான (விளக்க)த்திற்கு விரோதியாயு மிருக்கிற *91. அவஸ்தாஞ்ஞானத்தை யங்கீகரித்துள்ள படியால் சொப்பன தசையிலும் யான் மனிதனென்றற்றொடக்கத்துப் பிராதீதிகமான (பிரதீதியினாற் பெறப்பட்டதான) வேறுசரீரத்தின் பானம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது; ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதால், அது சொப்பனத்தில் "சயனத்தி லுறங்குகின்றேன்" என்று வேறு சயனத்தின் தோற்ற முண்டாவது போலும். ஆதலால் ஜீவசைதன்னியத்தை அதிஷ்டானமாகச் சொல்லுவதில் யாதொரு தோஷமுமின்றாம்.

---

*90. சர்வசாதாரணமாய்ச் சம்பவித்தல்—சொப்பன பதார்த்தம் சர்வஜீவர்களுக்கும் சாதாரணப் பிரத்தியட்சமாயமைதல்.

*91. சுக்திரஜதாதிப் பிராந்திக்குக் காரணமாயிருக்கும் அஞ்ஞானம் அவஸ்தாஞ்ஞான மெனப்படும்.

(இரண்டிடத்தும்) பான (தோற்ற) த்தின் *92. சாமக்கிரி (காரணம்) யின்மை துல்லியமே (சமானமே).

(ஆ) யான்மனிதனென்றற் றொடக்கத்து வியாவகாரிக சங்காத (சரீர) ஞானம் பிரமாண ஜன்னியமன்றியிருக்கின்றமையின் எங்ஙனம் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திக்கும்?

அவஸ்தாந்தரத்திற்கு வேறு விதமான பொருத்தமின்மையின் அஞ்ஞான நிவர்த்தகத் தன்மை கற்பிக்கும் பக்ஷத்தில் சுழுப்தியிலும் சொப்பன பாதக ஞானமுண்டாக வேண்டும்?

அதுவும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதன்றும். அங்ஙனம் ஒப்புக்கொள்ளும்பக்ஷத்தில் (சுழுப்திக்கும்) ஜாக்கிரத் தன்மையுண்டாகும்.

(சு) நன்று கூறினாய். அந்தக்கரணலய சகிதமான சொப்பனாவஸ்தாஞ்ஞானமே சுழுப்தி ரூபமாகையால் சுழுப்தியில் சொப்பனத்திற்குப் பாதகமின்றும். ஜாகரணத்திலோ சொப்பனம் மித்தையாகவே தோன்றிற்றென்னும் அநுபவத்தினால் யானென்னும் ஞானம் பிரமாண அஜன்னியமாயிருப்பினும் யதார்த்தமாயிருக்கின்றது.

---

*92. வியாவகாரிகத்தை விஷயமாகவுடைய பிரத்தியட்சகாண இந்திரிய சம்பந்தமுதலியவை பிராதீதிகமான சொப்பன சயனத்தி லிராமைபோல் பிராதீதிகமான வேறுசரீரத் தோற்றத்திலுமில்லை.

சரீராதிஞானமும் பிரமாண ஜன்னியமா யிருப்பதால் அவஸ்தாஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியா யிருப்பது அனுபவ சித்தமாம்.

விசேஷ அஞ்ஞானமோ பிரமாண ஜன்னிய விர்த்தி யன்றி நிவிர்த்தியாகமாட்டாது.

சாக்ஷிக்கும் அவித்தியா நிவர்த்தகத்தன்மை யின்றென்பது அஞ்ஞானசாதகமான *93. தர்மிக்கிராஹகப்பிரமாணத்தினால் சித்தமாம். ஆதலின் இதில் யாதொரு தோஷமு மின்றாம்.

எவ்வளவு ஞானமோ அவ்வளவு அஞ்ஞான மென்றங்கீகரித்திருப்பதால் சுக்தி (கிளிஞ்சல்) ஞானத்தினால் இரஜத (வெள்ளி)ப் பிராந்தி நிவிர்த்தியாய்க் காலாந்தரத்தில் இரஜதப்பிராந்தி உண்டாவதுபோல் வியாவகாரிக சரீரஞானத்தினால் (சொப்பன) அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயினும் மீண்டும் சொப்பனாத்தியாசம் உண்டாவதில் யாதொ ரநுபபத்தி (பொருத்தமின்மை)யு மின்றாம். ஆதலின் ஜீவசைதன்னியத்தை அதிஷ்டானமாகக் கூறும் பக்ஷத்தில் யாதொரு தோஷமு மின்றாம்.

---

*93. நானஞ்ஞானியென்பது தர்மிக்கிராஹகப்பிரமாணம். [அஞ்ஞானம்-தர்மம், நான்-தர்மி, கிராஹகம்-கிரகித்தல்; அஃதாவது அறிதல்.] இந்தப்பிரமாணத்தினாலேயே சாக்ஷி அவித்யையை நிவிர்த்திக்கமாட்டாதென்பது சித்தமாம்.

எப்போது பிரஹ்ம ஞானத்தினாலேயே அஞ்ஞான நிவிர்த்தியை யங்கீகரிக்கின்றோமோ அப்போது இரச்சு வில் கண்டப்பிராந்தி யுண்டாகுங் காலத்துச் சர்ப்பப் பிராந்தி யந்தர்க்கதமா யிருத்தல் போன்று அதிஷ்டான ஞானமில்லாமலிருக்கும் போதும் ஜாக்கிரப்பிராந்தியினாலே சொப்பனப்பிராந்தி யந்தர்க்கதமாயிருத்தல் பொருந்து கின்றபடியால் பிரஹ்மசைதன்யமே சொப்பனாத்தியா சத்திற்கு அதிஷ்டான மென்னும் பட்சத்திலும் யாதொரு தோஷமுமின்றாம்.

ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் சொப்பனாத்தியாசம் வெவ் வேறாயிருத்தல் மனோகதவாசனையின் பேதத்தாலேயாம். மனோவச்சின்ன பிரஹ்மசைதன்யமே (சொப்பனாத்தியா சத்திற்கு) அதிஷ்டானமாம். இந்தப்பட்சத்திலும் அவஸ் தாஞ்ஞானத்தை *94. ஆவாரகமாயங்கீகரித்துள்ளபடியால் யாதோரனுபபத்தி (பொருந்தாமையு) மின்று. ஆகை யாற்றான் (அவஸ்தாஞ்ஞானத்தை யாவாரகமாயொப்புக் கொண்டபடியாற்றான்) சாஸ்திரங்களிற் சிற்சிலவிடத்து மனோவச்சின்ன பிரஹ்மசைதன்யமே அதிஷ்டானமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(ஆ) 1. மனோவச்சின்ன சைதன்யம் (சொப்பனாத்தி யாசத்திற்கு) அதிஷ்டான மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில்

---

*94. ஆவாரகம்—ஆவரணத்தைச் செய்யுங் கர்த்தா; ஆவ ரணம்—மறைப்பு; ஆவிருதம்—மறைக்கப்பட்டவஸ்து; ஆவரணீ யம்—மறைக்கத்தகுந்தது.

இஃதிரஜதம் (வெள்ளி) என்று சுக்திசமானாதிகரணமாய் இரஜதப்பிரதீதி (ஞானம்) உண்டாவது போன்று நான்கஜம் (யானை) என்று அகங்கார *95. சமானாதிகரண ஞான முண்டாதல் வேண்டுமே யன்றி இது கஜ மென்னும் ஞான முண்டாதல் கூடாது.

(2) பிரஹ்ம சைதன்யத்தை யதிஷ்டான மென்று சொல்லும் பக்ஷத்திலும் கஜமென்னும் ஞானமுண்டாதல் வேண்டுமே யன்றி இது கஜமென்னும் ஞான முண்டாதல் கூடாது; (ஏனெனின்) சொப்பனத்திலும் இதமாகார விர்த்திக் (இதுவெனும்வடிவ ஞானத்திற்) கு விஷயமான பாவியார்த்தத்தின் (ஜாக்கிரபதார்த்தத்தின்) அபாவம் சமானமாயிருக்கின்றமையின்.

(ச) i. முதலாவது பக்ஷத்தில் இரஜதப் பிராந்திக்கு யதிஷ்டானமாகிய சைதன்னியத்திற்குச் சுக்தி யவச்சேதகமா (வரைந்துகொள்வதா) யிருப்பது போன்று அகங்காரம் சொப்பனப் பிராந்திக்கு அதிஷ்டானமாகிய சைதன்னியத்திற்கு அவச்சேதகமா யிராமையின் சுக்தியில் இஃது இரஜதம் என்னும் பிராந்தியுண்டாவதுபோல் நான் கஜமென்னும் பிராந்தி ஞான முண்டாதற்குப் பிரசக்தி (சம்பந்தம்) யின்று; நான் என்னும் ஞானம் இது சுக்தியென்னும்

*95. சமானாதிகரணம்—ஒருநிலைக்களத் திருத்தல். இங்கு நான் கஜமென்புழி நான்என்பதற்கும் கஜமென்பதற்கும் பொருள் ஒன்றாயிருத்தல் வேண்டுமென்பது.

ஞானம்போல் பிராந்திக்கு விரோதியா யிருத்தலாலும் பிராந்திக்கு விரோதமாகா திருக்கின்ற இதுவென்னும் அம்சமே பிராந்தியிற் றோன்றுவதாக வங்கீகரித்துள்ளபடி யாலுமென்க.

(ii.) சொப்பனத்திலோ கஜாகாரம் (யானைவடிவம்) கற்பிதமாயிருத்தல் போன்று அயமாகாரமும் (இஃதென்னும் வடிவமும்) கற்பிதமே.

*96. உபயாகாரமும் *97. பாதமாயினும் அதிஷ்டான சைதன்யத்திற்குப் பாதமிராமையின், சூன்யவாதப் பிரசங்கம் உண்டாகாது. ஜாக்கிராவஸ்தையிலும் சுக்தி யிதமாகார விர்த்திக்கு (இது சுக்தியென்னும் ஞானத்திற்கு) விலட்சணப் பிராதீதிகமா (தோற்றமுடையதா)ன இரஜத இதமாகார விர்த்தியே தோன்றுவதாக வங்கீகரித்துள்ள படியாலும், பிராந்தி ஞானங்களில் அத்தியஸ்தமே விஷய மாகத்தோன்றுமென்னும் நியாயமிருப்பதாலும், சுக்தி யின் இதுவெனுமம்சம் தோன்றுகின்றதென்னும் பக்ஷத் திலும் இதுவெனுமம்சம் சத்தியமா யிருப்பது அத்தியா சத்திற்கு வியாபக (காரண)மாகமாட்டாது. ஆனால், அதிஷ் டான சத்தியத்துவம் (காரணமாம்). இதுராஜத மென்னு மிடத்தில் அஞ்ஞாதமாய (அறியப்படாததாய) சுக்தியவச் சின்ன சேதனம் அதிஷ்டானமா யிருப்பதுபோல் ஈண்டும்

---

*96. கஜாகாரம் அயமாகாரம் என்னு மிரண்டாகாரமும்.

*97. பாதம்-பொய்யென்னும் நிச்சயம்.

(சொப்பனத்திலும்) அஞ்ஞாதமாய சாக்ஷிசைதன்யம் அதிஷ்டானமாயிருக்கின்றதென்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் இரண்டு பக்ஷத்திலும் யாதோரனுபபத்தியு மில்லை.

சொப்பன பதார்த்தத்தை யனுபவிக்கிறவன் தைஜஸ னென்று சொல்லப்படுகிறான்; பித்தமென்னும் பேருடைய தேசக பிரதானமா யிருத்தலால்; அல்லது சூரியன் முதலிய ஜோதிப்பொருள்களில்லாமலும் பிரகாசிக்கின்ற படியால்.

இங்ஙனமே ஜாக்கிர சொப்பனபோகங்களால் சிரமத் தை யடைந்த ஜீவனது அவ்விரண்டவஸ்தைகளுக்கேது வான கர்மநாசமுண்டாக ஞானசக்தியுடனும் வாசனை யுடனும் கூடின அந்தக்கரணம் காரணவடிவமாயிருக்கும் போது சிரமத்தை நிவிர்த்திக்கும் ஸ்தானம் சுழுப்தியவஸ் தையாம்.

நானொன்றையு மறியவில்லை யென்று (விழித்தபிறகு ஸ்மிருதி) ஞானமுண்டாவதால் காரணமாத்திரத்தின் ஞானம் சுழுப்தியாம்.

சுழுப்தியில் ஜாக்கிர சொப்பன *98. போக்கியபதார்த் தங்களின் ஞானமின்றியும் (1) சாக்ஷியாகாரமாகவும்

*98. போக்கியம்—அனுபவிக்கத்தக்க பதார்த்தம்; போகம்—அனுபவம்; போக்தா—அனுபவிப்பவன்.

(2) சுகாகாரமாகவும் (3) அவஸ்தாஞ்ஞாகாரமாகவும் மூன்றவித்தியாவிருத்திக ளுளவென் றெருப்புக்கொள்ளப் பட்டுளது.

சுழுப்தியில் அஞ்ஞான முதலியவற்றுடன் கூடிய ஓரேவிருத்தி யுண்டென்றங்கீகரித்தலின்று; *99. அகங்கார மின்மையால். (சுழுப்தியில் விசிட்டவிருத்தியுண்டென்றங்கீ கரிக்கின்) சுழுப்தியுண்டாகாதுபோம்.

விருத்திரூபஞான பிரமையாலே பிரளயத்தில் அதி வியாப்தியின்று.

பிரளயத்தில் விருத்தியைக் கற்பிப்பதற்குக் காரண மின்று. இவ்விடத்தி (சுழுப்தியி) லோ உறங்கியெழுந்தவ னுக்குச் சுகமாகவுறங்கினேன், நாமொன்றையுமறியவில்லை யென்று ஸ்மரணமுண்டாவதால் (மேற்கூறியமூன்றுவிருத்

*99. நான்கடத்தையறிகின்றே னென்னும் விசிட்ட (சம்பந்த விஷய) ஞானத்தில் அகங்காரம் காரணமாயிருக்கிறது. இவ்வகங் காரம் சுழுப்தியிலின்மையின் அங்கு விசிட்ட (கூடிய) ஞானமுண் டாகின்றதின்று.

அகங்காரமுள்ளவிடத்து ஜாக்கிர சொப்பனமா யிருப்பதால் அவ்வவத்தைகளில் நான்சுகி, நானஞ்ஞானி என்றற்றொடக்கத்து விசிட்டஞானமுண்டாகின்றது. சுழுப்தியில் இவ்வாறு விசிட்ட ஞான முண்டாதற்கேதுவாய அகங்காரமின்மையின் ஆண்டு விசிட்டஞான முண்டென்பது ஒவ்வாது; ஆகவே, சுழுப்தியில் சாக்ஷியாகாரமுதலிய மூன்று அவித்தியாவிருத்திகள் தனித்தனியே அவசியமா யங்கீகரிக்கத்தக்கனவாம்.

திகள் கற்பித்தல் வேண்டும்). சுழுப்தியில் சுகாதிகளின் அனுபவத்தை யொப்புக்கொள்ளாத பட்சத்தில் (உறங்கி விழித்தவனுக்கு) ஸ்மரணம் வராமற் போய்விடும்.

மேலும், அந்தக்கரண சம்பந்தத்துடன் கூடியகாலத்தி லிருக்கின்ற அநுபவஜன்னிய மன்றியிருப்பதால், அந்தந் தத்தேசகாலங்கள் தோன்றுவிடினும் ஸ்மரணத்திற்கு அநுப பத்தி (பொருந்தாமை) யில்லை. ஸ்மரணத்தில் அந்தந்தத் தேசகாலங்கள் தோன்றவேண்டு மென்னும் நியமமின்மை யாலும், ஜாக்கிரதசையில் தூங்குகின்றேனென்னும் அநு பவம் பொருந்தாதாகையாலும், *100. இலிங்கம் (ஏது) இராமையால் ஆசிரயாசித்தி தோஷம் வருகின்றமையா லும், அநுமானம் சம்பவிக்கமாட்டாது.

---

*100. சொப்பன ஜாக்கிரங்களின் மத்தியகாலம், சுழுப்தி யுடன்கூடியது;

(1) ஞான சாமானிய அபாவமிருப்பதால், அல்லது (2) ஜன் னிய ஞானமின்மையால் என்று தார்க்கிகர் கூறும் அனுமானம் இங்குச் சம்பவிக்கமாட்டாது.

முதலாவது ஏதுவாகமாட்டாது; ஞானசாமானிய அபாவம் சித்திக்காமையாலும் பக்ஷத்தில் இவ்வேதுவை யறிய முடியாமை யாலும். ஆகையால் இரண்டாவதும் ஏதுவாகமாட்டாது; ஏனெ னின், சுழுப்தியில் மூன்று விருத்தியிருப்பதால். ஆகையால் இலிங் கம் (ஏது) இல்லை. அந்தக்காலமும் ஸ்மரணத்திற்கு விஷயமாயிரா மையால் பட்சம் சித்திக்கவில்லை. அந்தக்காலமென்றது ஜாக்கிர சொப்பனங்களின் மத்தியகாலத்தை.

அகங்காரமோ உறங்கிவிழித்த சமயத்திலேயே அநுபவிக்கப்படுகின்றது; சுழுப்தியில் அடங்கி யிருப்பதால் அதன் அநுபவமின்று. ஆகையினால் அதன் ஸ்மரணம் பொருந்தாது.

முகப் பிரதிபிம்பத்திற்கு ஆசிரயமான தர்ப்பணத்தில் செவ்வரத்தம் புஷ்பத்தின் லௌகித்திய (சிகப்புநிற) அத்தியாசத்தால் முகம் இரக்தமா யிருக்கின்றதென்னும் ஞானம் வருவதுபோல் சாக்ஷிசைதன்னியம் அகங்காரத்திற்கு ஆசிரயமாயிருப்பதால் ஸ்மரணத்திற்கு ஆசிரயமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் நான் உறங்கினேனென்றுண்டாகின்றஞானம் சமானாதிகரணப் பிரதீதியேதவிர நான் சுகியென்பதுபோல் அகங்காரம் ஸ்மரணத்திற்கு ஆசிரயமான பிரதீதியன்று;

ஸ்மிருதி, சம்சயம், விபர்யயம் ஆகிய இவை சாக்ஷிசைதன்னியத்தை ஆசிரயித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவென்னும் நியமத்தாலும், அகங்காரம் பிரமாண ஜன்னியஞானத்திற்கு ஆசிரயமா யிருக்கின்றதென்னும் நியமத்தாலும், பிரமைகளெல்லாம் அகங்காரத்தின் காரியமா யிருப்பதாலும், அப்பிரமைகளெல்லாம் அவித்தியாஜன்னிய மாகையாலுமென்க. ஆகையினாற்றான் அநாப்த வாக்கியாதிகளாலுண்டான பரோக்ஷப் பிராந்தியும் அவித்தியா விர்த்தியேயென்பது வேதாந்தியின் கொள்கையாம்.

அவ்விடத்தி (சுழுப்தியி)ல் அந்தக்கரண விர்த்தியையுண்டுபண்ணக்கூடிய சாமக்கிரி சம்பவித்தாலும் பிர

மாத்துவாபாவ (பிரமாத்தன்மையினபாவ) மாகியபிரதிபந்தகமிருப்பதால் அந்தக்கரணத்திற்குச் சாமர்த்தியமின்றாம்.

*101. நாமாதிகளில் பிரஹ்மாத்தியாசமோ இச்சாதீனமாகையால் காமாதிகள்போல் பிராந்திப்பிரமைஇவற்றிற்கு வேறான மனோவிர்த்தியே. ஆகையினாற்றான் நாமாதிகளில் பிரஹ்மபுத்தியுண்டாவது சாஸ்திரஜன்னியமாதலால் மானசிகமானகிரியையேயன்றி ஞானமன்றென்று (சங்கரபாஷியத்திற்) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இதனால் தர்க்கமும் மனோவிர்த்தி யென்பது பெறப்பட்டது.

வியாப்பியாரோபத்தினால் வியாபகாரோபமாகியதர்க்கம் இச்சாதீனமாயிருப்பதால் பிராந்திப் பிரமை இவற்றினும் வேறாயிருக்கின்றது.

தர்க்கமானது பிராந்திப்பிரமைகளினும் வேறாயிருப்பதினாற்றான் மனன நிதித்தியாசனத்தோடு கூடிய சிரவணமென்னும் பேருள்ளவேதாந்த வாக்கியவிசாரத்தில், *102. "சுரோதவ்வியః மந்தவ்வியః நிதித்தியாசிதவ்வியః" என்றற்

---

*101. நாமாதிகளில் - ருக்வேதாதி நாமங்களில்.

ருக்காதி நாமங்களைப் பிரஹ்மமாக உபாசிக்க வேண்டுமென்னும் விதியிருப்பதிங் கறிதல் வேண்டும்.

*102. (ஆத்மா) சிரவணம் பண்ணத்தக்கது, மனனம் பண்ணத்தக்கது, நிதித்தியாசனம் பண்ணத்தக்க தென்பதிதன் பொருள்.

ருடக்கத்து விதிகளும் பொருந்துகின்றன.

அந்தச்-சிரவணம் நால்வகைத்தாய அன்வய வியதிரேகமுதலிய தர்க்க வடிவமாயிருக்கின்றது.

*103. (1) திருக்கிரியான்வயவியதிரேகம்.

---

*103. (1) திருக்குக்கிரியான்வயவியதிரேகம்.
திருக்குவின்கண் கிரியைக்கிற்குத்தாதாத்மியம்—அன்வயம்.
அதன் வியதிரேகம்—அபாவம்.
சொப்பிரகாசமான திருக்குவின் தாதாத்மியத்தினாலேபெறப்பட்ட ஜடம் சத்தியமாயின், அப்போது அது சொப்பிரகாசதிருக்குவைக்காட்டிலும் வேறாக மாட்டாதென்பது தர்க்கம்.

(2) சாக்ஷிசாக்ஷியான்வயவியதிரேகம்.
சாக்ஷியின்கண் சாக்ஷியத்தின் தாதாத்மியம்—அன்வயம்.
அதன்வியதிரேகம்—அபாவம்.
நிர்விகாரமான சாக்ஷியின் தாதாத்மியத்தினால் சித்தமான சாக்ஷியமாய ஜடம் சத்தியமாயின், அப்போது அது விகாரமுடையதாகாதென்பது தர்க்கம்.

(3) ஆகமாபாயி (வருதலும் போதலுமுடைய உலகத்தின்) அவதி (எல்லை) அன்வயவியதிரேகம்.
ஆகமாபாயிகளின் அவதி—ஆத்மா.
அவற்றின் தாதாத்மியம்—அன்வயம்.
அவற்றின் வியதிரேகம்—அபாவம்.
உற்பத்திவிநாச ரகித ஆத்மதாதாத்மியத்தினால் சித்தமான கிரியம் சத்தியமாயின், அப்போது அஃது உற்பத்திவிநாச ரகிதமாகவேண்டுமென்பது தருக்கம்.

(2) சாக்ஷி சாக்ஷியான்வயவியதிரேகம்.
(3) ஆகமாபாயியவதி அன்வயவியதிரேகம்.
(4) துக்கிப்பரமப் பிரேமாஸ்பத அன்வயவியதிரேகம் என்று

(i) சமன்வயாத்தியாயம்
(ii) அவிரோதாத்தியாயம்.
(iii) சாதனாத்தியாயம்
(iv) பலாத்தியாயம்

நான்கு அத்தியாயங்களுள.

(முதலிய யென்பதனால்) அநுவிர்த்த வியாவிர்த்த அன்வய வியதிரேகமுங் கொள்க.

---

(4) துக்கிப் பரமப்பிரேமாஸ்பத அன்வயவியதிரேகம்.

துக்கியா (துக்கத்துடன் கூடியதா) ன அகங்காராதிகளுக்குப் பரமப்பிரீதிக்காஸ்பத (இட) மான ஆத்மாவின் தாதாத்மியம்—அன்வயம்.

அதன் வியதிரேகம்—அபாவம்.

பரம (மிகுந்த) பிரீதிக்கு ஆசிரயமான ஆத்மாவின் தாதாத்மியத்தினால் தோன்றுகிற அகங்காராதிகள் சத்தியமாயின், அப்போது அவை துக்கசாதனமாக மாட்டாவென்பது தருக்கம்.

(5) அநுவிர்த்த வியாவிர்த்த அன்வயவியதிரேகம்.

அநுவிர்த்தம்—(சத்ரூபத்தினால் யாவற்றினும் தொடர்ந்திருப்பது) ஆத்மா.

வியாவிர்த்தம்—வேறுபட்டிருப்பதான இரிசியம்.

அவ்வாத்மாவின் தாதாத்மியம்—அன்வயம்.

அதன்வியதிரேகம்—அபாவம்.

நான்கு அத்தியாயமுள்ள வேதாந்த மீமாம்சை(ஆராய்ச்சி) யினாற் கூறப்பட்ட வேதாந்தத்திற்கு அநுகூலமான சகல தர்க்கத்துடன் இதனையும் உபலட்சணத்தால் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

இதுபற்றி விஸ்தாரமா யறியவேண்டின் வேதாந்த கல்பலதிகையில் அறிந்து கொள்க.

இவ்வாறு சுழுப்தியவத்தையில் ஆனந்தானுபவமிருக்கின்றது. அதனை அநுபவிக்கின்றவன் சுழுப்தியபிமானியான பிராஞ்ஞனென்று சொல்லப்படுகின்றான்.

*104. விசேஷமா யறியாமையினாலும், விசேஷண

அநுவிர்த்தமான ஆத்மதாதாத்மியத்தினாற் சித்தமான வியாவிர்த்தமான பிரபஞ்சம் சத்தியமாயின், அப்போது அது வியாவிர்த்தமாக மாட்டாதென்பது தருக்கம்.

வியாவிர்த்தமான எதனிடத்தில் எது தாதாத்மியத்துடன் சேர்ந்திருக்கின்றதோ அஃது அதனிடத்திற்கற்பிதமாயிருக்கிறது; ரச்சுவினிடத்தில் மாலை, சர்ப்பம், தண்டமுதலியவை கற்பிதமாயிருப்பதுபோல; அல்லது ஜாதியில் வியக்திபோல.

*104. சுழுப்தியில் மூலாஞ்ஞானம் அவஸ்தாஞ்ஞானமென்னுமிரண்டு மிருக்கின்றன. மிகவும் அஞ்ஞானியா யிருத்தலால் பிராக்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறான். அல்லது சுழுப்தியில் துக்கசாதனமான விஷயங்களின்மையின் அவ்விஷயமன்றியிருக்கிற ஞானம் மிகவும் உத்கருஷமாயிருக்கின்றது. அந்தஞானத்தோடுகூடினவன் பிரக்ஞன். அவனே பிராக்ஞன். ஞன்-ஞானத்தோடு கூடினவன். பிராக்ஞன்-உத்கிருஷ்ட (மேலான) ஞானத்தோடு கூடினவன்.

மாகிய பதார்த்தங்களின்மையால் சுத்தஞான மிருப்பதா லும், பிராஞ்ஞனென்று சொல்லப்படுகின்றான்.

அப்போது அந்தக்கரணத்திற்கு லயமிருந்தாலும் ஜீவன் அதன் (அந்தக்கரணத்தின்) சம்ஸ்காரத்துடன் கூடி யிருப்பதால் ஜீவாபாவம் நேரிடமாட்டாது.

சர்வஞ்ஞத்தன்மையும் நேரிடமாட்டாது. ஆனால் (சுழுப்தியில்) ஈசுவரனோடுஜீவன் அபேதமென்று பிரதி பாதித்தது ஜீவனுக்குச் சரீர முதலியவற்றில் அபிமான மின்மையின் ஔபசாரிகமாம். (ஸ்மிருதிக்கு) அதன் (அந்தக் கரணத்தின்) சம்ஸ்காரம் நிமித்தகாரணமாகையால் சாக்ஷி யை ஆசிரயித்துக் கொண்டிருக்கிற காரியத்தின் (ஸ்மிருதி யின்) உபாதான கோடியில் (பக்ஷத்தில்) பிரவேசமின்மை யின் அந்தச் சம்ஸ்காரத்திற்குப் பேதமிருப்பினும் சாக்ஷி பேதமில்லை.

ஜாகரணத்திலோ அந்தக்கரணத்திற்குப் பிரமாதாவை யாசிரயித்துக் கொண்டிருக்கிற காரியத்தின் (ஸ்மிருதியின்) *105. உபாதானகோடியில் பிரவேசமிருப்பதால், அந்தக் கரண பேதத்தால் பிரமாதாவிற்கும் பேதமே.

*106. அதிக வுபாதியுடன் கூடிய சாக்ஷியே பிரமாதா வாகையால் ஸ்மரணத்திற்கு அனுபபத்தியில்லை.

---

*105. உபாதானமென்றது சாபாச அந்தக்காணத்தை.

*106. அவித்தியோபாதியேயன்றி அந்தக்காணமும் உபாதி யாயிருத்தல் அதிகஉபாதி.

மாதிருமானபிரபேதேபி பிரதிதேஹம்நபித்தியதே, ஸாக்ஷிபாஹியார்த்தவத் யஸ்மாத் ஸஆத்மேதியுச்சிய தேததஃ, வியபிசாரோமிதோயத்வத் பிரமாத்திராதேஃ, ஸ்வஸாக்ஷிகஃ ஸர்வமாத்ராத்தியபாவார்த்த ஸாக்ஷித்வாத்நததாத்மநஃ.

(இ-ள்.) தேகந்தோறும் மாதா (பிரமாதா) மானம்(பிரமாணம்) முதலியவைகட்குப்பேதமிருப்பினும், சாக்ஷிக்குப்பேதமில்லை; ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சம் போலும். ஆகையினுல் சுருதியில் யாவற்றிலும் ஆத்மாவொன்ருயிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆத்ம *107. சாக்ஷிகமானபேதம் ஒன்றற்கொன்று இருப்பதுபோல் சர்வப்பிரமாதா முதலிய அபாவங்கட்குஞ் சாக்ஷியாயிருப்பதால் ஆத்மாவிற்கு வியபிசாரமின்ரும்.

என்றுவார்த்திககாரரால் வியவகாரதசையிலுஞ்சாக்ஷி பேதத்தை நிராகரித்திருப்பதால் சுழுப்தியில் சாக்ஷிபேதத்தைச் சிலர் கற்பிப்பது மோகத்தினுலாம்.

(ஆ) ஒருவருக்கொருசமயத்தில் துக்கமாய்த்தூங்கினேனென்று ஸ்மரணமிருப்பதால் சுழுப்தியில் துக்கானுபவமிருக்கின்றது.

(சு) (1) சுழுப்திகாலத்தில் துக்கசாமக்கிரியின்மையின், துக்கமின்று; ஆதலின் நீ சொன்னது கூடாது.

---

*107. சாக்ஷிகம்—சாக்ஷிக்கு விஷயமாயிருப்பது.

(2) சுகமென்பது ஆத்மசொரூபமாகையால் நித்தியமா யிருக்கின்றது.

சயன முதலியவை நன்றாயிராமையால் துக்கமாய்த் தூங்கினேனென்பது உபசாரமாம். ஆகையால் துக்கமாய்த் தூங்கினேனென்னும் பிரத்தியயம்(ஸ்மரணம்)பொருந்தும்.

(3) அல்லது அவஸ்தாத்திரயத்தை யொப்புக்கொண்டி-ருப்பதால் சுழுப்தியிலும் துக்கம் பொருந்தும்.

(A). (1.) அங்ஙனமன்றோ, பிரமா (யதார்த்த) ஞானம்
*108. ஜாக்கிர ஜாக்கிரமாம்.

(2.) சுக்திரஜதாதிப்பிராந்தி ஜாக்கிரசொப்பனமாம்.

(3.) சிரமமுதலியவற்றால் ஸ்தப்த்திபாவம் (ஒன்றுந் தோன்றாமலிருப்பது) ஜாக்கிரசுழுப்தியாம்.

---

*108. ஜாக்கிரம்:—

1. வர்த்தமான ஜாக்கிரத்திலுண்டாகுஞ் சொரூப சாக்ஷாத்காரம் ஜாக்கிர ஜாக்கிரம்.

2. ஜாக்கிரத்திலுண்டாகுஞ் சென்ற அல்லது இனிவரும் விஷயங்களைச் சிந்தித்தலாகிய மனோராஜ்ஜியம் ஜாக்கிரசொப்பனம்.

3. ஜாக்கிரத்திற் பிராந்தியிலுண்டாகும் ஜடசொரூபமாகிய விருத்தி ஜாக்கிர சுழுப்தி.

(B). (1.) இவ்வாறு சொப்பனத்தில் மந்திராதிப்பிராப்தி *109. சொப்பன ஜாக்கிரமாம்.

(2.) சொப்பனத்திலும், நான்சொப்பனங் கண்டே னென்னும் ஞானமுண்டாவது சொப்பன சொப்பனமாம். இதனை ஜாக்கிரத்திற் சொல்லல்முடியாது.

(3.) சொப்பனுவஸ்தையில் ஏதாவதொன்று சாமானியமா யநுபவிக்கப்படுமிடத்து அது சொப்பன சுழுப்தி யாம்.

(C). (1.) சுழுப்தியவஸ்தையிலும் சுகாகாரமான சாத்விகவிர்த்தி எதுவோ அது *110. சுழுப்தி ஜாக்கிரமாம்

---

*109. சொப்பனம்:—

1. யதார்த்தமாகிய பொருளைச் சொப்பனத்திற் காணுதல் சொப்பன ஜாக்கிரம்.

2. சொப்பனத்தில் ரஜ்ஜு—சர்ப்பமுதலிய பிராந்திகளை க்காணுதல் சொப்பன சொப்பனம்.

3. கண்ட சொப்பனத்தின் மறதி சொப்பன சுழுப்தி.

*110. சுழுப்தி:—

1. சாத்வீகவிருத்தி பூர்வகமாகிய சுக சுழுப்தி சுழுப்தி ஜாக்கிரம்.

2. ராஜஸவிருத்தி பூர்வகமாகிய துக்க சுழுப்தி சுழுப்தி சொப்பனம்.

அதன் பிறகு சுகமாகத் தூங்கினேனென்று பராமரிசம்(ஸ்மிருதி) உண்டாகின்றது.

(2.) அந்தச் சுழுப்தியிலேயே ராஜசமான விர்த்தியெதுவோ அது சுழுப்தி சொப்பனமாம். பிறகு துக்கமாகத் தூங்கினேனென்று ஸ்மரணம் பொருந்துகின்றது.

(3.) சுழுப்தியில் எது தாமசவிர்த்தியோ அது சுழுப்தி சுழுப்தியாம். பிறகு நான் மிகவும் மூடனாகத் தூங்கினேனென்று பராமரிச முண்டாகின்றது.

இஃதுள்ளவாறு வசிட்டராமாயணத்திலும் வார்த்திகாமிர்த முதலிய சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

1. அத்யாத்மம்-விசுவன்-ஜாக்கிரம்.
அதிபூதம்-விராட்-சத்துவகுணம்.
அதிதெய்வம்-விஷ்ணு-பாலனம்.

2. அத்யாத்மம்-தைசஸன்-சொப்பனம்.
அதிபூதம்-இரண்ணியகர்ப்பன்-இரஜோகுணம்.
அதிதெய்வம்-பிரஹ்மா-சிருஷ்டி.

3. அத்யாத்மம்-பிராக்ஞன்-சுழுப்தி.
அதிபூதம்-அவ்வியாகிர்தம்-தமோகுணம்.
அதிதெய்வம்-ருத்திரன்-பிரளயம்.

---

3. தாமசவிர்த்தி பூர்வகமாகிய காட (ஆழ்ந்த) சுழுப்தி சுழுப்தி சுழுப்தி.

இவ்வாறு அத்யாத்மம், அதிபூதம், அதிதெய்வ மூன்று மொன்றாயிருத்தலால், 'பிரணவத்தின் மூன்று *111. அவயவங்களுடன் கூடினவர்களாயும் உபாதியுடன்கூடினவர்களாயுமிருக்கும் இவர்களை' *112. ஏகமாக உபாசிக்கின்,

111*. மூன்றவயவங்கள் - அகார, உகார, மகாரங்கள்.

112*. "பிரணவத்தை ஆன்மவடிவப்பிரஹ்மமாகச்சிந்தித்தல் பிரணவவுபாசனையாம். பிரணவாக்ஷரம் பிரஹ்ம சொரூபம். அந்தப் பிரணவ சொரூபப் பிரஹ்மம் நானென்றிடைவிடாது தன் புத்தி விருத்தியை நிறுத்துவது தான் இங்குச் சிந்தித்தலென்பது. பிரணவமானது அகாரம், உகாரம், மகாரம், அமாத்திரையென நான்கு மாத்திரைகளுடையதாம். இம்மாத்திரைகள் பாதங்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். இங்ஙனமேபிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும்நான்கு பாதங்களுண்டு. விராட்டு, இரணியகருப்பன், ஈசுவரன், தத்பத லக்ஷியமான ஈசுவரசாக்ஷி இந்நான்கும் பிரஹ்மத்தின் பாதங்களாம். விசுவன், தைசதன், பிராக்ஞன், துவம்பதலக்ஷியமான ஜீவசாக்ஷி இந்நான்கும் ஆத்துமாவின் பாதங்களாம். பிரணவத்தை உபாசிக்குமிடத்து (1) பிரணவத்தின் முதற்பாதமாகிய அகாரத்தையும், ஆத்மாவின் முதற்பாதமாகிய விசுவனையும், பிரஹ்மத்தின் முதற்பாதமாகிய விராட்டையும், (2) பிரணவத்தின் இரண்டாம்பாதமாகிய உகாரத்தையும், ஆத்மாவின் இரண்டாம் பாதமாகிய தைசதனையும், பிரஹ்மத்தின் இரண்டாம்பாதமாகிய இரண்ணியகருப்பனையும்,(3) பிரணவத்தின் மூன்றாம்பாதமாகிய மகாரத்தையும், ஆத்மாவின் மூன்றாம்பாதமாகிய பிராக்ஞனையும், பிரஹ்மத்தின் மூன்றாம்பாதமாகிய ஈசுவரனையும்,(4)பிரணவத்தின் நான்காம்பாதமாகிய அமாத்திரையையும், ஆத்மாவின்நான்காம்பாதமாகிய துவம்பதலக்ஷியமான

இரண்ணிய கர்ப்பலோகப்பிராப்தியும் அந்தக்கரண சுத்தி வாயிலாகக் கிரமமுத்தியு முண்டாகின்றன.

இந்த உபாதிகளை நிராகரணஞ் செய்வதாலுண்டாகுஞ் சாக்ஷிசைதன்னியமாத்திர ஞானத்தினால் சாக்ஷாத்தாகவே மோக்ஷமுண்டாகின்றது.

ஆகையால், அவஸ்தாத்திரய சகித (கூடிய) விசுவ, தைசத, பிராக்ஞர்களாகிய மூவரும் அவித்தியா சொரூபராகையால் திரிசியமாக விருக்கின்றனர்; திரிசியமாகையால் மித்தையாம்; ஆனதினால், அநுபகித(உபாதியற்றவை)னையும், கேவலனையும், துரியனென்னும் பெருள்ளவனையு முள்ள சுத்தசாக்ஷியே நானாயிருக்கிறேன்.

இவ்வாறு வியவகாரத்தில் சர்வ வியவஸ்தையும் பொருந்துமாகையால், பரமார்த்தத்தில் யாதொரு வியவஸ்

ஜீவசாக்ஷியையும், பிரஹ்மத்தின் நான்காம்பாதமாகிய தத்பத லக்ஷியமான ஈசுவரசாக்ஷியையும், அபேதமாகச் சிந்தித்தல் வேண்டும். இப்படிச் சிந்தனைசெய்கிறவன் சித்த சாந்தியை யடைவதேயன்றி, மறுமையிற் பிரமலோகத்தையடைந்து பிரமனுக்குச் சமானமாகப் போகத்தை யனுபவிப்பன். பிரமலோகத்திற் றமோகுண ரஜோ குணங்கள் சிறிதுமின்றிச் சத்துவகுணமே பிரதானமாயிருப்பதால் அந்த லோகத்திற்சென்ற பிரணவவுபாசகன் குருபதேசாதி சாதனங்களின்றியே தத்துவஞான முதிக்கப்பெற்றுப் பிரமதேவனோடு மோக்ஷமுமடைவன்." இவ்வாறு மோட்சசாதனவிளக்கங் கூறுகின்றது.

தையுமிராமையினால், யாதோர் அநுபபத்தியுமின்றாம். இவ் விஷயம் வேதாந்த கல்பலதையில் நம்மால் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்கு விரிவஞ்சிச் சுருக்கிக் கூறினம்.

அவதாரிகை.

ஜாக்கிர, சொப்பன, சுழுப்தியென்னு மூன்றவஸ்தைகளுடன் கூடிய அவ்வபிமானிகளான மூவரும் மித்தையாகையால் அவர்களின் சாக்ஷியும் மித்தையாகவேண்டும்; விசேஷமிராமையினென்றாசங்கித்து விசேஷம் (பேதம்) கூறுவதால் சாக்ஷி சத்தியமென்று சொல்லுகின்றார்.

*113. அபிவியாபகத்வாத் ஹிதத்வபிரயோகாத்
ஸ்வதஸ்ஸித்தபாவாதநந்யாசிரயத்வாத்
ஜகத்துச்சமேதத்ஸமஸ்தம்ததந்யத்
ததேகோவசிஷ்ட: சிவ: கேவலோஹம். (9)

---

*113. வியாபகத்வாத் அபி—வியாபகமா யிருப்பதாலும்,
ஹிதத்வபிரயோகாத்—இதமாய புருஷார்த்தத்தை யுபதேசித்திருப்பதாலும்,
ஸ்வதஸ்ஸித்தபாவாத்—சுவப்பிரகாச ஞானரூபமா யிருப்பதாலும்,
அநந்நியாசிரயத்வாத்—வேறு ஆசிரயமின்மையாலும்,
ததந்யத்—அந்தப்பிரஹ்மத்தினும் வேறான,
சமஸ்தம்—சமஸ்தமான,

'நதிரிஷ்டேः திருஷ்டாரம் பஸ்யேः' என்று சாக்ஷியைப் பிரகிருதமாக வைத்துக்கொண்டு "அதோந்யதார்த்தம்—இந்தச் சாக்ஷியைவிட மற்றையவெல்லாம் நாசமுள்ளவை" என்று சுருதியிற் கூறியிருப்பதால் சாக்ஷியைவிட மற்ற சாக்ஷியங்களான ஜகத்தெல்லாம் துச்சம்; சாக்ஷியோ அங்ஙனமன்றும். (ஏனெனின்) *114. பாதத்திற்கு அவதியாயிருப்பதாலும், பிராந்திக்கு அதிஷ்டானமாயிருப்பதால் அஞ்ஞாதமா யிருப்பதாலும், அதன் பாதத்தைக் கிரகிக்கின்ற ஹேதுவின்மையாலும் என்றற் றொடக்கத்து அநுமானாதிகள் 'அபி' சப்தத்தின் அர்த்தமாம்.

"அதயத் அல்பம் தத்மர்த்தியம்—சிறியதுயாது அது நாசமுடையது"

ஏதத்—இந்த,
ஜகத்—உலகம்,
துச்சம்—மித்யை,
தத்—ஆகையால்,
ஏக:—அத்விதீயனும்,
அவசிஷ்ட:—சர்வதுவைதத்திற்கும் பாதமிருப்பினும் பாதமற்றவனும்,
கேவல:—நிர்த்தர்மகனும்,
சிவ:—பரமாநந்தபோத ரூபனும்,
அஹம்—நான் (இருக்கிறேன்).

*114. பாதத்திற்கு அவதியா யிருப்பதாலும்—சேதனம் பிறவற்றின் பாதத்திற்கு அவதி (எல்லை) யாயிருப்பதாலும்.

என்னும் சுருதியால் பரிச்சின்னத் தன்மையும் துச்சத் தன்மையும், சமவியாப்தமா யிருப்பதால், *115. பரிச்சின்னத்துவம் நிவிர்த்தியாகும்போது துச்சத்துவம் நிவிர்த்தியாகின்றதென்று 'வியாபகத்வாத்' என்னும் பதத்தாற் சொல்லுகின்றார்.

"சர்வம் கல்விதம் பிரஹ்ம—இவையாவும்பிரஹ்மமே" என்று (பிரஹ்மத்திற்குச்) சர்வாத்மத்தன்மை யுபதேசித்திருப்பதால் அது தேசகால அபரிச்சின்னமா யிருக்கின்றது.

ஆகாசாதிகளோ, தேச கால பரிச்சின்னமா யிருப்பினும் *116. ஆபேட்சிகமகத்துவமாயிருப்பதால் வியாபகத்துவம் ஔபசாரிகம்.

---

*115. யாண்டுப் பிருதிவி ஆண்டுக் கந்தம், யாண்டுக் கந்தம் ஆண்டுப் பிருதிவி யென்னும் வியாப்திபோல் பரிச்சின்னத் தன்மையுந்துச்சத்தன்மையும் சமவியாப்தியுடையன.

*116. மகத்துவம் (வியாபகத்தன்மை) - ஆபேட்சிகம், நிராபேட்சிகம் என இருவகைத்து.

i. எந்த வஸ்து எந்தப்பதார்த்தத்தை யபேட்சித்து மகத்துவமாகவிருக்கின்றதோ, எதையபேட்சித்து மகத்துவமாக வில்லையோ அஃது ஆபேட்சிக மகத்துவமுடையதாம். எங்ஙனம்? பிருதிவியாதிகளை அபேட்சித்து மாயை மகத்துவமா யிருக்கின்றது; சேதனத்தை அபேட்சித்து அங்ஙனமில்லை, ஆகையால் மாயை ஆபேட்சிக மகத்துவ முடையதாம்.

(ஆ) ஆத்மா சர்வவியாபகமாயிருப்பதால் நித்தியமா யிருக்கின்றது.

நித்தியமா யிருப்பதாலும் பாவரூப மாகையாலும் துக்கநிவிர்த்தி (அபாவ) ரூபமன்றாம். சுகமும் அநித்திய மாகையால் அதற்கு நித்தியமான ஆத்மசொரூபத்துவம் பொருந்தாது; ஆகையால் சுகரூபமுமன்றாம். ஆத்மசொரூப மான மோக்ஷம் புருஷார்த்தமேயன்று.

(ச) இதற்குச் சமாதானம் 'ஹிதத்வபிரயோகாத்' என் னும் பதத்தாற் கூறுகின்றார். ஹிதத்வம்-புருஷார்த்தம்.

(1) "ததேதத்பிரேயஃ புத்திராத்பிரேயோ வித்தாத் பிரேயோ அன்னியஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாத் அந்தர தரம்யதய மாத்மா—தனத்தைவிடப் புத்திரன்பிரியம், புத்திரனை விடச் சரீரம்பிரியம் யாவற்றினும் ஆந்தரமான ஆத்மா பிரியம்."

(2) "யோவைபூமாதத்ஸுகம்—எது பூமாவோ (வியா பகமோ) அது சுகம்."

---

ii. எந்தவஸ்து எல்லாவற்றையும் அபேட்சித்து மகத்துவமாக விருக்கின்றதோ அது நிராபேட்சிக மகத்துவமுடையதாம். எங் ஙனம்? பிருதிவியாதி யாவற்றையும் அபேட்சித்துச் சேதனம் (பிரஹ்மம்) மகத்தாயிருக்கிறது. ஆகையால் அது நிராபேட்சிக மகத்துவ முடையதாம்.

சேதனத்திற்குச் சமானமாகவாவது அதிகமாகவாவது வேறு எதுவும் மகத்துவமாக இன்மையின், அதுவே எல்லாவற்றினும் மகத்துவ முடையதாமென்பதிங் கறியத்தக்கது.

(3) "ஏஷ ஏவபரமாநந்தः—இதுவே பரமாநந்தம்."

(4) "விஞ்ஞாநமாநந்தம் பிரஹ்ம—இந்தப் பிரஹ்மம் விஞ்ஞானமாயும் ஆனந்தமாயு மிருக்கின்றது.

என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளால் அந்த ஆத்மா பரமானந்த ரூபமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் நீ கூறிய ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது.

அந்தச்சுகம் நித்தியமாயிருந்தாலும் உலகத்தில் கர்மத்தினாலுண்டான அந்தந்த அந்தக்கரண விர்த்தியிற் பிரகாசித்திருப்பதால் அதற்கு உற்பத்தி விநாசம் ஔபசாரிகமாம். அது (சுகம்) அஞ்ஞானத்தினால் மறைபட்டிருப்பதால் அடையாதது அடைந்ததுபோல் ஞானமாத்திரத்தினால் அவித்தியா நிவிர்த்தியுண்டாக அஃது அடைந்தது போலாகின்றது. ஆனதினால் அதனை உத்தேசித்து முமுக்ஷையைக்குப் பிரவிர்த்தி பொருந்தும்.

அத்தியஸ்தமாயும் துக்கரூபமாயுமிருக்கின்ற இப்பிரபஞ்சத்திற்கு (ஆத்மா) அதிஷ்டானமா யிருப்பதால் அதுவே அபாவரூபமா யிருக்கின்றது. அங்ஙனம் துக்காபாவரூபமா யிருப்பதாலும் அதுவே புருஷார்த்தமாம்.

(ஆ) மோக்ஷத்திற் சுகம் (1) அறியப்படுகின்றதா? (2) அன்று?

(1) முதலாவது பக்ஷங்கூடாது; மோக்ஷகாலத்தில் சரீராதிகளின்மையின் அதனை (சுகத்தை)ப் பிரகாசம்

பண்ணுவதற்குச் சாமக்கிரியின்றும். அங்ஙனம் பிரகாசிப் பிக்கச் சாமக்கிரி யில்லாவிடினும் அதன் ஞானத்தையொப் புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் சம்சாரதசையிலும் அறியும்படி நேரிடும்.

(2) இரண்டாவது பக்ஷமுங் கூடாது; ஏனெனின், அது (அறியப்படாதசுகம்) அபுருஷார்த்தமாய்விடும். அறியப்ப டுஞ் சுகமே புருஷார்த்தமாம். சர்க்கரை தன்னைப் புசிக்கிற வனுக்குச் சுகத்தை யுண்டுபண்ணுவதுபோலும்.

(ங) விஷ்ணுபாவம் மோட்ச மன்று; விஷ்ணு சந்நிதியி லிருந்து விஷ்ணுவை யறிவதுவே மோட்சமென்பது சில வைஷ்ணவர்களுடைய கொள்கை.

இதற்குச் 'சுதசித்தபாவாத்' என்னும் பதத்தாற் சமா தானங்கூறுகின்றார்.

சொப்பிரகாச ஞானசொரூபமா யிருப்பதால் நீசொன் னது பொருந்தாது.

சம்சாரதசையில் ஆத்மாவினுடைய சொரூபம் அவித் தையினால் மறைபட்டிருப்பதால் பரமானந்த வடிவமாகப் பிரகாசிக்கவில்லை. ஆயினும், தத்துவ வித்தையால் அவித் தியாநிவிர்த்தியுண்டாகச் சொப்பிரகாசமா யிருப்பதால் சுயமே பரமானந்தரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்றது. அதற்குப் பிரகாசகாபேக்ஷையின்று.

(ஆ) சுகம் சொப்பிரகாசஞான சொரூபமா யிருந்தாலும் ஆத்மசொரூபமன்று. ஞானமென்பது * தாது (பகுதி) அர்த்தரூபமாகையால் கிரியாரூபமா யிருக்கின்றது; கிரியாரூபமாயிருப்பதால் ஆசிரயத்தோடுகூடி யிருக்கின்றது. நான் அறிகின்றேனென்னும் பிரதீதியுண்டாவதாலும் நான்ஞானமாயிருக்கின்றே னென்னும் பிரதீதி யுண்டாகாமையாலும் எங்ஙனம் அத்வைதவாதங்கூடும்?

(ச) இதற்கு 'அநந்யாசிரயத்வாத்' என்னும் பதத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார்.

"யத்சாக்ஷாத் அபரோக்ஷாத் பிரஹ்ம— எந்தப் பிரஹ்மம் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறதோ", "அயமாத்மா சர்வாந்தர:—இந்தவாத்மா சர்வத்திற்கு முள்ளாயிருக்கிறது" "சத்தியம் ஞானம் அநந்தம்பிரஹ்மம்", "விஞ்ஞான மாநந்தம் பிரஹ்ம"

என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகளால் சொப்பிரகாச ஞாநாநந்த வடிவமே ஆத்மா என்பது பெறப்படும்.

அந்தக்கரண முதலிய உபாதியின் தாதாத்மியாத்தியாசத்தாலும் அதன் விர்த்தியின் ஞானத்தியாசத்தாலும் நான் அறிகிறேனென்று ஞானத்திற்கு ஆசிரயமானபிரதீதி பொருந்தும். தாதுவர்த்தமாகிய கிரியாரூபத் தன்மையும், உற்பத்தி விநாசமும் அந்தக்கரண விர்த்திக்கேயாம்.

ஞெப்திரூபமான முக்கிய ஞானம் சர்வாதிஷ்டான மாகையால் அன்னியத்தை ஆசிரயித்துக் கொண்டிருப்பதன்று; ஆதலின் துவைதம் சம்பவிக்கமாட்டாது.

இதனால் ஞானசொரூபமாயும் சுகசொரூபமாயுமிருக்கின்ற ஆத்மா சத்தியமென்றும், அதனினும் வேருனவை யெல்லாம் அசத்தியமென்றுஞ் சித்திக்தன.

அவதாரிகை.

சர்வஜகத்தும் துச்சமாயின், அதனை நிஷேதிப்பதால் ஆத்மதத்துவ ஞானமுண்டாக மாட்டாது; சசவிஷாணம் (முயற்கொம்பு) நிஷேதிக்கப்படுவதின்று. ஓரிடத்தில் அறியப்பட்டவஸ்து மற்றேரிடத்தில் நிஷேதிக்கப்படுவது நியாயம். ஆகவே, நிஷேதத்திற்கு வேறுவிதமான பொருத்தமின்மையின், ஜகத்து துச்சமன்றென்னும் ஆக்ஷேபத்திற்குத்தரங் கூறுகின்றார்.

*117. நசைகம் ததந்யத்துவிதீயம் குதஃ ஸ்யாத்
நவாகேவலத்வம் நசாகேவலத்வம் நசூந்யம்,
நசாசூந்யமத்வைதகத்வாத் கதம்ஸர்வவேதாந்தஸித்தம்
பிரவீமி. (10)

---

*117. ஏகஞ்சந—ஒன்றுமில்லை,
ததந்யத்—இவ்வொன்றினும் வேருய,

ஏகத்துவமாகிய (ஒன்றன்தன்மை யென்னும்) எண்ணிக்கையோடு கூடியது ஏகம்; அபேக்ஷாபுத்தி ஜன்னியமான துவித்வ சங்கியையோடு கூடியது துவிதீயம்.

ஆகையால் ஒன்றிராதபக்ஷத்தில் இரண்டாவதிருக்கின்றதென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

துவிதீயமென்பது மூன்று முதலியவைகட்கும் உபலக்ஷணமாம். "ஏகமேவாத்விதீயம்" என்னுஞ் சுருதியினால் ஏகத்துவம் பிரதிபாதிக்கப் படுகின்றதென்று ஆக்ஷேபிப்பதும் சரியன்றென்று 'நவாகேவலத்வம்' என்பதனாற் சொல்லுகின்றார்.

துவிதீயம்—இரண்டாவது,
குத:—எக்காரணத்தால்,
ஸியாத்—இருக்கும்,
கேவலத்வம்வாந—ஏகத்துவமுமில்லை,
அகேவலத்வம்சந—அநேகத்துவமுமில்லை,
சூன்யம்ந—சூன்யமுமன்று:
அசூன்யஞ்சந—அசூன்யமுமன்று,
(அஃதாவது சத்தியத்துவ ஞானத்துவமுதலிய தர்மங்களுடன் கூடியதுமன்று)
அத்வைதகத்வாத்—துவைதமின்மையின்,
கதம்—எப்படி,
சர்வவேதாந்தசித்த—எல்லாவுபநிஷத்துக்களாலும் சித்திக்கப்பட்டிருப்பதை,
பிரவீமி—சொல்லுவேன்

'கேவலத்துவம்ந'—ஏகத்வம் இன்று; அஃது அவித்தியா ஜன்னியமாயிருப்பதால்.

சுருதியினுல் ஆத்மாவிற்கு ஏகத்துவம் பிரதிபாதிக்கப்படாத பக்ஷத்தில் அப்போது பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாண வசத்தால் அனேகத்துவமே கிரகிக்கப்படுமென் றுபேக்ஷிப்பதும் உசிதமன்றென்று 'நசாகேவலத்வம்' என்பதனுற் சொல்லுகின்றனர்.

" நேகநாநாஸ்திகிஞ்சந " , " ஏகமேவாத்விதீயம் ",

"அதாத ஆதேசோநேதிநேதி—பிறகு ஆகையால், இதுவுமன்று இதுவுமன்றென்றுபதேசம்" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளால், அகேவலத்துவமும் (அனேகத்துவமும்) இன்ரும். ஆனுல் எல்லாவற்றையும் நிஷேதித்திருப்பதால் சூனியமாகவேயிருக்கவேண்டுமென்றுபேக்ஷிப்பதும் உசிதமன்றென்று 'நசூன்யம்' என்பதனுற் சொல்லுகின்ருர்.

சூன்னியம்ந—சூனியமன்று,

"அசந்நேவஸபவதி அஸத்பிரஹ்மேதி வேதசேத் அஸ்திபிரஹ்மேதி சேத்வேதா ஸந்தமேனம் ததோவிது:—எவன் பிரஹ்மத்தை யசத்தென்றறிகிருனே அவன் அசத்தாய் விடுகிருன். பிரஹ்மமிருக்கிற தென்றறிந்தானுயின் அவனைச் சத்தென்றறிகின்ருர்கள்." "சத்தியம் ஞானம் அநந்தம்பிரஹ்ம", "சதேவசோம்ய இதம் அக்ரஆஸீத்—இது சிருஷ்டிக்கு முன் சத்தாகவே இருந்தது" என்று

உபக்கிரமித்து (தொடங்கி) "ஐததாத்மிய மிதம்சர்வம் தத்சத்தியம் ஆத்மா தத்துவமசி—இவ்வுலகமெல்லாம் ஆத்ம சொரூபமே, அந்தக்காரண வஸ்து சத்தியம், அது ஆத்மா, அது நீ."

என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகளால் அது சத்திய மென்று கூறியிருப்பதாலும், சகலப்பிராந்திக்கும் அதிஷ்டானமா யிருப்பதாலும், சர்வபாதத்திற்கும் அவதியா யிருப்பதாலுஞ் சூனியமன்றாம்.

ஆனல் சத்தியத்துவம், ஞானத்துவ முதலிய தர்மங்களுடன் கூடியதாகுமேயென் றசங்கிக்கக்கூடாதென்று 'நசாசூன்யம்' என்பதனாற் கூறுகின்றார்.

அசூன்னியம்—சூனியமன்று.

ஏகம், அத்விதியமென்னு மிரண்டுபதங்களால் சர்வ பேதங்களும் நிஷேதிக்கப்படினும் ஏவ (ஏ) காரத்தினல் தர்ம தர்மியாவாதி பேதத்தை நிஷேதித்திருப்பதால் மேற் கூறிய யாவற்றிற்குங் காரணத்தை 'அத்வைதகத்வாத்' என்பதனாற் கூறுகின்றார்.

இரண்டா யிருக்கின்றது துவிதம்; அதன் பாவம் துவைதம்.

"இரண்டோடு கூடியது துவிதம், அதன்பாவம்துவைதம்" என்று வார்த்திகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அந்தத் துவைதமானது எவ்விடத்திலில்லையோ அஃது அத்வைதமென்பது 'அத்வைதத்வாத்' என்பதன் அர்த்தமா.

“ சலில ஏகோ திருஷ்டா அத்வைத:— ஜலம்போல் நிர்மலமாயும் ஏகமாயும் அத்வைதமாயும் இருக்கின்ற சாக்ஷி ”

என்று சுருதி யிருப்பதால், அபாவஞானத்தில் பிரதியோகி ஞானங் காரணமென்று சொல்வது இலாகவமா (எளிதிற்கோடலா) கையாலும், த்வைதத்தை அநிர்வசநீய மென்றொப்புக்கொண்டிருப்பதாலும், அதுபிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கு வேத்தியமா (அறியப்பட்டதா) யிருக்கின்றது. ஆதலின் அதன் (த்வைதத்தின்) நிஷேதம்பொருந்துமென்பது ‘அத்வைதசக்ஸாத்’ என்பதன் பொருள்.

ஆனால் இத்தன்மையுள்ள ஆத்மா அங்குலி நிர்த்தேசத்தால் (விரலினாற் சுட்டிக் காட்டுதலால்) பிரதிபாதிக்கத் தக்கதென் றுசங்கிக்கக்கூடாதென்று ‘கதம் பிரவீமி’ என்பதனாற் கூறுகின்றனர்.

‘ கிம் ’” என்னும்பதத்திற்கு ஆக்ஷேபமென்றர்த்தம்.

அத்வைதமா யிருப்பதால் வாக்கிற்கு விஷய மாதல் இல்லை.

“அவசநேநைவ ப்ரோவாச—சொல்லாமற் சொன்னார்.”

“யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்பிராப்ய மநஸாஸ:—எதினின்றும் மநதுடன் வாக்கும் அறியாமல் திரும்பிவருகின்றதோ”, “நவிஜ்ஞதே: விஜ்ஞாதாரம் விஜா

நீயாத்—ஞானத்திற்கு (மனோவிர்த்திக்கு) ப் பிரகாசமான சாக்ஷி சொரூபத்தை யறிய முடியாது" என்றற் ருெடக்கச் ருச்சுருதிகளால் எங்ஙனம் (பிரஹ்மதத்துவத்தைச்) சொல் லக்கூடும் ?

வாக்கிற்கு விஷயமின்றிப் போனல் அதன் விஷயத்தில் வேதாந்தங்கள் எங்ஙனம் பிரமாணமாகக் கூடுமென்று ஆக்ஷேபிப்பையாயின், அது கூடாது.

ஆத்மா அவிஷயமா யிருந்தாலும் அதன் ஆகாரமான விர்த்திமாத்திரத்தினல் அதன் அவித்தியா நிவிர்த்தி யுண் டாவதால் வேதாந்தங்கள் பிரமாணமா மென்று 'சர்வ வேதாந்த ஸித்தம்' என்பதனுற் கூறுகின்றார்.

"யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம் மதம்யஸ்ய நவேதஸ: அவிஞ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஞ்ஞாதம் அவிஜாநதாம் என் மனஸா நமநுதே யேநாஹுர்மநோமதம் ததேவ பிரஹ் மத்துவம் வித்தி நேதம் யதிதம் உபாஸதே."

(இ-ள்.) எவனுக்குப் பிரஹ்மம் தன்னு லறியப் படவில்லை யென்றெண்ணமோ அவனல் பிரஹ்மம் அறியப்பட்டது; எவனுக் குப் பிரஹ்மம் அறியப் பட்டதாக எண்ணமோ அவன் அறியாத வனே. அறிந்தோமென் றெண்ணமுள்ளவர்கட் கறியப் படாத தாகவும், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் அறியப்படமாட் டாதென்னும் எண்ணமுள்ளவர்கட் கறியப்பட்டதாகவும்,எது மன தினு லறியப்பட மாட்டாதோ, எதனல் மனது அறியப்படுகின் றதோ அதனையே பிரஹ்மமென்றறி. எது இது இது வென்று உபாசிக்கப் படுகின்றதோ அதனைப்பிரஹ்மமென்றறிதல் கூடாது.

என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகள் ஆத்மா அவிஷய மென்று காட்டுகின்றன. ஆகையால் சர்வ வேதாந்த சித்தமான வஸ்துவை எங்ஙனஞ் சொல்லுவேன்.

இங்ஙனம் வேதாந்த வாக்கிய ஜன்னிய அகண்டாகார விர்த்தியினால் அவித்தை, அவித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்ட அனர்த்தம் இவை நிவிர்த்தியாகவே பரமானந்த ரூபனாய்க் கிருதகிர்த்திய னாகின்றா னென்பது சித்திக்கது.

நஸ்தௌமிதம் வியாஸ மசேஷமர்த்தம் சமக்ஷிப
ஸூத் திரைரபியோப பந்த! விநாபிஸூத்ரை: சங்கிரதிதா கிலார்த்
தம் தம்சங்கரம் நௌமி ஸுரேச்வரஞ்ச.

(இ-ள்.) எந்த வியாசர் எல்லாச் சூத்திரங்களாலும் சமஸ்த அர்த்தங்களையும் சொல்லவில்லையோ அந்தவியாசரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்றேன். சூத்திரமன்றிச் சமஸ்த அர்த்தங்களையும் நிரூபித்த சங்கராசாரியரையும் சுரேசுவரா சாரியரையும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன்.

லகுரபி பஹு வாக்துவஹ:
சிந்தாமணி ரிவசி பந்தோயம், மநுருகதோ
முநிநா விஹிதோ குணிநாம் விநோதாய.

(இ-ள்.) இந்தக்கிரந்தம் சிறியதா யிருப்பினும் வெகு அர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; சிந்தாமணி போலும். இது மநுருதனனென்னுஞ் சந்நியாசியால் குணவான்களின் சந்தோஷநிமித்தம் செய்யப்பட்டது.

யதத்தர ஸௌஷ்டவம்கிஞ்சித் தத்குரோரேவ
மேநஹி யதத்ராஸௌஷ்டவம்
கிஞ்சித் தந்மமைவ குரோர்நஹி.

(இ-ள்.) இக்கிரந்தத்திலுள்ள குணம் என்குருவின் பாலது) தோஷமோ என்பாலதன்றிக் குருவின்பால தன்று. (3

பஹுயாசனயா மயாய மக்போ
பலபத்ரஸ்ய கிர்தேகிர்தோ நிபந்த:
யதுஷ்ட மிஹாஸ்தி யச்சதுஷ்டம்
ததுதாரா: ஸுதியோ விவேசயந்து.

(இ-ள்.) ஆசாரியர்கட்குச் சேவகரான பலபத்திர ரென்னும் பேருள்ள பிரஹ்மசாரி பெரியகிரந்தங்களில் (தமக்குப்)பிரவிர்த்தி யுண்டாகாமையின், எளிதிற் றத்துவ மறியவேண்டு மென்று பல முறை எம்மை வேண்டிக்கொண்டமையின், அவர் பொருட்டு இச் சிறுகிரந்தம் (எம்மாற்) செய்யப்பட்டது.

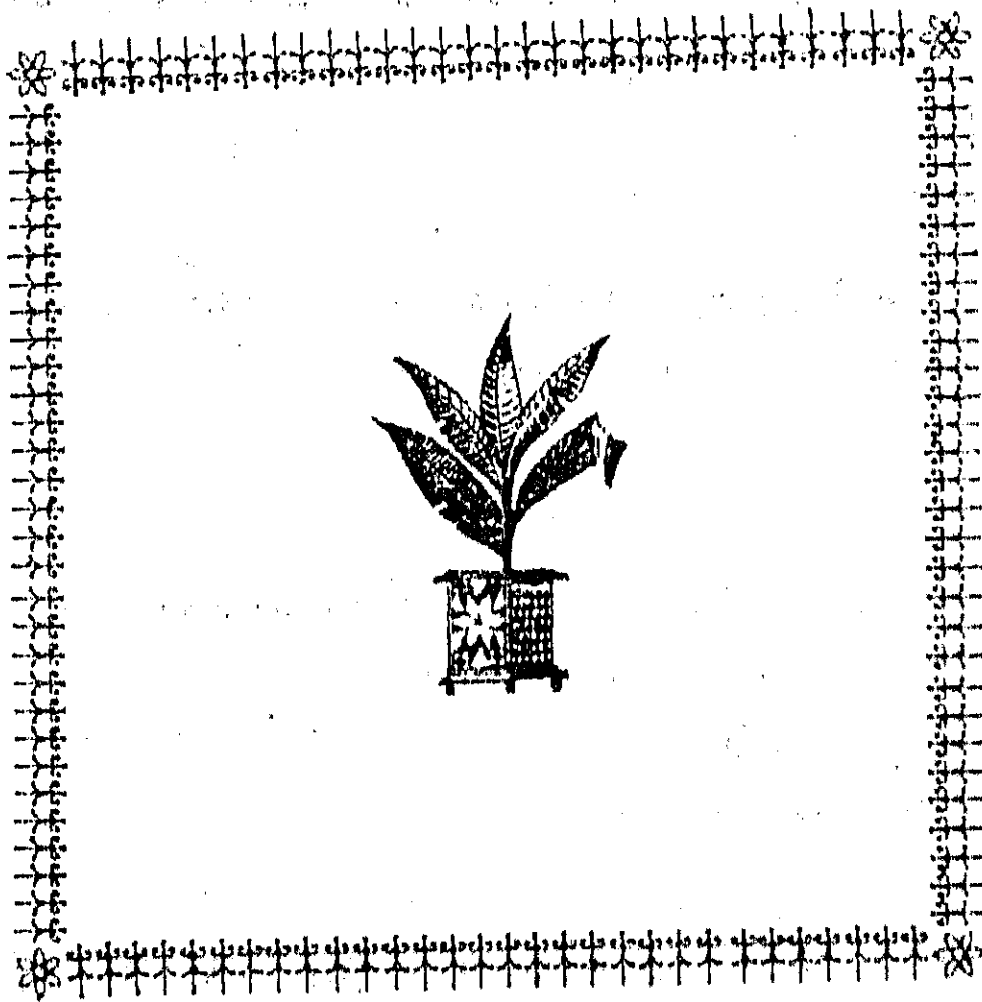
இக்கிரந்தத்தில் குணதோஷங்க ளிருக்கின்றனவா வென்று அருளை முதலிய தோஷமற்ற வித்துவான்கள் விசாரித்துப் பார்ப்பாராக.

ஸ்ரீபரமஹம்ஸ பரிவிராஜகாசாரிய விசுவேசுவர சரஸ்வதி பகவத்பாத பூஜ்ஜியசிஷ்ய ஸ்ரீமதுசூதனசரஸ்வதியவர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட சித்தாந்த பிந்து வென்னும் கிரந்தம்

முற்றிற்று.

குருவே துணை.

ஓம்

தத்சத்

பரப்ரஹ்மணே நம:.

தசகம்.

ஓதுமண்ணிலை புனலுமிங்கிலை யொளிருந்தேயிலை காலிலை
பூதவிண்ணிலை யிந்திரியமிலை புகன்றவைகளின் றிரளிலை
யேதுமேவிய சாரமேவி யிறப்பதாலிச் சுழுத்தியின்
மீதியாயுள பூரணானந்த மேனியான சிவோகமே. (௧)

சாதியுமிலை யாச்சிரமுமிலை சாதியாச்சிரம தருமமா
நீதியுமிலை தாரணையிலை நிதித்தியாசன யோகமே
யாதியுமிலை கற்பனையப வாதவாசிரய மாதலாற்
சோதியாய்நிலை நின்றபூரண சுத்தரூப சிவோகமே. (௨)

தந்தைதாயிலை தேவருமிலை தங்குலோகங் களுமிலை
சந்தவேதங்க ளில்லையாகங்கள் சகலதீர்த்தங் களுமிலை
தொந்தமற்ற சுழுத்தியிற்றொட ராதுநீங்குத லான்மகா
னந்தபூரண சத்தியகேவல ஞானசித்த சிவோகமே. (௩)

பன்னுசாங்கிய சைவமுமிலை பாஞ்சராத்திர முமிலை
யுன்னுசைனமீ மாஞ்சையுமிலை யுலகுண்மற்ற மதமிலை
துன்னுஞானிக ளநுபவப்பிர சித்ததூய சொரூபமாய்ப்
பின்னமேயற நின்றபூரணப் பிரமமென்ற சிவோகமே. (௪)

பகருமேலிலை கீழிலைப்பர வுள்ளிலைப்புற முமிலை
யகலமேநடு வில்குறுக்கிலை யாகிழக்கிலை மேற்கிலை
ககனமென்ன நிறைந்தகண்டசிற் ககனகேவல ரூபமாய்ச்
சுககனச்சுக தாதிபேத விகீனசுத்த சிவோகமே. (௫)

வெள்ளையுமில்லை கருமையுமில்லை வேறுபீத சிவப்பில்லை
குள்ளமுமில்லை நெடியதுமில்லை குறைபெருத்தலு மில்லையே
தள்ளியித்தனை ரூபமுந்தவி ராதசோதி சொரூபமா
யுள்ளபூரண ஞானவின்ப வுபாதியீன சிவோகமே. (௬)

சாத்திரந்தனைப் போதிப்பானில்லை சாத்திரம்படிப் பானில்லை
சாத்திரமில்லை பாடமுமில்லை சாற்றுநீயில்லை நானில்லை
சாத்தியாதி சகத்திலச்சல மற்றுமிஞ்சுத லான்மகா
சாத்திரப்பொரு ளானபூரண சாந்தபோத சிவோகமே. (௭)

சாக்கிரமில்லை சொப்பனமில்லை சார்சுழுத்தி யில்லையிற்
றூக்குவிச்வனிற் றைசதனில்லை தங்குபிராஞ்ஞனு மில்லைமூன்
றூக்கையுமில்லை யவையவித்தை விகாரமாதலி னாலிவை
நீக்கிநின்றிடு துரியபூரண நித்தபோத சிவோகமே. (௮)

அதிவியாபக மாதலாலழி வற்றதத்துவ மென்றதாற்
சுதசித்தப்பொரு ளானதாற்றனில் வேறொன்றைத்தொட ராத
சுததமாயுள சிவமொழிந்திவண் சகமெனும்பொரு ளேயில்லை [தாற்
யதுவிதென்றுரை செய்வதற்கரி தாமகண்ட சிவோகமே. (௯)

இல்லையேக மெனுஞ்சொலு மிரண்டென்றுசொல்லுவ தெங்ஙு
யில்லைகேவல மோடகேவல மில்லைசூனியா சூனிய [னே
மெல்லையற்ற வகண்டசிற்சுக வேகபூரண வத்துவாற்
றெல்லைவேத முடிப்பொருடனைத் தோன்றவெப்படியோதுவாம். ()

இது திருவிடைமருதூர்ப் பிட்சுசாஸ்திரிகளென்னும் ஸ்ரீ உலக நாத சுவாமிகளவர்களால் சம்ஸ்கிருதத்தினின்று தமிழில் மொழி பெயர்த்தருளப்பட்டது.

———